

CORTS VALENCIANES

DIARI DE SESSIONS

DIARIO DE SESIONES

Número 203

III Legislatura

Any 1995

Sessió plenària
celebrada el dia 7 de febrer de 1995

Primera reunió

Presidència del Molt Excel.lent Senyor
Antoni Garcia i Miralles

SUMARI

(Comença la sessió a les 10 hores i 40 minuts.)

— Declaració de política general realitzada per l'Honorable Senyor President de la Generalitat Valenciana, Joan Lerma i Blasco, de conformitat amb el que disposa la Llei 6/1987, de 23 de setembre, que modifica l'article 50 de la llei 5/1983, de 30 de desembre, del govern valencià.

Intervencions del Síndic del G.P. Popular, Diputat Il.lustre Senyor Eduardo Zaplana Hernández-Soro, i del president de la Generalitat Valenciana, Joan Lerma i Blasco.

(Se suspén la sessió a les 14 hores i 54 minuts.)

(Es reprén la sessió a les 17 hores i 26 minuts.)

Intervencions del Síndic del G.P. Nacionalista Unió Valenciana, Diputat Il.lustre Senyor Héctor Villalba Chirivella, i del president de la Generalitat Valenciana, Joan Lerma i Blasco.

(Se suspén la sessió a les 20 hores i 15 minuts.)

Ple de les Corts Valencianes celebrat el dia 7 de febrer de 1995. Comença la sessió a les 10 hores i 40 minuts, sota la presidència del Molt Excel·lent Senyor President Antoni García i Miralles. Sessió plenària número 108. Primera reunió.

El senyor president:

Il·lustres Senyors Diputats, és oberta la sessió.

La presidència accepta l'oferta de les Corts i declara obert el període de sessions.

Diputació Permanent. D'acord amb l'article 56 del Reglament, he de comunicar a la cambra que durant les darreres vacances parlamentàries no ha estat reunida la Diputació Permanent.

El punt únic de l'ordre del dia és el debat sobre la declaració de política general realitzada pel Molt Honorable Senyor President de la Generalitat Valenciana, de conformitat amb el que disposa la Llei 6/1987, de 23 de setembre, que modifica l'article 50 de la Llei 5/1983, de 30 de desembre, del govern valencià.

El molt honorable senyor president té la paraula.

El senyor president de la Generalitat Valenciana:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyores i senyors diputats.

En compliment del compromís en l'últim debat de política general vaig a fer la meua intervenció en valencià.

Com a president del govern valencià, encara que reglamentàriament no siga obligatòria la celebració d'este debat, he d'agrair a les Corts que hagen acceptat la seua realització. Ho agraïsc, perquè crec que en el moment actual hem de proporcionar respostes sòlides a diversos aspectes que preocupen als valencians i sobre els quals volen, crec, obtenir respostes clares. Respostes sobre les propostes de futur que podem tots aportar per aconseguir, des de les nostres pròpies forces, que la recuperació siga sòlida i permanent. Una resposta des de la Comunitat Valenciana sobre la situació política espanyola i sobre el valor que es mereix l'estabilitat com a mitjà per a enfortir l'activitat econòmica, la convivència i l'ocupació.

Les respostes que propocionem a estes qüestions estan subjectes a la constatació d'un fet claríssim que confirma allò que els vaig manifestar fa un any ja en esta mateixa cambra: que 1994 ha sigut l'any que hem girat la pàgina a la crisi. I ara puc afegir: 1995 ha de ser, si som lleials als interessos generals dels valencians, un any per a guanyar el futur. Un futur esperançador en la creació de llocs de treball, com ja ha començat a posar-se de manifest amb la reducció de la desocupació registrada que des del darrer debat ha arribat a 37.000 treballadors valencians; un any en el qual podem avançar amb més energia cap a una prosperitat econòmica que siga sentida més pròxima per la immensa majoria dels valencians.

Vull reconèixer des del primer moment l'esforç realitzat per empreses, treballadors del sector privat i funcionaris també. Vull recordar que si a la nostra terra s'ha reaccionat abans i amb més intensitat és perquè durant molts anys ens hem preparat per afiançar la nostra capacitat de competir, perquè treballlem units i sabem renunciar a pretensions legítimes quan el que està en joc és el benestar general. A tots els valencians que explícitament o implícitament han pactat amb la seua terra perquè poguera eixir endavant, crec que els he de manifestar la meua gratitud.

A partir de la nova realitat, la meua preocupació s'orienta a aprofitar amb la major amplitud possible les noves oportunitats i el nou ànim esperançador que s'ha obert pas entre el cor dels valencians. Per això opine que és útil este debat, per-

què permetrà a tots els grups polítics d'esta cambra, i sobretot al govern valencià, definir amb precisió el que pensem fer per tal d'aconseguir el progrés solidari dels valencians.

Al llarg d'esta legislatura sempre he volgut aportar a estes Corts, i per tant al poble valencià, un discurs que assumira des de les arrels totes les inquietuds, oportunitats i problemes que formen part de les preocupacions dels valencians. I ho he fet intentant assumir la clau que en general és comuna a les manifestacions cíviques del nostre poble: una clau de vitalitat i energia que afronta la realitat mirant cap el futur amb esperança i ànsies de construir fonaments sòlids per un progrés compartit, just i solidari.

Assumir la fortaleza del nostre poble requereix polítiques i actituds que s'identifiquen amb sentiments i expectatives de les persones que l'integren; expectatives d'ocupació, expectatives de seguretat, expectatives de benestar. I quan tals sentiments i expectatives s'orienten cap a la superació de les dificultats mitjançant el diàleg, el consens, la negociació i la mútua cooperació, no s'hauria d'admetre que algunes posicions polítiques consumisquen la capacitat d'iniciativa i progrés dels valencians semblant confusió i desesperança, apel·lant a actituds que difonen la llavor de la desconfiança en compte d'aportar solucions esperançadores i constructives que es corresponguen amb l'ànim vital dels valencians.

Els recents esdeveniments sorgits a la política nacional posen al descobert esta classe d'actituds negatives. Es pretén traslladar a la societat valenciana uns determinats problemes que és cert que requereixen una reflexió des de la nostra pròpia realitat. Però precisament perquè la nostra realitat és la valenciana i no una altra, l'articulació de les respostes ha de ser també valenciana i en cap cas una mimètica repetició d'allò que es diu, es conta o s'afirma a la capital d'Espanya.

La meua posició respecte de la situació política nacional és naturalment de preocupació, però de preocupació no tant pels fets mateixos, que tenen solució, com per la influència interessada que una interpretació dels mateixos pot tindre sobre els valencians.

El meu punt de partida és molt clar: si de veres estem mirant als ulls dels valencians hem de tenir molt clar que l'estabilitat política del govern i la recuperació econòmica són dos cares de la mateixa moneda. És fàcil comprendre que l'estabilitat política reforça la recuperació econòmica i que la recuperació econòmica reforça l'estabilitat política. I que les dos són igualment desitjables perquè contribueixen a crear llocs de treball, que és el primer i principal objectiu del govern com a principal preocupació dels ciutadans.

Per això entenc que l'essencial en estos moments és reduir el nivell de crispació existent, deixant que els tribunals facen el seu treball i depuren les responsabilitats. És en l'àmbit de la justícia on s'han de resoldre els afers i no al carrer. Les institucions polítiques no han de suplantar el treball judicial generant confusió a la consciència dels ciutadans i entorbolint els principis constitucionals bàsics. Però tant o més preocupa el fet que gran part de la tensió provinga d'àmbits ja no sols extrainstitucionals sino també extrapartidaris. Em sembla necessari que totes les veus s'expressen. Però no tingam cap dubte al respecte.

Hi ha persones que, sense passar per la revàlida de les urnes, pretenen dirigir políticament Espanya. Formen part d'esta classe de persones, que volen transformar la influència en direcció política, els qui consideren que el poder polític ha de subordinar-se a interessos concrets, propis o representats. Formen part d'esta classe de gent aquelles persones que consideren que la democràcia és només un envoltori formal i que la seua expressió concreta pot manipular-se a voluntat, a poc que es tinguen els recursos i les influències suficients.

Davant dels valedors d'estes actituds, que són usuàries de drets constitucionals però que només els empen com a comodins del seu joc particular, els responsables polítics tenim l'obligació de conduir les situacions conflictives als canals corresponents. Que cadascú assumisca la seua responsabilitat amb noblesa i desig de col·laboració mútua.

Cap responsable ha d'enlluernar-se o sentir entusiasme per l'agitació conduïda a distància, de no ser que se senta presoner de la seua incapacitat per articular un projecte positiu i s'estime més utilitzar la crispació com a resposta a la seua pròpia impotència. Però que ningú s'enganye. Perquè allò que ara pot semblar aportacions gratuïtes a una hipotètica rendibilitat electoral, després es transformaran sense dubte en factures amb preu, data de pagament i amenaça d'embargament en cas de morositat.

Com a valencians, no hem d'estar disposats a deixar que properen estes actituds i que es perda un any. No podem consentir que es faça malbé l'esforç realitzat per les empreses i els treballadors de la nostra comunitat, que s'apaguen les expectatives de molts valencians que esperen amb raó que 1995 siga un any esperançador; un any per a trobar treball, un any obert a l'expressió creativa i emprenedora.

Per tant, la resposta valenciana a la situació política, per a ser-ho de veres, ha de considerar expressament la seua relació amb les oportunitats i les inquietuds dels valencians. No crec que el nostre debat siga útil si perdem aquesta perspectiva. Per això vull posar en relació l'estabilitat a les preocupacions del nostre poble. I, des d'este punt de vista, si dic que als valencians ens interessa l'estabilitat és perquè la política econòmica duta a terme pel govern ha adquirit cada vegada més una empremta valenciana i perquè esta política afavoreix el relleuament de la nostra economia.

Com saben vostres, el Govern valencia ha expressat fermament en moltes ocasions la seua posició respecte a la política econòmica desitjable per als valencians i també per al conjunt de l'Estat. Fórem dels primers a advertir que la política de tipus de canvi havia de ser coherent amb la posició de l'economia espanyola en el context europeu. Des del nostre compromís amb l'economia real deixarem molt clar que els tipus de canvi havien de reconduir-se cap a posicions més realistes.

Esta posició ha passat hui a formar part de la doctrina econòmica aplicada pel govern. Com a mitjana, les devaluacions de 1992 i 1993 enfortiren la competitivitat de les nostres exportacions en un 20%. Com a resultat, en 1994 hem incrementat l'exportació valenciana no sols en un 20% sinó a ritmes situats al voltant del 30%, fins arribar a una magnitud que s'aproxima al bilió i mig de pessetes. La major part del creixement econòmic i dels llocs de treball generats durant 1994 ha tingut el seu origen en l'exportació i el turisme, especialment estranger.

Ens interessa la continuïtat de la política econòmica per moltes raons més. Primer, perquè a partir d'enguany, recollint les tendències ja expressades durant els mesos finals de 1994, hauran de ser el consum i la inversió interna els qui complementen la iniciativa exportadora. Estes decisions de consum i inversió depenen de les expectatives dels nostres propis ciutadans i empreses. Per tant, també des d'este punt de vista, l'estabilitat és un objectiu desitjable.

En segon lloc, ens convé una política econòmica centrada en l'estabilitat, perquè permet moderar les expectatives inflacionistes i avançar cap a noves reformes estructurals. I això és favorable per a tots, ja siga com a consumidors, com a exportadors o com a empreses turístiques.

En tercer lloc, perquè en 1995 s'ha iniciat la reducció de les cotitzacions a la seguretat social. I això beneficia a milers

de les nostres empreses que utilitzen amb amplitud el treball com a factor de producció. Per a totes les empreses valencianes este primer pas suposarà una reducció de costos pròxims als 30.000 milions de pessetes. Però tot i que la xifra global és important, encara ho és més que esta nova posició contribueix a facilitar la contractació de treballadors.

En quart lloc, perquè també ens interessa la continuïtat de la política econòmica perquè avança cap a la modificació en la fiscalitat agrària. I això beneficia a milers d'agricultors que fins ara havien de gastar part del seu temps i del seu esforç a atendre obligacions fiscals.

En quint lloc, també ens interessa perquè s'ha generat una posició diferent amb relació amb xicotet comerç. La sentència del Tribunal Constitucional sobre la Llei valenciana de comerç no ha suposat una reafirmació del govern en les seues posicions anteriors, sinó una aproximació a allò que ha sigut la posició del govern valencià i d'estes Corts. Abans només es parlava d'intensificar la competència; ara es parla de competència i d'eficàcia, però també d'incorporar al xicotet comerç al procés de modernització del sector reconeixent el seu protagonisme i la capacitat d'adaptació. I esta actitud és bona per a les més de 60.000 empreses comercials de la nostra comunitat.

També ens interessa, en sisè lloc, perquè s'ha obert un discurs més ampli en relació a les necessitats de la xicoteta i mitjana empresa. Tot i que encara hem de seguir avançant, s'ha moderat l'increment mitjà dels mòduls de l'IRPF. I això respon a les expectatives de milers de xicotets empresaris que han suportat o suporten temps difícils.

S'ha donat suport a la contractació d'un primer empleat per part dels treballadors autònoms. I esta mesura és una porta oberta per a 238.000 treballadors autònoms valencians. Uns autònoms que, en el nostre cas, representen al 20% de la població ocupada.

S'ha dissenyat una nova política industrial, centrada en la xicoteta i mitjana empresa, que ha rebut el suport europeu. I esta decisió també afavoreix particularment els interessos valencians.

En setè lloc, també ens interessa l'estabilitat, perquè s'han eixamplat els canals de col·laboració amb les comunitats autònomes. Estarem presents als òrgans de decisió de l'Institut Espanyol de Comerç Exterior. Estem ja presents en la definició i l'execució de la política turística del ministeri. Hem concertat una acció mútua per aprofitar al màxim la implantació de l'Oficina Europea d'Harmonització del Mercat Interior i desenvolupar el triangle Alacant-Elx-Santa Pola. Estem treballant amb el ministeri i altres institucions per al trasllat dels dipòsits de l'antiga Campsa del recinte urbà d'Alacant. Hem concertat, així mateix, que la descentralització del Consell Superior d'Investigacions Científiques tinga a la Comunitat Valenciana un punt inel·ludible de referència.

En huitè lloc, s'ha progressat en el camp de la concertació política d'infraestructures. A més d'una cooperació significativa en el desplegament d'alguns projectes del segon pla de carreteres, estem avançant cap a la negociació de la viabilitat i les característiques del tren d'alta velocitat per a la Comunitat Valenciana.

Per tant, senyories, ens interessa l'estabilitat, ens interessa que estes polítiques continuen desenvolupant-se. Podria argumentar-se que un govern que eixira d'una anticipació apressurada de les eleccions també faria el mateix. Però hi ha raons sòlides per a pensar que esta eixida generaria incertesa, perquè els ciutadans no noten que hi haja una posició sòlida amb idees i intencions clares, rigoroses i renovadores, sinó una mera acumulació de propostes erràtiques, insegures i fins i tot temeroses a l'hora de pronunciar-se sobre les solucions apropiades per tal d'abordar els problemes centrals del nostre país.

El que sabem, ara i ací, és que l'estabilitat funciona. I funciona per més que s'utilitzen com a auguris o intèrprets del futur del país, les variacions d'unes dècimes del tipus de canvi respecte al marc, o la modificació, unes dies a la baixa i altres a l'alça, de l'índex de la borsa. Potser en alguns cercles econòmics, presoners de l'economia de paper, poden suscitar-se reaccions de nerviosisme.

Crec que als valencians ens interessa, en general, que estes notícies, que impressionen més per la importància que altres els donen que per la importància real que tenen sobre la nostra pròpia economia, queden clarament delimitades. Perquè sabem que quan les empreses comencen a assolir els seus objectius, l'estalvi de les societats i de moltes empreses familiars va cap a les fàbriques, en lloc de fer-ho cap a les borses o altres institucions financeres. Perquè l'estil majoritari dels valencians es defineix per la seua preocupació per la generació de riquesa real, de riquesa permanent, de riquesa generadora d'ocupació.

Per això, el nostre índex de confiança no és el de la borsa, sinó el funcionament de l'economia real. Per això, a diferència del que passa amb els grans operadors financers, els nostres beneficis no es generen aprofitant la inestabilitat o les turbulències financeres, sinó aconseguint que l'economia real siga suficientment forta perquè puguem planificar amb una certa raonable esta inversió que es materialitza en noves indústries, en nous hotels, en noves vivendes, en noves ocupacions, en definitiva.

Optar per l'estabilitat com a puntal per la recuperació econòmica, és important per a nosaltres. Però la recuperació econòmica de la Comunitat Valenciana també constitueix un estímul per a la resta d'Espanya, com han pogut confirmar els subministradors de les nostres empreses exportadores. Des d'un punt de vista general, per tant, que la Comunitat Valenciana funcione bé, facilita que Espanya funcione adequadament.

Però no ens hem de conformar amb el fet que la Comunitat funcione bé. Jo vull que els valencians i les valencianes enfortisquen la seua vida amb la seguretat que el futur no és una cosa que se'ls escapa, sinó un nou horitzó sobre el qual han d'expressar la seua capacitat de diàleg i d'espenta. Perquè faig meu este desig, referme la meua voluntat de lluitar per allò que, amb la raó per davant, puga encoratjar la fermesa del nostre avanç col·lectiu per uns objectius per als quals espere el suport d'esta cambra.

Crec que l'autonomia financera és un del objectius. I en aquest sentit, es reflexa l'informe dels experts sobre la reforma del finançament autonòmic, que pràcticament dóna la raó a totes les posicions sostingudes per la Generalitat Valenciana.

L'establiment d'una relació directa entre l'accés als fons de cohesió i el grau d'endeutament és un plantejament que també defenc, perquè a tots ens interessa que es limite el dèficit, però que es reconega també l'esforç d'aquells que ens hem compromés amb major intensitat a aconseguir esta meta.

També hem de seguir mantenint una tensió permanent sobre alguns aspectes d'infraestructura que després esmentaré, com és el cas del pla hidrològic.

Vull manifestar també la meua voluntat de promocionar l'aeroport de l'Altet, a fi que en els pròxims anys aconseguisca un volum de tràfic suficient que done consistència a la seua consideració d'aeroport internacional en el marc europeu, i que treballem també per enfortir en el mediterrani la posició del port de València.

Un treball i una energia que també hem d'aplicar per a que es complisquen de manera total els compromisos de l'administració central per potenciar l'àrea d'Alacant-Elx-Santa Pola; per a que la reforma de la política agrària comunitària no afecte negativament el futur de l'agricultura valencia-

na; per a que València siga capital europea de la cultura, perquè s'avance en la configuració del Banc Públic Valencià; per a que es defense un mapa de fires coherent; per a que siga cada vegada major el protagonisme valencià en la gestió de les polítiques estatals de turisme i suport a la indústria.

Però no pretenc amagar-me en estes reivindicacions per el·ludir, com fan altres, les meues pròpies responsabilitats. Tinc present, per tant, que donar suport i aprofitar l'estabilitat per seguir progressant és una meta preferent per als valencians i que, per aconseguir-ho, el treball de la Generalitat i de la resta de les administracions valencianes ha de ser exemplar i motivador, inversor en esperances de progrés, però també en realitats fermes i concretes.

Un progrés que ja hem avançat durant 1994, en el transcurs del qual, trimestre a trimestre, s'han fet pols algunes previsions econòmiques, i sempre en un sentit positiu.

Des del passat debat, les xifres de l'Inem han disminuït en 120 persones cada dia, quan els dotze mesos anteriors eren 94 els que cada dia augmentaven. De cada 100 espanyols que en 1994 han abandonat l'atur, 17 han sigut valencians, tot i que la nostra ocupació només suposa el 10% del total espanyol. Mentre que l'atur registrat al 1994 s'ha reduït en tota Espanya en el 5,8%, la Comunitat Valenciana ho ha fet en un 8,2. Les taxes d'atur, sense cap dubte, són desesperants, perquè són drames personals. Però millorem, i enguany més gent tindrà una oportunitat.

Durant 1994, cada dia s'han exportat al voltant de 4.000 milions de pessetes, front als 3.100 de 1993. Cada dia s'han creat 50 noves empreses. Ha augmentat en més d'un 12% les estades dels turistes. Estan creixent en un 10% els projectes de vivendes. S'han salvat empreses i s'han salvat els sectors complets de la nostra activitat. Durant el segon semestre, les matriculacions de cotxes han augmentat en un 30%; el consum d'electricitat en un 10% i el ciment en un 15%. La inversió registrada ha augmentat en un 4,4%. La inflació valenciana ha sigut en 1994 d'un 3,8%, front al 4,3% de la mitjana espanyola, superant ja la primera fase de la crisi econòmica. S'ha de notar, naturalment, en la consecució d'ocupació, i s'ha de notar i s'ha notat, sobretot, en la consecució de la primera ocupació.

En definitiva, senyories, la Comunitat Valenciana ha superat ja la primera fase de la crisi econòmica, i ho ha fet amb més rapidesa que la resta de l'economia espanyola. Les raons són clares. Per un banda, perquè treballadors i empresaris valencians han reaccionat amb agilitat, intel·ligència i moderació, afrontant el repte de superar la crisi que concernia a tots.

Perquè, d'altra banda, durant anys hem teixit una estreta col·laboració entre la Generalitat, les empreses i els treballadors per definir conjuntament aquelles mesures que podien facilitar-nos eixir endavant amb fermesa, superant profundes debilitats estructurals.

Per això puc afirmar que este esforç de consens i cooperació, que es va iniciar ja fa més de deu anys, ens ha permés a tots construir una Comunitat Valenciana on s'ha produït una de les transformacions socials més importants del nostre segle. Una transformació i unes actituds de mútua col·laboració entre valencians que permeten ara abordar amb seguretat, força i optimisme un nou futur de progrés compartit i solidari.

El nostre projecte és aconseguir una intensitat major en la recuperació econòmica que done majors possibilitats de trobar treball a joves i majors.

Una vegada dit això, què hem de fer amb el nostre propi esforç per a aconseguir-ho? Respondre a esta pregunta és naturalment important, perquè suposa plantejar-se quin és l'ús més eficaç que poder fer de les nostres competències per proporcionar respostes i solucions sobre el futur de progrés que desitgem per a tots els valencians.

El projecte actual del Govern valencià va encaminat a aconseguir una major intensitat en la recuperació econòmica, a proporcionar respostes adequades a les inquietuds actuals dels valencians i a eixamplar l'hortizó de les seues oportunitats en l'àmbit de les nostres competències: en educació, en sanitat, en serveis socials, en infraestructures, en suport a les activitats productives, en el medi ambient i ara ja també en la justícia.

Les nostres prioritats, com s'ha posat de manifestat als pressupostos per al 1995, s'orienten a aconseguir canvis o resoldre problemes que no sols ens afecten a curt termini, sinó també a termini mitjà.

La nostra perspectiva és la de la programació i, per tant, la d'aquells que eviten la improvisació per a realitzar un esforç seriós de reflexió. Per això hem fet un pla concertat amb els sindicats i empresaris que arriba fins al 1999, i l'hem presentat a Brussel·les a més.

No pot ser de cap altra manera. Comprenc que alguns necessiten l'estímul de la proximitat de les eleccions per a ordenar i programar els seus projectes. Però un govern no pot sotmetre's a este joc, perquè ha de decidir cada dia. I el govern valencià va decidir fa més de deu anys que el seu estil seria el de la previsió, el de la programació concertada amb un sector tan arrelat en la societat civil com el que integren els representants sindicals i els empresarials.

A partir d'esta corresponsabilitat, hem definit els passos perquè el nostre poble se senta indentificat i compromés amb un projecte de futur ben vinculat als desitjos dels valencians. Un projecte sentit com una àncora per a afermar la seguretat dels valencians i aconseguir de tots el millor de cadascú.

La primera prioritat sentida pel nostre poble, i per suposat pel govern valencià, és la creació de llocs de treball. Per això ens proposem que el punt de contacte de la formació amb l'àmbit laboral siga una realitat consistent. L'entrada en funcionament durant els pròxims mesos del Servei Valencià d'Ocupació constitueix un pas en esta direcció. Però també pretenem obrir un espai ferm de negociació per permetre el traspàs de l'Inem a la Generalitat Valenciana. La relació directa d'estos instruments amb el sistema formatiu facilita que cada treballador tinga més oportunitats per a trobar treball, i que cada empresa puga aconseguir el tipus de treballador que millor s'adapte a les seues necessitats.

Per tant, pense que també ha de ser única la direcció política de tots els mitjans que tenen la finalitat de millorar la relació entre l'oferta i la demanda d'ocupació.

Juntament amb este iniciatives, el govern valencià està treballant en la elaboració d'un paquet de mesures que complementen les existents per a promocionar la creació de llocs de treball. Proporcionar facilitats per a la creació d'empreses per part dels nous titulats és ja, de fet, una iniciativa contemplada als pressupostos d'enguany.

Però anem a considerar també altres qüestions: la creació de programes de beques per a la primera experiència laboral, tutel·lades pels centres educatius. La implantació d'unitats d'assessorament per al treball i l'autoocupació als centres universitaris i de formació professional. La creació en estos centres de xarxes de pares d'alumnes col·laboradors. La introducció, per les administracions valencianes, de criteris de prioritització per als contractes laborals per a obra o servei, que faliciten l'ocupació als aturats de llarga duració, joves i dones. La creació del Consorci Valencià d'Iniciatives d'Ocupació és una altra mesura que inicialment estem contemplant.

Però és indubtable que el suport de la Generalitat a la creació de nous llocs de treball és limitat, perquè un dels principals canals per estimular la seua generació és, sense cap de dubte, contar amb un marc econòmic estable. I els instruments per a

aconseguir-ho, saben vostés que no es troben a les mans de les institucions valencianes.

Tanmateix, és indubtable que la nostra Comunitat està aconseguint que la convergència d'Espanya amb Europa puga ser més consistent. Ho estem aconseguint amb una inflació menor a la mitjana espanyola i més pròxima, per tant, a la mitjana europea. Ho fem, almenys pel que respecta a la Generalitat Valenciana, amb la reducció de l'endeutament aconseguinta generant un important estalvi públic que, per a 1995, calculem a l'entorn de 76.000 milions de pessetes.

Però també estem avançant en la convergència real amb Europa, en l'aproximació del nostre nivell de vida a l'europeu. Durant 1994, com que hem avançat en la reducció de l'atur registrat amb una intensitat superior en un 70% a la que ens correspondria segons la nostra participació en l'economia espanyola, és raonable deduir que el nostre creixement també ha sigut superior al del conjunt d'Espanya, i per tant, en magnituds pròximes a l'experimentat pels països centrals del nostre entorn.

La segona gran preocupació en estos moments es refereix a la sequera, i les mesures per a fer front a les seues conseqüències sobre els nostres agricultors o els boscos valencians.

Quan es realitza una aproximació serena a este tema, resulta curiós advertir com els mateixos que plantegen l'assumpte de l'autovia a Madrid com una discriminació als valencians, són els que després, a través dels seus companys a les Corts Generals, no sols discriminen sinó que menyspreen alguns interessos, molt més vitals, per al conjunt del nostre poble.

M'agradaria que, ara i ací, algú explicara a estes Corts i al poble que representen, en què beneficia als valencians el suport prestat per algunes forces polítiques a la moció parlamentària per la qual s'ha aprovat que els plans de conca es realitzen amb caràcter previ a la tramitació i aprovació legislativa del Pla hidrològic nacional, retardant, almenys en dos anys, la seua execució.

M'agradaria que explicaren, no sols per què s'ha de vertebrar l'Espanya seca i l'Espanya humida, i per què es té por a d'això, sinó també per què es posen impediments per a què siga possible la utilització de l'aigua com a factor de vertebració de les diferents àrees de la nostra Comunitat, tal i com seria possible amb l'aprovació del Pla hidrològic nacional.

Però estos són problemes, tot i que sens dubte són molt difícils de resoldre a plena satisfacció de tots els afectats, que no impediran al Govern Valencià aportar totes les solucions possibles per a serenar les inquietuds de molts valencians.

Solucions, pel que fa a l'actual sequera, mitjançant el Pla d'emergència de recs, amb el qual es pretén realitzar 84 sondeigs, reutilitzar l'aigua tractada per les depuradores i altres iniciatives per obtindre al voltant de 190 hectòmetres cúbics d'aigua.

Però, com saben vostés, no defensem tan sols solucions a curt termini. Estem ja molts anys facilitant estímuls econòmics als regants, perquè s'estalvie tota l'aigua que es puga. Per això estes mesures d'urgència han pogut ser adoptades amb rapidesa. Esta mateixa experiència prèvia ha permés elaborar amb rigor el Pla de modernització de regadius que, tan sols en la seua primera fase, durant hui anys, permetrà obtindre un estalvi significatiu d'aigua mitjançant recs localitzats, construcció d'embassaments, reutilització d'aigües depurades i desalinització. Només les tres últimes accions esmentades ens permetran obtindre un estalvi superior a la quarta part del consum urbà i industrial de la Comunitat Valenciana.

Les inquietuds immediates del Govern s'orienten així mateix cap a la consecució d'una major qualitat mediambiental, emmarcada en una resposta global als problemes i solucions possibles. Una inquietud que és especialment viva pel que

respecta a la prevenció i recuperació dels boscos i superfícies forestals valencianes.

Juntament amb la sequera, i en part com a conseqüència seua, no podem dubtar que la protecció de les nostres masses forestals suposa un desafiament i un compromís. És el meu desig que la Llei d'emergències, recentment aprovada, siga un instrument apropiat per ordenar els recursos existents, ampliar-los a les zones de major risc i implantar un comandament únic en la direcció dels treballs d'extinció d'incendis. Tindrem més mitjans, però no pretenc descobrir cap novetat si els anticipo que la lluita pot tornar a ser molt dura, tenint en compte les condicions climàtiques d'estos darrers mesos.

Per tant, també saben tots vostés que, juntament amb la preparació contra el foc, tenim com a meta aplicar el Pla de reforestació de la Comunitat Valenciana, amb un objectiu que es situa en 100.000 hectàrees entre el 95 i el 99. Un objectiu que considerem tècnicament realista i, per tant, possible d'executar.

De la mateixa manera és voluntat del Govern Valencià executar la nova política dissenyada per la Llei forestal. Una política que ens permetrà reforestar enguany 12.000 hectàrees, realitzar tractaments de silvicultura preventiva en altres 60.000, fomentar les ajudes als particulars i ajuntaments, potenciar el voluntariat mediambiental i situar la participació dels ajuntaments en l'acció preventiva.

La preocupació mediambiental, tanmateix, també ens col·loca davant d'altres reptes.

L'aigua, com a factor mediambiental, i no únicament com a factor de desenvolupament, és un d'ells. Per això la intensitat en l'aplicació del Pla de sanejament i depuració d'aigües residuals, que amb la finalització de les obres en marxa, permetrà depurar les aigües del 80% de la població valenciana. Per això també l'execució del Pla de qualitat de l'aigua o les previsions de regular els residus, i de presentar a esta Cambra el Pla de gestió de residus tòxics i perillosos.

Però vull subratllar amb especial èmfasi, que tots estos plantejaments formen part d'una consideració global del medi ambient. Vull que es generalitze activament el compromís dels valencians amb el medi ambient. Per això anem a desenvolupar un pla específic de l'àrea industrial i anem a seguir executant el Pla director d'agricultura i medi ambient, amb el qual es pretén fomentar l'agricultura ecològica, reforestar les terres agrícoles abandonades i introduir mesures correctores dels residus procedents de granges.

I amb els instruments per a aconseguir solucions, també disposem dels mitjans per ocupar una posició capdavantera en la detecció dels problemes que afecten al nostre entorn mediambiental. El Centre d'Estudis Ambientals del Mediterrani, amb l'execució del Projecte Biosfera, s'ha convertit en un punt de referència obligada per als investigadors europeus preocupats per la contaminació atmosfèrica. El futur Institut de Desertització, fruit de l'acord entre la Generalitat i el Consell Superior d'Investigacions Científiques serà, per la seua banda, un punt de suport per tal de generar noves respostes als nostres problemes, de la mateixa manera que el Centre d'Estudis de la Qualitat de l'Aigua que pròximament posarà en marxa també el Govern Valencià.

Malgrat els problemes més preocupants a curt termini, no podem perdre de vista els referents permanents de la nostra capacitat col·lectiva. Per això estem fent un gran esforç en el camps de l'educació, la formació professional i la investigació aplicada.

Esta elecció de prioritats respon a un fet majoritàriament acceptat: la principal preocupació de pares i estudiants és aconseguir l'accés a la formació, que la formació siga de qualitat i que el seu contingut facilite l'accés posterior a un lloc de treball.

Per això l'atenció a l'educació i a la formació suposa invertir en la solució dels problemes dels valencians. És evident que hi ha altres alternatives i que en ocasions es qüestionen les despeses corrents, manifestant que cal dedicar més recursos a la inversió. De fet, este és un dels tòpics que més reiteradament hem escoltat des de les formacions conservadores, quan es debaten les lleis pressupostàries. Però les contradiccions d'aquells que abanderaren esta classe de plantejament són evidents.

Primer, perquè són capaços d'aplaudir la construcció d'una escola, en tant que per a ells suposa inversió, i al mateix temps reneguen de les despeses corrents que el funcionament de la mateixa escola necessita.

Segon, perquè estes mateixes posicions són les que neguen un fet cada vegada més evident per a tots: que l'educació és una inversió en ella mateixa. Que la millor aportació de futur que pot efectuar una generació en benefici de les següents és proporcionar els instruments necessaris perquè la nova generació compte amb una major autonomia personal, amb una oportunitat real de desplegar un pla de vida propi, amb una possibilitat efectiva de ser i sentir-se útil socialment.

Tercer, perquè esta inquietud per les despeses corrents només s'exterioritza en relació amb l'ensenyament públic, i no amb el concertat, posant de relleu la doble mesura dels arguments emprats i tractant, sense massa èxit, per cert, d'enfrontar els dos sectors.

Des d'estes consideracions, hem analitzat en detall quines són les iniciatives necessàries perquè l'educació continue sent una solució i de cap manera un problema.

Les iniciatives es dirigeixen cap a diferents aspectes bàsics: l'atenció de les noves necessitats de llocs escolars, de professors i de centres; l'adaptació de la formació als requeriments del mercat de treball; la coordinació entre la formació que s'imparteix als instituts i la que es proporciona als treballadors, i la participació de la societat valenciana a l'hora d'establir el que han d'estudiar els nostres fills i com millorar el seu aprenentatge.

En concret, l'atenció a les noves necessitats és necessària en l'ensenyament secundari i universitari. Les previsions demogràfiques, l'esforç realitzat per la consecució d'una efectiva igualtat d'oportunitats i l'aplicació de la Logse, demanen previsió i dedicar els recursos adequats. Per fer-ho possible i real, anem a treballar en una doble direcció.

Primer, atenent a 22.500 nous estudiants durant el present curs i construint 34 nous centres d'ensenyament secundari al llarg de 1995.

Segon, reformant amb profunditat la formació professional. Per això s'estendrà l'oferta de titulacions, adaptades a les necessitats que presenten les empreses valencianes. Durant l'actual curs, seran 168 el nombre d'opcions formatives disponibles en la formació professional.

A més, 13.000 estudiants es formaran a les empreses, i amb els nous centres de secundària, anem a ampliar l'oferta educativa de formació professional en 8.000 llocs escolars.

Per altra banda, el Govern Valencià es proposa potenciar l'educació d'adults, seguint les directrius de la llei recentment aprovada; intensificar el suport a l'educació especial, amb més i millors instal·lacions, la gratuïtat del transport i una nova regulació d'esta modalitat educativa; i en tercer lloc, reordenar l'ensenyament de la música.

També l'ensenyament universitari necessita un esforç addicional. La demanda s'ha duplicat pràcticament en els darrers deu anys. Són molts els pares que es preocupen, i temen que no hi haurà plaça per als seus fills. La Generalitat treballarà perquè desaparega esta incertesa, impulsant la creació de dos noves universitats, per a acollir 42.000 nous estudiants a Alacant i Xest, aprofitant, en este últim cas, unes instal·lacions

que poden permetre que el procés d'implantació de la nova universitat siga més ràpid, econòmic i accessible a nombrosos estudiants de les comarques limítrofes a València.

El Govern Valencià també vol reformar l'actual sistema de beques, i implantar un model d'ajudes integral que pugua garantir l'accés a l'ensenyament superior a persones amb escassa capacitat econòmica.

El Govern Valencià ha considerat, en relació amb l'educació valenciana, altres possibles models. Ens consta que algunes formacions presents en esta Cambra han aplicat, per exemple, l'anomenat «xec escolar», per a afavorir la llibertat d'opció, segons es proclama públicament. També, crec, que en un pronunciament d'escassa coherència, els mentors d'esta mesura han presentat nombroses esmenes a la Llei de pressupostos per a què siga l'educació pública aquella que s'estableix a determinades localitats, als governs de les quals són majoritàries les esmentades forces polítiques.

Però cal reconèixer que la coherència conservadora es recupera quan s'advertix que les esmenes als pressupostos marginen localitats que, com la nostra ciutat de València, són atractives per a la iniciativa privada.

Si a més es constata, com és conegut, que molts estudiants d'esta mateixa ciutat han de matricular-se en centres públics de localitats veïnes perquè no es facilita a la Generalitat la creació de nous centres, les conclusions són bastants evidents.

L'anomenada llibertat d'opció, tal i com es planteja, no és més que un subterfugi encaminat a marginar selectivament l'educació pública, transformant-la en subsidiària de la privada. És l'educació com a negoci i no l'educació com a inversió en tots els valencians el que anima la familiaritat d'algunes forces polítiques amb certs grups de pressió. Per això no accepta esta classe de plantejaments, tot i que naturalment quede obert a escoltar les raons que em puguen permetre reconsiderar este punt de vista.

Però a l'hora de concretar les nostres iniciatives per als joves valencians no hem de considerar només l'aspecte formatiu, tot i que la seua transcendència social queda fora de tot dubte.

Els joves són el vehicle per a projectar cap al futur les conviccions de progrés que vull per al nostre poble. Però per a aconseguir-ho hem de contribuir que es consideren reconeguts per una realitat social atenta a les seues expectatives. Els joves volen emancipar-se per realitzar el seu projecte de vida personal. Volen guanyar autonomia per desplegar la seua individualitat, la seua vida en parella, casar-se o tindre fills.

Hem de fer front a esta realitat, sense paternalisme i amb sinceritat. Els joves ara es formen més i millor, però sovint veuen amb frustració que este camí no els conduïx a ser plenament els amos de la seua llibertat.

Crec que este problema es pot afrontar incidint sobretot en l'accés dels joves al treball i a una vivenda digna que estiga al seu abast. Especialment per als joves amb menors recursos planteja a la societat valenciana i a esta cambra, per tant, que s'afronte la realització d'un Pla integral de suport als joves per a obrir-los amb sinceritat i efectivitat nous horitzons.

Progressar cap al futur exigeix també, com s'ha posat de manifest en les negociacions amb els interlocutors socials, la projecció investigadora de la Comunitat Valenciana. Una investigació vinculada a les necessitats dels valencians, de les empreses, de l'agricultura i del medi ambient.

El Pla valencià de la ciència i la tecnologia, amb les previsions de dedicar 50.000 milions a la investigació, completarà en rigor les finalitats específiques del Pla tecnològic i del Pla d'investigació agrària.

En general, l'esforç del Govern Valencià cap a l'investigació pretén que augmente la baixa inversió en I+D que es realitza per a la Comunitat Valenciana, com a conseqüència

de la insuficient aplicació de recursos a esta finalitat per part, fonamentalment, de la iniciativa privada, fins al punt que la participació d'esta en la inversió investigadora és inferior a la meitat de l'esforç que efectuen els empresaris d'altres comunitats autònomes industrialitzades.

És el meu desig que esta situació es modifique i que es creen noves xarxes de col·laboració que articulen les empreses amb els recursos públics, perquè la diferenciada possibilitat d'accedir als nous coneixements està assenyalant amb precisió quines societats i empreses comptaran amb més autonomia i lideratge i quines es quedaran subordinades a les primeres.

És també propòsit del Govern Valencià que ampliem el nostre entorn investigador aconseguint que altres centres d'investigació dependents de l'administració central s'installe a la Comunitat Valenciana.

La recuperació econòmica i de l'ocupació, que fa poc he esmentat, és signe de la vitalitat de les activitats productives valencianes, però també de l'atenció que el Govern Valencià els ha prestat. Una decidida atenció que forma part de l'horitzó de futur dissenyat pel Tercer Programa Econòmic Valencià.

En este àmbit, el Govern Valencià seguirà donant suport al finançament empresarial i afrontant nous camps. Per això, a més de les iniciatives actuals, anem a posar en marxa el segon fons de capital-risc.

De la mateixa manera, és voluntat del Govern Valencià crear un fons específic dedicat al finançament d'empreses promogudes per joves emprenedors.

En l'àmbit industrial, és generalitzat el reconeixement a la intensa recuperació de l'activitat manifestada en les exportacions, la creació de llocs de treball i, també, en l'augment dels compradors a les fires valencianes. Però volem mantindre una estratègia pròpia i oberta als canvis de l'entorn. Volem donar suport a les empreses per a accelerar la introducció dels instruments que formen part de les polítiques empresarials més avançades. Per això, enguany les empreses podran accedir, entre altres, als plans de qualitat, eficiència energètica, foment empresarial i d'infraestructures i promoció de la innovació industrial.

Amb tots estos recursos, el Pla de medi ambient, orientat al desenvolupament de procediments industrials i noves tecnologies contra la contaminació industrial, serà un instrument important per a la incorporació d'una cultura industrial respectuosa amb l'entorn, i per a impulsar la nostra presència en este sector com a element diversificador de la realitat industrial valenciana.

El meu objectiu és, igualment, que la promoció de la comercialització exterior reba un nou impuls, donant suport a la presència de les empreses en nous mercats encara no suficientment coneguts pels nostres exportadors, i enfortint, de la mateixa manera, la promoció de la Comunitat Valenciana mitjançant el suport que la Generalitat està prestant al projecte de marca del Port de València.

En l'àmbit del comerç interior, les prioritats van dirigides a l'aprovació d'un Pla de modernització del comerç interior i a la implantació d'un Pla director d'equipaments comercials de la Comunitat Valenciana, com a instruments orientatius de les decisions relatives a la implantació de les grans superfícies comercials.

En el sector turístic, les previsions per a 1995, en la mesura que s'accentue la creació d'ocupació i es difonga amb major homogeneïtat el creixement econòmic, ens permeten pensar que pot ser també un bon exercici des de la perspectiva del turisme nacional. En el transcurs d'enguany, el Pla director d'espais turístics ens proporcionarà un diagnòstic global que definirà els criteris per a l'ordenació del territori turístic valen-

cià. El Pla de turisme cultural també pretenc que siga, per la seua banda, una manifestació de la nostra capacitat per a diversificar l'oferta turística.

En relació amb el sector agrari, cal preparar el seu futur per fer front, controlant la situació, a l'obertura comercial que es produirà després de la firma dels Acords del Gatt i a la reducció del suport a la producció per part de la Unió Europea. Estes circumstàncies, unides a les característiques estructurals de l'agricultura valenciana, ens han portat a l'elaboració de Pla agroalimentari valencià.

Per a dur-lo a terme, a més del Pla de modernització dels regadius, el Govern Valencià s'ha plantejat desplegar diversos plans específics relacionats, entre altres coses, amb el desenvolupament d'infraestructures, el sistema alimentari, la modernització del sector ramader, la pesca i el cooperativisme agrari.

La constitució dels Consells Agraris Municipals serà conseqüència derivada de l'aprovació per estes Corts del projecte enviat pel meu govern.

Igualment, les cooperatives, tant les agràries com les altres, és voluntat meua que compten amb un instrument adaptat a les seues necessitats actuals, a partir del nou marc legislatiu que hem proposat a esta cambra.

Les inquietuds dels valencians també estan presents en els serveis públics bàsics com ara és la sanitat. La universalització de les prestacions i el mateix creixement de la població assistida han permés que 400.000 valencians més puguin disposar d'un servei digne. Ara es tracta de seguir millorant la prestació de serveis.

Podem reconèixer amb satisfacció que altres prestacions recentment incorporades per l'Insalud, com ara és l'atenció de la salut mental, compta ja en el cas valencià amb uns mitjans que garantixen les necessitats dels valencians.

La prioritat del meu govern s'orientarà també a facilitar la salut amb mesures preventives que ens permeten invertir en el futur benestar dels valencians. En este camp, les energies es concentraran, per exemple, a ampliar l'accés a noves vacunes infantils i a la prevenció del càncer i la sida.

És també intenció del meu govern intensificar i implantar noves iniciatives de medicina preventiva en l'àmbit laboral, extensives als treballadors autònoms i als xicotets empresaris valencians.

També és propòsit del Govern Valencià proporcionar més opcions d'elecció en l'àmbit de la sanitat pública.

Durant 1995, les previsions de creació de nous centres de salut permetran que el 75% de la població valenciana quede acollida a la nova atenció primària que va posar en marxa el Govern Valencià després de les transferències. És un servei descentralitzat, participatiu, integrador de serveis i especialitats, preventiu i amb una concepció integral de la salut.

Mantindrem la tensió necessària per a millorar el confort dels hospitals, amb habitacions que permeten més intimitat als pacients i que tinguen accés a més serveis.

És també voluntat del meu govern incrementar l'oferta quirúrgica, a fi d'aconseguir noves i desitjables reduccions de demora en les llistes d'espera, tal com s'ha pogut fer ja en 1994, en què s'ha passat a una reducció de més del 15%.

Pretenem, igualment, arribar a una situació satisfactòria en la despesa farmacèutica, pactant acords de col·laboració semblants als que han sigut acceptats pels professionals de la resta del país, i iniciar els treballs dirigits a l'ordenació de l'activitat farmacèutica, amb la finalitat d'acompassar les prestacions a les necessitats reals.

El Govern Valencià s'ha plantejat la possibilitat de diverses alternatives en atenció a la incidència social del servei de salut i a l'esforç financer que requereix. Hem estudiat, concretament, les propostes polítiques que algunes vegades s'han

formulat com a opcions alternatives. He de manifestar-los que unes vegades són difícilment comprensibles i unes altres són gens convinents, i totes, crec, poc elaborades. Espere que els seus defensors les concretaran hui més detalladament.

Optar pel benestar i la seguretat dels valencians ens ha marcat també un rumb precís en relació amb les infraestructures.

Si invertir en les persones és una prioritat absoluta, puc afirmar rotundament que moltes de les nostres infraestructures van en eixa mateixa direcció. I això es posa de manifest en l'augment de la seguretat vial i en la qualitat del transport públic; en la millora de la qualitat de l'aigua que bevem; en l'eliminació dels focus contaminadors que afecten les costes i els rius; en la millor accessibilitat de les comarques de l'interior, que afavorix la reducció dels desequilibris entre valencians.

Si invertir amb la finalitat que els valencians tinguen més i millors oportunitats és també una meta compartida, la modernització de les infraestructures és un mitjà per a aconseguir-ho, perquè facilita la reducció dels temps i els costos del transport i millora la capacitat de proporcionar respostes àgils als compradors dels nostres productes.

Precisament perquè els valencians demanen seguretat, equitat territorial i competitivitat, avançarem enguany fermament en relació amb una àmplia gamma d'infraestructures.

No puc ocultar una situació gens satisfactòria per al meu govern. Estic, naturalment, referint-me, senyories, al tancament de l'autovia entre Madrid i València. És ben cert que la diversitat de punts de vista afecta només a un reduït nombre de quilòmetres, i que les reflexions de totes les parts que es consideren afectades poden permetre la concreció d'una solució consensuada. Em pareix molt bé que es busque el consens o una solució suficientment compartida; però més enllà dels obstacles tècnics o de qualsevol altra classe, no podem deixar passar el temps pledejant judicialment, potser per a guanyar al final el fons de la qüestió, després d'haver perdut una pila d'anys fins que els tribunals hagen resolt tots els recursos.

La nostra prioritat és la seguretat dels valencians. Per tant, aquella solució més ràpida i tècnicament vàlida, i al mateix temps, si pot ser, acceptada per les parts interessades, ha de comptar amb el suport de la Generalitat.

Però a pesar d'este cas concret, progressem fermament aportant solucions a les àmplies necessitats de molts valencians en el camp de les comunicacions. Solucions que en 1995 avançaran, pel que fa al ministeri, amb la conclusió de les obres de l'accés sud al port d'Alacant; la finalització del tram Requena-Caudete; la concertació entre Generalitat i Ministeri de l'autovia Almenara-Nules; la finalització del tram entre l'Alcúdia de Crespins i Almansa, que acabarà d'unir València i Alacant per autovia.

Des de la Generalitat, el Segon Pla de Carreteres suposarà, enguany, iniciar l'execució de les autovies Alacant-Alcoi i Castelló-La Pobla Tornesa; la carretera Castelló-Benicàssim, i el distribuïdor comarcal Sud de l'Àrea Metropolitana de València, entre altres iniciatives.

De forma específica, esperem que en 1995 arribarem a trobar una solució satisfactòria a algunes necessitats complementàries de les ciutats més grans de la nostra Comunitat. El conveni subscrit recentment amb l'Ajuntament de Castelló permetrà l'execució de la ronda Est i el desdoblament de l'avinguda del Mar. El conveni amb l'Ajuntament d'Alacant suposarà l'entrada en servei o l'execució d'alguns trams de la Gran Via. Espere igualment que, si l'Ajuntament acaba els projectes en fase d'elaboració i posa a disposició de la Generalitat els terrenys corresponents, puga posar-se també en marxa en València la licitació i execució dels quatre projectes previstos.

Juntament amb les infraestructures per carretera de què hem parlat, pròximament, molt pròximament ja, entrarà en funcionament la línia 3 del metro de València, i s'haurà completat també la renovació total del material mòbil dels Ferrocarrils de la Generalitat Valenciana.

La cultura facilita la tolerància i ens proporciona també seguretat i confiança. És una clau que obri noves oportunitats per a tots els valencians. Oportunitats que reforcen el nostre coneixement com a poble, amb el suport de la Llei de Patrimoni Cultural Valencià, recentment enviada a la Cambra. Oportunitats per a eixamplar la tolerància davant d'altres manifestacions culturals. Oportunitats que s'han d'abordar, des de la perspectiva de la descentralització cultural, com a resposta a les inquietuds dels ciutadans.

El Govern Valencià pretén seguir impulsant la presència social del valencià. I, sobretot, és i serà ferm com a garantia de la identitat del nostre poble i les seues manifestacions, que tutelarà i promocionarà, no sols com una obligació estatutària sinó, sobretot, com una obligació moral.

Hem de sentir-nos satisfets que el valencià siga la llengua usal en 600 centres educatius, quan fa 12 anys només ho era en 10. I n'estem satisfets perquè el valencià és patrimoni de tots, és un instrument de comunicació i de convivència. Les manifestacions contràries a la presència del valencià a l'escola perjudiquen greument la moral col·lectiva de la nostra societat, i espere que, al llarg d'este debat, els que així es manifesten demostren l'oportunitat i el fonament dels seus punts de vista alternatius.

En el camp de la política cultural, enguany, tant l'Ivam com la Biblioteca Valenciana rebran un nou impuls amb la restauració del claustre del Centre del Carme i les obres per a acomodar la mateixa Biblioteca. En este nou impuls cal situar també les dos noves fases de l'ampliació del Museu de Sant Pius V, l'obertura ja del Museu de la Taronja, i l'ampliació del Primer Pla d'Infraestructures Culturals, amb l'objectiu d'aconseguir que, en 1997, el 83% dels municipis valencians de menys de 5.000 habitants compten amb alguna d'estes instal·lacions. En este marc, esperem també que es resolga definitivament la construcció de l'auditori de Castelló, amb un projecte pragmàtic, digne i representatiu.

La capacitat creativa dels valencians rebrà el suport que calga, amb noves ajudes a la producció audiovisual i al doblatge en valencià. Entre 1995 i 1997, a partir dels convenis que es firmaran enguany, serà possible realitzar 42 projectes nous, dirigits a millorar les dotacions destinades a la cultura musical.

Senyories, amb estes i altres mesures, tant sectorials com a generals, el meu Govern pretén reforçar una Comunitat Valenciana que en 1995 està redescobrint la seua fortalesa. Amb els plans en marxa, amb les noves iniciatives i amb el Tercer Programa Econòmic Valencià, els nostres passos pretenen incrementar la seguretat dels valencians.

Així ho posa de manifest el conjunt de propostes dirigides a aprofitar totes les nostres possibilitats de reduir la desocupació. Així ho demostra la nostra capacitat de reacció davant la sequera, amb l'execució del Pla d'Emergència i el Pla de Modernització de Regadius. Així ho manifesta el conjunt de mesures destinades a combatre els incendis forestals, a partir de la Llei d'Emergències i les activitats de reforestació i de prevenció previstes.

La preocupació pels joves s'emmarca també entre els aspectes que considerem preferents per al nostre poble. Una preferència que ens concreta en l'extensió de l'ensenyament obligatori, en la creació de dos noves universitats i en la materialització d'un ampli espectre d'accions per a impulsar la presència valenciana en la investigació aplicada, entre els quals destaca el Pla Valencià per a la Ciència.

Les nostres empreses disposaran d'un entorn més favorable per a rellançar la seua activitat i abordar les oportunitats que la nostra presència en Europa ens ofereix; un millor entorn en l'àmbit financer i exportador. Un entorn apropiat per a guanyar la batalla de la competència en el camp del turisme, amb una presència més ferma de la nostra oferta en les àrees i països d'on vénen les persones que ens visiten. Un entorn on la competitivitat podrà assentar-se sobre un conjunt d'infraestructures que han modernitzat radicalment la nostra Comunitat. El poble valencià, en el transcurs d'enguany, comptarà igualment amb l'extensió de l'atenció preventiva a la salut, la presència d'una xarxa més potent en l'assistència primària, i la introducció de noves prestacions sanitàries. La Comunitat Valenciana és i serà, també, un espai de llibertat i creativitat, capaç d'acollir les inquietuds del nostre poble per la llengua i la cultura.

Les polítiques de benestar social, competitivitat, de suport a la nostra identitat i al medi ambient, ens han permés superar la crisi econòmica amb menors costos socials que en altres etapes econòmicament difícils. En el passat les crisis es resolien amb greus crispacions entre els interlocutors socials, amb tancaments definitius d'empreses i una extensa dil·lació en el procés d'ajust econòmic.

La crisi que hem superat en el 1994 ofereix un balanç de desocupació que em resulta particularment dolorós. Però també és cert que l'ocupació es recupera amb major rapidesa que aleshores i que 1995 pot ser per fi un dels grans anys de l'economia valenciana.

També és cert, com reconeixen empresaris i treballadors, que ara han sigut moltes menys les empreses que s'han vist excloses del mercat i que, per tant, la disminució de l'activitat no s'ha traduït en la seua desaparició definitiva, facilitant que disposem d'un teixit empresarial suficientment ample i sà per a omplir amb la seua activitat l'espai de les noves oportunitats.

També és cert que, abans, l'angunia dels treballadors davant la incertesa del tancament de les empreses suposava l'agudització de l'enfrontament social, mentre que ara l'existència de prestacions socials apropiades i la maduresa de les relacions industrials han permés que el diàleg s'haja situat majoritàriament en les empreses i en les taules de negociació, buscant solucions conjuntes per a fer front a uns problemes sentits prou sovint com a compartits.

També ho és que, precisament als anys difícils, el diàleg institucional de la Generalitat amb els interlocutors socials ha avançat cap a acords. Amb l'acord sobre el Pla d'Ocupació. Amb l'acord sobre el PEV III.

Este clima de cohesió, de tolerància, d'iniciativa, en el qual és possible plantejar-se noves inquietuds i enriquir les dimensions socials i cíviques dels valencians, no hauria sigut possible sense l'existència d'una societat que ha fet seua l'equitat i la responsabilitat com a punt de referència d'una moral compartida. Perquè ens preocupen les persones, hem assumit que la nostra millor inversió ha de ser en les persones. Perquè ens preocupa la desigualtat, hem assumit que l'acció del Govern Valencià havia d'orientar-se a combatre-la.

A partir d'esta doble preocupació, el Govern seguirà contribuint a fonamentar les bases del nostre futur. Sóc conscient que prompte s'obrirà un període preelectoral, però per la mateixa raó que he propugnat l'estabilitat, el Govern Valencià no es paralarà pel fet que les eleccions estiguen pròximes. Seguirem treballant perquè tenim idees clares, tenim projectes i tenim la convicció que cada dia d'enguany pot ser un dia d'esperança i de satisfacció per a molts valencians.

Perquè és a partir d'ara quan es produeix un motiu addicional per a reforçar la cristallització de les idees polítiques que represente. Amb les transferències en matèria de justícia,

hem completat el marc competencial previst. Ara cal ampliar l'espai de la nostra autonomia i conduir la Comunitat Valenciana a la nova Unió Europea que sorgirà dels pròxims anys. Disposem dels instruments de govern necessaris i farem ús d'ells per a què el nostre poble forme part de la capçalera d'Europa.

Anem a aconseguir-ho perquè hi ha un projecte polític de futur, socialment articulad, del qual he parlat durant esta intervenció.

Anem a aconseguir-ho perquè estem disposats a continuar prenent a les persones com a referència inel·ludible, i a les persones en situació de desigualtat —aturats, dones, jòvens, discapacitats— com a referència obligada.

Anem a aconseguir-ho perquè comptem amb valors propis que ens proporcionen fortaleza. La sensibilitat social, la sensibilitat per la igualtat, la sensibilitat per aprofitar les noves oportunitats.

Anem a aconseguir-ho perquè disposem d'un model econòmic assentat sobre l'economia real, que ha creat un estil majoritari i positiu de cultura empresarial i social. Un estil que, a més de generar treball, desencadena processos d'emulació i ampliació del nostre teixit econòmic.

Anem a aconseguir-ho perquè els valencians valorem a les persones no sols pel que realitzen, sinó per també la forma com ho aconseguixen.

Anem a aconseguir-ho perquè, si en el passat recent hem demostrat que sabem fer front a la tempesta amb intel·ligència i diàleg, ara amb més motiu i facilitat haurem d'estendre a més valencians i valencianes els rendiments de la futura prosperitat.

En esta Comunitat Valenciana que inverteix en l'enfortiment de la nostra cultura i la nostra autoestima, que inverteix en benestar, que inverteix la seua força moral en l'equitat i en la responsabilitat, vull que es dirigisquen els passos del meu Govern.

Per això els demane, senyories, que porten a este debat propostes que puguen facilitar la tasca del Govern valencià, i transmetre a tots els valencians que, més enllà d'altres compromissos, hi ha una sòlida voluntat de col·laborar constructivament en la solució de les seues inquietuds.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments des dels escons del Grup Parlamentari Socialista.)

El senyor president:

Senyories, el Ple continuarà a les dotze i mitja.

Se suspén la sessió.

(Se suspén la sessió a les 11 hores i 54 minuts.)

(Es reprén la sessió a les 12 hores i 34 minuts.)

El senyor president:

Senyories, continua la sessió.

En representació del Grup Parlamentari Popular, té la paraula el senyor Zaplana Hernández-Soro.

El senyor Zaplana Hernández-Soro:

Señor presidente. Señoras y señores diputados.

Hace justo un año, al iniciar mi intervención en este mismo debate, señalaba que se celebraba con una connotación distinta a los producidos en años anteriores. Le recordaba, señor Lerma, que el Partido Popular había sido la fuerza más votada en cada una de las provincias de esta Comunidad cuando se celebraron elecciones generales. Creía entonces, y así lo señalé, que era un dato necesario a tener en cuenta para el análisis de nuestra situación en la Comunidad Valenciana.

En su contestación aquel día no quiso admitir ese dato como variable relacionada con su gestión. Eso era febrero.

Tres meses después los ciudadanos de esta comunidad le decían en las urnas lo que realmente pensaban.

El retroceso de las siglas que usted representa era muy superior al de aquel junio de 1993 y la diferencia, en favor del Partido Popular, se situaba el pasado junio en catorce puntos a nuestro favor.

Esta mañana ha vuelto usted a demostrar que audacia no le falta, pero de la audacia a la temeridad sólo hay un paso y usted, señor Lerma, hoy lo ha dado. Estaba en mi escañó escuchándole y desde mi perplejidad no sabía si hablaba del mundo feliz de Aldous Huxley o del más allá del planeta silencioso de Lewis. En cualquier caso, he tenido la firme convicción de que una vez más estaba usted describiendo otra tierra.

Niega la evidencia, oculta lo que todo el mundo ve y maneja cifras que no se corresponden con la realidad social en la que los valencianos tenemos que vivir diariamente. Y todo ello con tal de mantenerse en el poder, aun siendo consciente de su agotamiento ideológico y del cambio que demanda la sociedad valenciana.

Este es el foro idóneo para profundizar en el balance de lo hecho hasta ahora por su gobierno, una ocasión propicia para lograr una adecuada radiografía de los problemas en los que vivimos inmersos los valencianos. Puedo aceptar, incluso, las buenas intenciones de los que nos han gobernado, incluso reconocer que han hecho un gran esfuerzo. Pero es evidente que la dirección tomada era errónea. Hay otras propuestas. Y no diga más veces que no existen, porque hace el ridículo con ello.

La mayoría de los valencianos han dado el respaldo al proyecto que represento en los dos últimos comicios electorales. Y no querrá decirme usted, señor Lerma, que esos miles y miles de valencianos emiten su voto a algo que no existe. A mí no me ofende cuando dice esas cosas, pero creo sinceramente que falta usted al respeto democrático de las personas que no piensan como usted. Y en estos momentos, no lo dude, somos muchos más.

No parece que entienda que puede haber alternativa a la suya. Está como el estudiante que cree que lo único que existe es lo que le han explicado. Abra usted los ojos a la realidad. Su proyecto está agotado y enfrente tiene otro distinto.

Pero no vengo a este debate con ánimo desafiante, tiempo habrá para debatir programas. Es más, propongo ahora formalmente a esta cámara la celebración de un debate sobre modelos alternativos de futuro para nuestra Comunidad Valenciana. Usted tiene la palabra. Pero hoy, hoy señorías, por mucho que al señor Lerma le pese, hay que hablar de la situación actual. Hoy venimos a examinar la realidad, hoy venimos a examinarle a usted, señor Lerma, porque es el presidente de esta comunidad desde hace más de doce años, hoy venimos, en definitiva, a examinar el modelo socialista aplicado en la Comunidad Valenciana. Esa es nuestra obligación hoy.

Y si hiciéramos caso a su conseller de Economía nos ahorraríamos parte de este debate, porque ya se ha encargado él de dictaminar la actual situación con una frase: «Valencia ha sido marginada». Lo decía el otro día. Y como coincido con esa afirmación, hoy quiero decirle que no seré nunca bisagra para doblar el espinazo ante nadie y me disgustaría que después de doce años de gobierno me compararan con ese simpático personaje de los hermanos Marx llamado Harpo.

Hay días especialmente importantes en la vida de los pueblos. Y sin duda uno de ellos fue el 22 de junio de 1983. Ese día pronunció usted ante las Cortes Valencianas su primer discurso de investidura para solicitar la confianza de la Cámara al asumir la presidencia de la Generalitat Valenciana. Decía así: «El momento es histórico; después de casi tres siglos recuperamos nuestras instituciones tradicionales de autogobierno, pero en un marco socio-político distinto.» Era sin duda un

momento histórico. Por fin recuperábamos los valencianos nuestro autogobierno. Y esto, según expresó usted, era algo más amplio que simples objetivos partidistas, ya que nuestra propuesta delante de esta Cámara —decía— quiere ser integradora del pueblo valenciano. Casi tres siglos nos costó a los valencianos recuperar nuestro autogobierno y usted en muy poco tiempo ha defraudado aquellas expectativas.

El autogobierno tenía una significación mucho más profunda que la simple administración de unos fondos públicos. Y mire, señor Lerma, usted tuvo la oportunidad de configurar la Comunidad Valenciana partiendo de cero. Era un reto importante. Se trataba de realizar un esfuerzo para recuperar la personalidad valenciana y que todos los ciudadanos se identificaran en ella. Usted creó una administración, hizo edificios, ha alcanzado una hacienda valenciana con casi un billón de pesetas, ha nombrado decenas de altos cargos, puede que haya asfaltado carreteras y construido escuelas. Ha querido hacer un cuerpo, pero le ha faltado lo más importante: no le ha dotado de alma.

Para ello hubiera sido necesario ser más sensible y escuchar las palpitaciones de todos los rincones de la comunidad. Debería haber sido el presidente de todos y no solo de parte. Tendría que haber evitado hacer bandera de las discrepancias y buscar más puntos de unión. En definitiva, formar lenta pero constantemente una verdadera conciencia valenciana.

Prueba de que no ha sido así es el alejamiento que sienten alicantinos y castellonenses por nuestras instituciones, la escasa identificación de los ciudadanos con ellas. Señor Lerma, quizá tenía intenciones de integrar este pueblo, pero no ha sabido. Tal vez no se podía hacer desde las premisas ideológicas que han presidido su actuación. La vertebración no puede hacerse desde imposiciones uniformadoras, desde exclusivas visiones partidistas de acuerdo con un modelo tan prefabricado como irreal. Ha sido usted poco más que un mal gestor de fondos transferidos, casi un gobernador territorial con mayores capacidades administrativas. Ha fracasado en la vertebración territorial, en la vertebración cultural y lingüística, en la vertebración económica y en la vertebración social.

Hacer participar a los ciudadanos de Alicante, Castellón y Valencia en un proyecto unitario dentro de la Europa de las regiones es todavía una asignatura pendiente. Y esa es una tarea en la que yo me siento especialmente comprometido. Ese es el único camino para que el autogobierno se consolide como el gobierno firme y querido de todos los valencianos. Ese es el reto para que el proyecto común de la Comunidad Valenciana alcance el respeto en el contexto español y europeo.

Tener una voz fuerte y solidaria y convertir ese proyecto en elemento dinámico para el progreso de la propia comunidad y de España, son tareas mal realizadas que abordaremos a partir de mayor si los valencianos nos reiteran su confianza.

No cabe duda que reducir las diferencias existentes con las regiones que están a la cabeza de la Europa comunitaria y crear empleo son dos grandes objetivos. Y para ello es necesario mejorar la competitividad de las empresas valencianas. Algo de eso nos ha dicho esta mañana. Pero yo le pregunto: ha tenido varios años para llevarlo a término y ¿en qué situación estamos? Estamos, señor Lerma, donde estábamos, en el furgón de cola europeo. Con una renta per cápita que no llega al 75% de la media de los países de la Unión Europea.

Es cierto, como ha dicho, que este año los índices de crecimiento no han sido negativos. Pero no es menos cierto que si queremos converger con las regiones prósperas de Europa tenemos que crecer más que ellos. Y eso no está sucediendo. Sabe usted que o crecemos más o llegará un momento en que la brecha será insalvable. Y le digo más. En los últimos veinte años, por primera vez la recuperación económica no ha su-

puesto para la Comunidad Valenciana un crecimiento mayor que la del resto de Europa. Situación que resulta más paradójica si tenemos en cuenta que el comercio exterior y el turismo, pilares básicos de la economía valenciana, han sido las locomotoras de esa leve recuperación.

La explicación a esta situación paradigmática no puede entenderse sin tener en cuenta las oportunidades perdidas para corregir las deficiencias estructurales que durante años venimos arrastrando. Tipos de interés altos, fiscalidad confiscatoria, descontrol del gasto, déficit público crónico, han sido características de la política económica socialista y bases de un presente nada esperanzador.

Han realizado inversiones millonarias que sólo se han reflejado en edificios, parques tecnológicos, estudios y publicidad, sin lograr permeabilizar el tejido industrial para conducirlos por los cauces de la modernidad.

Hoy sigue pendiente la realización de un plan de choque para las pequeñas y medianas empresas que les facilite mejorar su capacidad competitiva y les permita conseguir mayores cuotas en el mercado internacional.

Por cierto, señor Lerma, no deja usted nunca de sorprenderme cuando habla del empleo. Ante uno de los problemas que castiga más fuertemente a la sociedad valenciana y que se mantiene de forma continuada, provocando dramas en multitud de hogares, usted se limita a enmascarar las cifras y a mezclarlas con el ávido propósito de confundir a la opinión pública.

Debo decirle de forma contundente que con los únicos datos homologados internacionalmente y que elabora el Instituto Nacional de Estadísticas sobre la encuesta de población activa, en 1983 eran 225.000 valencianos los que estaban en paro, en 1994 esa cifra supera los 400.000. Ese es un dato objetivo que no podrá usted desmentir.

Cuatro de cada diez jóvenes que quieren y pueden trabajar no encuentran trabajo en nuestra comunidad. Y tres de cada diez mujeres deben resignarse a quedarse en casa en contra de su voluntad. Ese es su gran fracaso, señor Lerma. Y usted mezcla las cifras con la consciente voluntad de confundir.

Esta mañana ha hablado de paro registrado. Y usted sabe que esa cifra no es real, porque sólo recoge los inscritos en las oficinas del Instituto Nacional de Empleo. Usted se inventa una tasa de paro tomando el dato de población activa de la EPA y un número de parados limitado por la inscripción en las oficinas de empleo.

Eso no es cierto. Y en este tema no deberíamos jugar con las cifras, porque detrás de cada parado se esconde un drama humano que hay que intentar remediar. Y no se excuse, como ha hecho recientemente, con una ficticia alta tasa de actividad. Ésta ha crecido sólo dos puntos, del 49 al 51, y lleva usted doce años gobernando. Coincidirá, además, conmigo que es una de las más bajas de Europa.

Usted, señor Lerma, se lo digo una vez más, se ha convertido en el presidente del paro y del empleo precario. Mucho hablar de carencia de proyecto. Pero si hubieran aplicado las medidas que año tras año mi grupo plantea en los debates de presupuestos, tenga la certeza que no estaríamos en esta situación. Su grupo no aceptó nuestras propuestas, y ahora sólo nos queda recibir esta mala herencia e intentar corregirla. Y para ello, el instrumento más directo son los presupuestos. Los han multiplicado por veinte desde el año 1983 a 1994. Es cierto que ha asumido mayores competencias, pero ha fracasado en el intento de ayudar a la economía real.

Actualmente nos encontramos con una política presupuestaria donde los ingresos están altamente condicionados y los gastos no tienen flexibilidad alguna, ya que los tienen comprometidos; de tal manera, que en una situación de crisis, como la

que hemos vivido, no ha podido hacer uso del instrumento presupuestario para ayudar a superarla. El gasto público se le ha disparado, no ha instrumentado mecanismos para racionalizarlo y, como no tenía bastante, ha recurrido al endeudamiento, empobreciendo, cada vez más, a los valencianos. Ha llegado a casi 400.000 millones de deuda, sin contar con la deuda acumulada por empresas públicas que su gobierno asume. Son 800.000 millones de gasto comprometido y unos niveles de inversión que apenas superan los 100.000 millones de pesetas. En la elaboración presupuestaria que han desarrollado ha primado más las coyunturas electorales que la lógica económica. En estas circunstancias, señor Lerma, es fundamental y necesaria la realización de una auditoría de gestión que nos permita un nivel de conocimiento riguroso para eliminar entidades innecesarias y gastos superfluos.

Y ¿qué quiere que le diga de la administración? Si sale a la calle, cualquier ciudadano le puede transmitir su perplejidad ante una administración que vive alejada de la realidad. Una administración demasiado cara para sus bolsillos, lenta en los trámites e ineficaz en los resultados. Actualmente, el número de funcionarios se aproxima a los 90.000. Y un proceso que se concibió para acercar la administración al ciudadano, ofreciendo mejores servicios, se ha convertido en realidad en una estructura burocrática diseñada con criterios obsoletos, regresivos y endogámicos.

Ha reproducido miméticamente el modelo centralizado, asumiendo los grandes defectos que encerraba una administración que venía del pasado. Ha perdido una oportunidad histórica. Partía de cero, como le he dicho antes, y ha fracasado en su intento de construir una administración moderna. Sus promesas y los resultados obtenidos han sido contradictorios. Ha creado organismos públicos que más tarde se ha visto obligado a disolver. Ha creado empresas públicas que luego ha transformado en organismos públicos. Ha creado otras que no tienen ninguna competencia ni utilidad. Carece usted, en definitiva, de criterios sólidos y estables que definan el modelo de la administración valenciana.

La administración debe ser cómoda para los ciudadanos. No puede estar al servicio de los funcionarios, sino de todos los alicantinos, castellonenses y valencianos. Debe ser ágil, rápida, eficaz, neutral y flexible. Y usted, después de doce años, no lo ha sabido hacer.

Los agricultores han visto a lo largo de estos años que sus problemas iban en aumento. La desorientación que usted denunciaba en 1983 se ha transformado, doce años después, en frustración y desesperanza. Recientemente tuve una reunión con representantes del sector agrario. Me transmitieron sus inquietudes y lamentaban que usted hubiera vuelto la espalda a sus problemas, a los problemas de la agricultura. No ha buscado nunca el diálogo con ellos y ha obstaculizado la celebración de unas elecciones en el campo, que hubieran sido necesarias para determinar representatividades.

Señor Lerma, las dificultades comerciales de este sector están en la mente de todos los valencianos. El tratado de adhesión a la Comunidad Económica Europea supuso un duro golpe para la agricultura de nuestra comunidad que se ha visto agravado con los problemas derivados de la firma del acuerdo del GATT, donde una vez más su debilidad permitió que fuéramos moneda de cambio. Y ahora una nueva amenaza se cierne: los acuerdos euro-magrebíes, que pueden provocar una desleal competencia a nuestros productos en los mercados europeos, sin además asegurar el principio de preferencia comunitaria.

Se está permitiendo que, mientras los agricultores del resto de Europa hicieran sus transformaciones con fondos comunitarios, a los valencianos se les pida cofinanciar las necesarias

inversiones, lo que podría suponer la definitiva puntilla para nuestra agricultura. Y bien saben los agricultores quién tiene la culpa de ello y quién lo ha permitido.

Es necesario, con urgencia, afrontar un decidido proyecto de modernización de las estructuras agrarias. Las que tenemos no sólo son insuficientes, sino que se están quedando obsoletas. Ustedes han querido sembrar, pero sólo han cosechado fracasos. Al programa de explotaciones agrarias preferentes, sólo 21 han podido acogerse. Ni un sólo agricultor mayor de 60 años se ha podido jubilar anticipadamente haciendo uso de sus planes. Y sólo 5.000 hectáreas de tierras agrícolas marginales se han reforestado en los dos últimos años de las 150.000 potenciales.

¿Y qué decir de infraestructuras hidráulicas y de regadío? La intensificación de la previsible sequía ha puesto de manifiesto la inadecuada actuación que han llevado en este campo. Se ha actuado tarde y mal, proponiéndose en estas fechas un plan de modernización de regadíos que, en el mejor de los casos, es electoralista, demagógico, inaplicable y donde no se especifica su financiación. Sigue usted diciendo lo mismo que en 1983, y sigue sin resolver ninguna de las graves dificultades por las que atraviesa el campo valenciano. La diferencia es que la situación ahora es peor que entonces. Hay que ilusionar a los agricultores ofreciéndoles planes realistas, escuchar a las asociaciones, darles participación en la elaboración de programas y poner a la administración al servicio de sus necesidades reales.

Pero mire, señor Lerma, al iniciar su gestión al frente de la Generalitat, usted recibió un espléndido tesoro en forma de más de un millón de hectáreas de patrimonio forestal. Lo ha dilapidado. Si hubiera adoptado las medidas preventivas oportunas, como no negará que le hemos pedido retiradamente, no hubiéramos visto consumirse bajo el fuego casi una tercera parte de nuestro patrimonio forestal, ni la Comunidad Valenciana estaría a la cabeza de España en número de incendios y hectáreas quemadas. Aquí tiene otro triste récord de su gestión. Y no le estoy hablando sólo del año pasado, en el que ardieron casi 130.000 hectáreas de nuestros bosques. No, señor Lerma. Le hablo de todo el período de su mandato, en el que han ardido más de 330.000 hectáreas.

En Europa, un fuego de más de 5 hectáreas significa que los medios de extinción no son eficaces. ¿Qué diría usted de la eficacia de un gobierno al que se le queman en cada incendio, por término medio, más de 60 hectáreas?

Y no hable usted, por favor, otra vez, como ha hecho esta mañana, de clima seco. Andalucía, con un clima más seco si cabe que el nuestro, tiene un incendio medio ligeramente superior a las 20 hectáreas.

Las consecuencias de su ineficaz gestión son palpables. El desierto está ya a las puertas de nuestra casa. Casi la mitad del territorio de nuestra comunidad está en trance de desertización. Usted, señor Lerma, que últimamente habla de irresponsabilidades, debe saber que la mayor que se ha cometido ha sido dilapidar nuestro patrimonio forestal. Y eso, señor Lerma, lo ha hecho usted y sólo usted. Por ello, esté seguro que le pedirán responsabilidades las generaciones futuras.

Pero eso no es todo. Si usted se hubiera preocupado de verdad por lograr un ambiente sano, ahora mismo no se estaría tratando de forma incorrecta el 80% de los residuos sólidos que se producen. ¿Sabe usted, señor Lerma, que si extendiéramos las basuras no tratadas durante esta última legislatura, cubriríamos toda la provincia de Valencia?

Montes que arden, desierto que avanza, basuras vertidas al azar y falta de agua. Ciertamente no ha llovido, y de eso no es usted responsable, pero han sido incapaces de prevenir una situación que cíclicamente nos afecta. ¡Cuántos proyectos, señor Lerma, discutidos para nada! Lo único que ha llovido en

esta comunidad han sido sus promesas incumplidas. Pese a sus palabras de 1983, usted ha hecho de la política medioambiental pura imagen. Nuestro entorno, cada vez más degradado, lo que necesita son responsabilidades y no palabras.

Señor Lerma, éste es el entorno que usted lega a los valencianos, y al que se le ha olvidado referirse esta mañana. Coincidirá conmigo que un objetivo básico en toda sociedad avanzada es asegurar una adecuada cobertura sanitaria.

Por cierto, señor Lerma, para que no existan dudas ni malas interpretaciones por su parte, quiero dejar muy claro mi propósito de no disminuir en una sola peseta los gastos destinados a sanidad. Pero hoy coincidirá usted conmigo en que el problema no es gastar más o menos dinero, hay que gastar el que haga falta.

Pero el problema no es ese, el problema hoy es emplearlo mejor. Es destinarlo a mejorar la atención sanitaria y no a aumentar burocracias inútiles. Usted es el responsable de haber constituido una organización gigantesca y anquilosada, donde su propia inercia ha marginado al actor principal: el paciente.

No quiero para los valencianos un sistema de salud que los convierta en meros números, que la angustia sea la sensación principal cuando necesitan cuidados médicos y que la desinformación permanente les produzca inseguridad.

¿Cree de verdad, señor Lerma, que los ciudadanos han experimentado una mejoría en su atención, tras el traspaso de competencias en esta materia? ¿Sí? ¿Cree usted que la creación del Servas como organismo autónomo obtuvo resultados positivos en la atención sanitaria? Entonces, ¿por qué lo disolvieron? Porque lo disolvieron 4 años después, sin que tampoco superara esas dificultades.

No, señor Lerma, incrementar la burocracia y complicar la gestión ha sido su balance. Universalizar de hecho, y no sólo de derecho, la atención sanitaria, y garantizar su gratuidad, son principios irrenunciables que mi partido tiene perfectamente asumidos, y que lucharemos por llevarlos a cabo de forma efectiva, porque en la eficacia es donde el sistema sanitario ha fallado en la Comunidad Valenciana.

Y los datos avalan lo que digo; incluso una encuesta del CIS, que para ustedes no debe ser sospechosa, indica que el índice de satisfacción del usuario ha caído vertiginosamente en el último año.

Mire usted, no quiero entrar en guerra de cifras, todas son alarmantes, pero cualquier persona que esté en espera de lista para una intervención quirúrgica, o para cualquier otra atención sanitaria, sufre estos retrasos como un drama para el que los sufre, e invalida la universalidad y gratuidad que debe imperar en el sistema.

Cada ciudadano sabe el tiempo que ha de esperar para ser atendido, ¿o es que usted cree que los 9.000 pacientes que tienen en lista de espera durante más de 6 meses pueden estar contentos de la asistencia sanitaria? ¿O es que son felices los padres de casi 1.000 niños, y digo bien, 1.000 niños, que están pendientes de tratamientos por los servicios de La Fe?

Y créame, quiero apartarme de la demagogia catastrofista, y no quiero hablar de auténticas tragedias ocurridas por la mala asistencia sanitaria, que ejemplos tenemos, e importantes. Yo creo que es posible garantizar la universalidad, gratuidad y solidaridad del sistema si se aplica un modelo sanitario más moderno y eficaz, donde los profesionales se sientan cómodos y reconocidos por su trabajo. Hay que obtener el máximo aprovechamiento de todos los recursos sanitarios disponibles en la Comunidad Valenciana, insisto, de todos los recursos sanitarios disponibles.

Yo le hablaba hace poco de mayores conciertos con el sector privado, durante el debate de presupuestos, y ello era para aumentar la capacidad de asistencia, pero no acepté mi pro-

puesta. Lo que nosotros vamos a hacer no es privatizar la sanidad, como usted insiste en decir engañando y confundiendo a los ciudadanos. Con el Partido Popular la sanidad será, desde luego, gratuita, pero será además verdaderamente universal, y lo será porque integraremos todos los recursos sanitarios dentro de la red asistencial pública, permitiendo algo muy importante que usted no ha logrado: la elección del ciudadano.

Señor Lerma, los jóvenes son el futuro de nuestra sociedad. Sus mejores energías, su creatividad, su ingenio, su preparación humana y profesional son garantías de avance hacia una sociedad mejor. Sin embargo, una sensación de aburrimiento y falta de horizontes invade a nuestros jóvenes en los centros educativos. Es necesario poblar nuestras aulas de un ambiente de serenidad y trabajo, donde los padres lleven a sus hijos confiados y no recelosos. Donde los profesores se sientan respetados y no agredidos. Donde nuestras alumnas y alumnos se encuentren con la cultura, con la ciencia, con la tecnología, con el saber, y no, como ocurre ahora, con la desmotivación, el desencanto, el pesimismo y la indolencia.

Con su política ha conseguido una enseñanza de mala calidad que hunde a los jóvenes en un mundo sin expectativas. Pregunte, si tiene dudas, a los estudiantes de medicina qué significa el 6 igual a 0.

La aplicación de la Logse requiere conocer el mapa escolar; después de varios años seguimos sin conocerlo; se lo han reclamado sindicatos, padres y profesores, y sigue siendo uno de los secretos mejor guardados por su Gobierno. Y ¿sabe por qué?, porque no lo tienen.

El fracaso escolar es hoy un lastre espectacular de su administración educativa; ustedes mismos han tenido que publicar un documento, con carácter de urgencia, sobre las ya famosa 77 medidas para aumentar la calidad del sistema educativo, lo que pone de manifiesto el reconocimiento explícito de ese fracaso.

Uno de cada tres alumnos que inician los estudios de bachillerato abandonan antes de finalizarlo. Su voluntad en 1988, le recuerdo, era que la disyuntiva para los jóvenes al término de la enseñanza secundaria no podía ser la opción entre una universidad masificada y un terrible paro juvenil, ¿se acuerda de aquello? Sin embargo, lo que hacía entonces no era prevenir, sino anticiparse a describir lo que iba a conseguir, lo que ha conseguido usted hoy.

Siguen sin proporcionar escolarización a los niños de 3 años; los alumnos de octavo con asignaturas pendientes siguen vegetando en los centros y no han encontrado una buena solución a sus problemas. No cuentan con profesores específicos para impartir asignaturas básicas como la educación física, el idioma y la música. No han logrado aplicar la Ley de educación permanente de adultos, que han presentado recientemente, tras su ya dilatados años de gestión.

Y mucho más grave, por la importancia social que tiene, es el deterioro al que han conducido a la formación profesional. Si usted creyera, como yo, que la formación profesional debe ser un instrumento básico para facilitar la inserción laboral de los jóvenes, y uno de los mejores medios para aumentar la competitividad de las empresas, a la vez que facilitar la localización de las mismas en la Comunidad Valenciana, no habría hecho lo que ha hecho.

Con su política en formación profesional, 2 de cada 3 alumnos que la inician abandonan antes de finalizar. Las salidas profesionales se encuentran cada vez más debilitadas, y la incorporación de mujeres en algunas especialidades alcanzan unos niveles irrisorios.

En materia educativa hay que contar con todos los recursos disponibles a través de una política de concierto más amplia, facilitando a los padres la posibilidad real de elección de

centros. Señor Lerma, sin recortar ni una peseta del presupuesto no sólo se puede dar una mayor escolaridad, sino una mejor educación.

Mantiene usted que la cohesión social tiene que conjugarse con la proporcionada por los elementos esenciales de nuestra cultura, y en especial por la extensión y creciente arraigo del valenciano. Y en eso coincide, pero usted hace lo contrario, ha convertido la cultura y la lengua en elementos de división y no de unión; de hecho, algunas entidades culturales dependientes de subvenciones e impulsadas por usted, están durante los últimos días intentando levantar banderas de divisiones y rupturas en una sociedad que no se lo merece.

Señor Lerma, puede que la historia le juzgue por ello. El ambiente de concordia que debe presidir la cultura y la unión que debe provocar el uso de nuestra lengua no puede ni debe ser manipulado. Estamos a favor de un bilingüismo natural como aportación de la Comunidad Valenciana al fondo cultural de España y de Europa. Este concepto implica tanto un inequívoco apoyo a la difusión del valenciano en nuestro territorio, como una clara voluntad de integración de todos cuantos viven y trabajan en el mismo.

Más en concreto, se lo voy a decir más claro: vemos la necesidad de que el valenciano se enseñe en las escuelas, entendemos la lengua valenciana como riqueza cultural y medio de desarrollo de nuestra identidad, pero no queremos imponer, sino convencer que el bilingüismo representa un valor añadido del acervo cultural valenciano. La lengua no se impone, debe partir de la realidad y de su situación concreta en el actual momento histórico.

Señor Lerma, dudar de nuestro apoyo a nuestras señas de identidad, y especialmente a nuestra lengua valenciana, sólo lo entiendo —y digo bien— sólo lo entiendo como manifestación irresponsable cargada de malas intenciones. Que quede claro. (*Aplaudiments des dels escons del Grup Parlamentari Popular.*)

Ustedes han presumido han presumido de ser el partido de los menos favorecidos. ¡Qué ironía con los ejemplos que muestran! No han sabido evitar la marginación, la pobreza y la miseria de un número considerable de valencianos.

Señor Lerma, vaya a los barrios de nuestras ciudades y verá lo que seguramente no conoce: esa bolsa de marginados, los pobres, los parados, los drogadictos, los enfermos del sida, los inmigrantes. Nuestros mayores que en su vejez pasan necesidad, nuestros jóvenes que buscan su primer empleo, nuestras familias recién constituidas que buscan su primer hogar, los minusválidos desatendidos por su gobierno siempre. La pobreza en nuestra Comunidad ha crecido por encima de la media en España. Somos una de las cinco comunidades cuyo índice de pobreza se ha incrementado desde 1990.

Ese dato se le ha olvidado también esta mañana. Y no hubiera estado mal que nos hubiera contado qué piensa hacer también al respecto en los cuatro meses que le restan de gobierno.

Según un informe, el informe Foessa-Argentaria el 23% de los valencianos está sometido a la pobreza. Una de cuatro familias, pues, valencianas se encuentra bajo el umbral de la pobreza. Esas familias valencianas a las que usted no ha prestado la atención que merecen, que son el colchón sobre el que se amortiguan las tensiones sociales, las ha vuelto a engañar al incumplir el único compromiso que adquirió en el debate del año pasado: la promulgación de una ley de la familia. Hace tres meses volvía usted a reafirmar en esta Cámara su compromiso de alumbrar esta ley. Pero no se preocupe que ya sabemos cómo son sus compromisos.

Sus promesas carecen de credibilidad. Sus compromisos son sistemáticamente incumplidos. Usted no tiene nada que

ofrecer a un pueblo que está cansado de ser engañado por sus falsas promesas. Sus planes de prevención fracasan y consiguen el efecto contrario al deseado. Uno de cada tres jóvenes entre 15 y 25 años consume drogas actualmente de forma esporádica o habitual. Es difícil, señor Lerma, créame, encontrar tan poca sensibilidad en tantos años de gobierno.

Al principio de mi intervención le hablaba de crear una conciencia valenciana que permitiera tener una voz fuerte y respetada en la defensa de nuestros intereses. Esto desgraciadamente ya sabemos que no ha sido así. Y el resultado ha podido ser otro que una mayor marginación de la Comunidad Valenciana en inversiones.

No quiero extenderme haciendo una relación exhaustiva de los agravios comparativos ante los que el gobierno valenciano, su gobierno, ha permanecido impasible. Pero me obliga a decir que algunas de sus últimas manifestaciones rayan en la hipocresía cuando ahora, justo antes de unas elecciones en las que tienen muy serias dificultades, quiere levantar la bandera de la reivindicación.

La Comunidad Valenciana se quedó fuera de los grandes proyectos de 1992. Pero eso no sería preocupante si durante otros ejercicios se nos hubiera dado un trato más equitativo, que tampoco ha resultado ser así.

En los últimos 12 años nunca hemos llegado a recibir ni el 7% de las inversiones regionalizadas del Estado y todo el mundo conoce que en PIB y en población la Comunidad Valenciana representa un 10% del total nacional. Y, como ya he dicho en más de una ocasión, en los fondos regionalizables del Feder no vamos a recibir ni el 11%, cuando nuestra participación, con criterios de PIB y población, debería situarse en el 17%. Y claro, con ese condicionante, la Comunidad Valenciana sigue manteniendo un déficit en infraestructuras que añade más dificultades a nuestro deseo de ser una comunidad competitiva.

Señor Lerma, para ver terminada la autovía a la que usted hacía referencia esta mañana, Madrid-Valencia, ya sabemos que hay que esperar al siglo XXI. Nuestros puertos siguen marginados y olvidados. Nuestra red ferroviaria, obsoleta y sin diseño de futuro.

Créame después de escucharle esta mañana que lo del tren de alta velocidad en sus manos parece ya un jeroglífico. La ausencia de la autovía Alicante-Cartagena se encarga de poner alguna dificultad más al turismo. El eje Valencia-Burdeos, ni en su imaginación.

Nuestros aeropuertos, esos aeropuertos por los que usted ahora apuesta después de 12 años, se han convertido en regionales de segunda categoría, a pesar de su importancia y del volumen de pasajeros.

Señor Lerma, bien sabe que desgraciadamente podría hacer esta lista interminable.

¡Qué duro tiene que ser para usted esta realidad! Pero es usted y sólo usted el que la ha consentido.

Usted se ha hecho fuerte en su partido a costa de hacernos débiles a los valencianos.

Y qué duro tiene que ser recorrer ahora, como vulgar ilusionista la Comunidad vendiendo proyectos que no se sabe para cuándo ni de qué cuantía, como burda estrategia electoral.

Ya puede hacer el doble de discursos como el que ha pronunciado esta mañana, ya puede hacer el doble de kilómetros, ya puede hacer el doble de promesas. Llega tarde. Ya le conocen y después de 12 años saben lo que da de sí. Sólo engaña a los que por distintos motivos y en algunos casos oscuros intereses, se dejan utilizar, pero son pocos como podrá comprobar.

La solidaridad no está reñida con la fortaleza para exigir lo que en justicia a este pueblo le corresponde. Señor Lerma, sus

silencios a veces son signos de complicidad, y cuando se mantienen en el tiempo indican debilidad.

Voy acabando, señor presidente.

El balance no puede ser más desolador. Después de 12 años, usted sigue siendo el secretario general de los socialistas valencianos, el delegado territorial de Felipe González. Pero no ha ejercido de presidente de todos los valencianos.

Usted puede firmar leyes, pero no inspira confianza; dictar instrucciones, pero no genera ilusión.

Usted y el PSOE siguen anclados en una serie de postulados teóricos que la práctica ha ido superando día a día, y es más, dudo que vuelvan a encontrar la brújula de la historia, mientras sigan confundidos hasta la médula por un inadecuado análisis de la realidad social.

Y no se equivoque, quien abomina de las transformaciones sociales que operan en su entorno, y se siente impotente, no ya para influirlas, sino siquiera para comprenderlas, está abocado a la soledad.

Usted, señor Lerma, y ya lo ha podido comprobar, está más solo que nunca. Se ha quedado solo porque los valencianos lo están dejando solo.

Y ahora, esta mañana, pretende hablar de programas de futuro, cuando ha dilapidado el pasado. Anuncian proyectos que parecen propios de ilusionistas y no de gobernantes, pues no van acompañados ni de compromisos ni de financiación, ni de ejecución en el tiempo. Gobernar es encontrar soluciones y no disculpas.

Es diseñar el futuro y no enmascarar el presente, como usted hace.

Usted cree en su partido, a mí me parece bien. Yo creo que los valencianos. Estamos ofertando nuestras propuestas a la sociedad y los ciudadanos libremente elegirán en mayo. Nuestro compromiso es claro. Se basa en un proyecto ilusionante dirigido por gente joven que quiere aprovechar los valores de la sociedad.

Señor Lerma, esta legislatura llega a su fin, pero aún tenemos tiempo suficiente para que usted acepte una de las propuestas de resolución que mi grupo presentará, como le he indicado al principio de mi intervención, referida a la celebración de un debate en esta Cámara para presentar, discutir y analizar los proyectos de futuro para nuestra Comunidad que planteemos los distintos grupos parlamentarios.

Hoy hay que hablar de lo que estamos hablando y a lo que yo me estoy refiriendo. Usted tiene la posibilidad de que ese debate se produzca.

Yo tengo la seguridad de que los valencianos nos ratificarán su confianza. Tenemos no sólo las ideas y proyectos, sino las personas capaces de sacar esta Comunidad adelante.

Señor Lerma, y acabo, dudar de la alternativa que representamos no sólo es una posición de dudosa vocación democrática, sino una ofensa al millón de valencianos que nos apoyan. Y recuerda manifestaciones utilizadas desgraciadamente en nuestro pasado aún reciente por quienes no creían en el sistema de libertades.

Muchas gracias.

(Aplaudiments des dels escons del Grup Parlamentari Popular.)

El senyor president:

Senyor president, té la paraula.

El senyor president de la Generalitat Valenciana:

La verdad, señor Zaplana, es que a lo largo del debate lo que me ha podido quedar fundamentalmente claro es que me cita usted muchas veces por mi nombre, lo cual le agradezco, porque va sonando, va sonando. Pero, (*rient-se*) a los efectos

de los que estoy aquí, como usted sabe perfectamente... (*Parla amb el president de les Corts.*)

Moltes gràcies. No necessite micròfon, però pels companys i amics.

Bueno, la verdad es que, salvo el de citarme muchas veces, que no estoy aquí en función de mi nombre sino en función de ser presidente de la Generalitat, como usted sabe perfectamente, no otra idea he podido incorporar al debate, salvo, eso sí, me he ratificado en las cosas que inicialmente yo he entendido que era lo que usted iba a defender. Y, la verdad, es que de las cosas que va usted a defender no se sé si vale la pena mucho contestarle, porque ciertamente tengo mucho respeto por sus electores, por los electores que han votado en las elecciones generales, por los electores que han votado también en las elecciones europeas y por los electores que o votaron al señor Agramunt en las anteriores elecciones o le votarán a usted en las próximas, si es que usted se presenta, que me parece muy bien —da la impresión, por las cosas que parece estar haciendo o diciendo que sí—, pero en cualquier caso, todo el respeto que tengo para sus electores creo que también usted debería de tener, y hacerles fundamentalmente propuestas claras y concretas y no proponer literatura, que es lo que básicamente ha venido aquí a proponer.

Desde luego que estoy convencido que, en cualquier caso, como va a tener usted otra ocasión, vamos a ver si en esta ocasión usted debate más. Pero le voy a decir una cosa: el tipo de debate que estamos haciendo ahora es precisamente eso, un debate de política general, y así se llama. Tiene usted todo el derecho del mundo a utilizarlo como quiera, y, por supuesto, tiene usted todo el derecho del mundo a explicar que aquí se viene a analizar mi gestión y no a hacer ninguna propuesta concreta. Es evidente que la tiene. Pero también los ciudadanos tienen el derecho de pensar que quizá cuando usted hace eso es porque no tiene otra cosa que decir. Si la tiene, si la tiene, pues dígala, porque esta es una buena ocasión.

Pero no le voy a dejar a usted que se escabulla de nuevo. Usted dice que va a proponer que hagamos un debate sobre las políticas concretas. Le voy a decir una cosa: se lo acepto, se lo acepto. Y espero que conseller por conseller y alternativa por alternativa tengamos ocasión de debatir esas propuestas concretas. A pesar de lo cual le digo: no será un programa, porque un programa no es la acumulación de papeles ni de propuestas concretas (*remors*) sino fundamentalmente una priorización de las necesidades. Y en función de eso, naturalmente habrá que quitar unas cosas y poner otras. Porque las cosas que se dicen y se proponen hay pagarlas. Y entonces no puede ser todo. Ya sé además que ustedes, por mediación del señor Quirós, van a presentar una gran... no sé qué de papel. Efectivamente. Lo que me gustará es que, además de presentarlo, se lo lean ustedes, a ver si encuentran alguna idea concreta que llevarse a la boca a la hora de proponer un debate.

Pero yo no voy a caer en las proposiciones que usted me tiende del catastrofismo general a que nos tiene sometidos en sus propuestas, que no son propuestas sino en sus consideraciones.

Yo quisiera decirle que, de las propuestas concretas que usted ha hecho, he deducido dos que, por otra parte, ya se habían apuntado en las anteriores intervenciones o en sus citas en público. Una, que efectivamente van ustedes a un modelo de conciertos en el tema sanitario; dos, que efectivamente también van ustedes a un modelo de conciertos en el tema educativo. Y me parece muy bien que defiendan ustedes eso, salvo que sepan ustedes que nosotros hacemos conciertos en sanidad y hacemos conciertos en educación.

Pero lo que no consentimos de ninguna manera es que el dinero público se quede en pagar las operaciones complicadas

y el dinero privado se gane haciendo operaciones sencillitas. Y, por lo tanto, no cargamos con el dinero público el costo mayor de la sanidad y les damos a ganar a la sanidad privada lo que son los costos menores. Porque es evidente que ese es un modelo a defender. Pero ese es un modelo que no atiende fundamentalmente a las necesidades básicas de los ciudadanos, que por cierto se han incrementado en su cobertura más de 400.000 personas. Hay que decir que, efectivamente, cuando se incorporan más de 400.000 personas al sistema sanitario público en un sistema que además, desde la transferencia, hemos sido seguramente la primera comunidad autónoma en implantar, es evidente que se producen disfunciones. Porque por desgracia el presupuesto no puede crecer al mismo ritmo del que en muchas ocasiones crecen las necesidades.

Y en concreto el sistema sanitario es un sistema en el que las necesidades crecen constantemente. No sólo porque hemos incorporado más de 400.000; también, por ejemplo, porque hemos operado 40.000 personas más este año que el año pasado. Y también, por cierto, porque cada vez las especialidades en que se puede operar a la gente afortunadamente son mayores, y cada vez las personas que se pueden operar de cosas que antes no se podían operar, son también mayores. A las personas mayores, ahora, se les atiende o se les procura atender en cosas y en necesidades que antes no se les podía atender. De manera que, naturalmente, el sistema de las prestaciones, ha de tener ciertas disfunciones porque los ingresos presupuestarios no pueden crecer al mismo nivel que nuestra voluntad de atender los problemas que la gente tiene. Y cada vez atendemos más problemas y cada vez los atendemos mejor.

Porque mejor es que en nuestra gestión, tan catastrófica que usted ha hecho, hayamos descentralizado los hospitales públicos. Nosotros no somos responsables de haber hecho grandes o gigantescos hospitales. Pero en los grandes o gigantescos hospitales hay algunas cosas que son malas, pero otras cosas que son muy buenas. Por ejemplo, que pueden tener mejor tecnología que tienen otros centros, por ejemplo, que tienen grandes profesionales que son capaces de intervenir en muchos temas y de investigar, que de otra manera no podrían hacer. Por ejemplo, en definitiva, porque tienen una calidad o una cualificación mejor de la que se puede tener en hospitales más pequeños.

Pero también hemos hecho grandes hospitales y hospitales pequeños. Y hoy son muchos los hospitales pequeños que han mejorado la posibilidad de los otros hospitales. Está el Hospital de Vinaroz, está el Hospital de Requena, está el Hospital de la Vega Baja, hay un Hospital en Játiva, hay otro Hospital en Denia, hay muchos hospitales hoy que hace mucho tiempo o muy poco tiempo siquiera no había. Está descentralizada la asistencia sanitaria. Tan es mejor la asistencia sanitaria que ese es uno de los problemas que tenemos a la hora de atender y a la hora de pagar. Porque sabe usted que muchos ciudadanos de otras comunidades autónomas, cuando vienen, van a que les atiendan aquí porque en su casa no les atienden tan bien como les atienden aquí. Y ese es un elemento clave. Cuando la gente viene aquí y no va a otro sitio, pues evidentemente algo tendrá que ver con la calidad y con la menor masificación que a lo mejor hay en nuestra atención.

Y además la sanidad pública ha mejorado extraordinariamente. Tan extraordinariamente como son capaces de testificar muchos de los alcaldes del Partido Popular, y de otros grupos políticos, por supuesto, con los que hemos firmado convenios de mejorar las instalaciones sanitarias de sus pueblos, que afortunadamente hemos podido ir atendiendo a lo largo de estos años.

Porque la gestión a lo largo de los años va mejorando, y no va mejorando por el transcurso del tiempo, va mejorando pre-

cisamente por la voluntad política de ir mejorando la atención sanitaria y de dar prioridad al sistema público sanitario, y de financiar el sistema público sanitario en la medida de los recursos que disponemos como una magnífica cantidad, por cierto, y de atender adecuadamente también a que la dotación sea suficiente para hacer esa tensión. Y estoy convencido de que ese modelo alternativo lleva a la dualización de la sanidad, a que lo que es negocio se quede en las privadas y a que lo que no es negocio se quede en las públicas. Y por eso mismo no lo defiendo. No lo defiendo con carácter estructural. Sí defiendo, naturalmente, que pueda haber conciertos que puedan suplir, en un momento determinado, carencias que tenga la sanidad pública, evidentemente, que no pueda atender puntas de trabajo. Pero no puedo defender de ninguna manera que lo público pague lo caro y lo que es negocio se quede sólo en la sanidad pública.

Tampoco puedo defenderlo en el tema educativo, que también usted me ha ratificado su propuesta. Yo estoy de acuerdo en que ese suyo es un modelo, pero es un modelo que yo creo que la sociedad valenciana no puede ni debe defender, y desde luego, yo, mientras soy su presidente, no defiendo. ¿Por qué? Ya sé que ustedes no se atreverán a quitar financiación de la educación. Ya sé que ustedes no dirán que la educación pública va a ser eliminada. Claro que no. ¿Cómo van a decir eso, si son miles de personas las que tienen posibilidad de tener una igualdad de oportunidades por eso? Pero una igualdad de oportunidades, que es lo que yo defiendo, porque defender la sanidad y la educación públicas significa defender que todos tienen el mismo derecho a acceder.

Si damos recursos a otros que no son los públicos, eso genera desigualdad; genera que, progresivamente, se vayan deteriorando escuelas en barrios, sin quitar dinero, sin quitar financiación, porque se va quedando lo peor en cada lugar concreto, porque se van deteriorando los barrios, porque se van deteriorando los centros de las ciudades, porque en los lugares donde no puede acceder el negocio de la educación se quedarán desatendidos, y el desequilibrio entre ciudad y pueblos será una cuestión evidente para el futuro, y los ciudadanos que viven en pueblos no tendrán las mismas oportunidades que ahora tienen.

Y ese es uno de los principales cambios sociológicos que gracias no al transcurso del tiempo sino a la gestión de gobierno que yo he realizado, junto con la gente que me ha acompañado a lo largo de estos años y con la sociedad valenciana que ha respaldado esa opción a lo largo de más de doce años, que usted dice, que no se olvide usted, que ha respaldado esa opción a lo largo de más de doce años, ha sido precisamente intentar evitar que se produzcan diferencias entre unos y otros lugares, y ha sido precisamente esa opción la que la gente ha respaldado, el intentar evitar las desigualdades, el hacer posible que la gente que vive en municipios no se note la diferencia con la gente que vive en las ciudades, ni se note la diferencia en el modo de vestir ni en los gustos ni en la capacidad de enseñanza que tienen. Ese es un cambio sociológico muy importante, que gracias a la oferta de educación pública hemos tenido posibilidad de incrementar.

Esas cosas ya sé que no les interesan, porque ese no es su modelo, estoy convencido, y ustedes lo han ratificado hoy aquí, pero ese es el modelo que yo pienso seguir defendiendo. Y no se olvide usted, no lo defiendo ahora, lo defiendo muchos años, cuando he estado también en la oposición, y lo defenderé siempre, porque es el modelo que funciona en las sociedades avanzadas, porque es el modelo que no discrimina, porque es el modelo que mejora la capacidad potencial de las sociedades, y porque es el modelo que no establece sociedades divididas, diferenciadas, disociadas. Por eso precisamente

defiendo ese modelo, y seguramente por eso defiende usted lo contrario, que son de las dos cosas fundamentales que me ha hablado aquí. Porque, desde luego, para hablar de la infinidad y la mala gestión de los funcionarios públicos de la Generalidad, no creo que sea necesario insistir mucho en que nosotros tenemos... (*Remors.*)

El senyor president:

Por favor, guarden silencio.

El senyor president de la Generalitat Valenciana:

Si me permiten ustedes, a lo largo de la intervención inicial ya he tenido que seguir, a pesar de oír unos ciertos rumores constantes, que no me molestan demasiado, pero que, en todo caso, me impiden desarrollar el hilo conductor de la argumentación, que les pido, por favor, que me dejen continuar, y tendré mucho gusto en dejarles igualmente. Es, naturalmente, algo que no necesito el amparo de la presidencia, porque yo mismo me puedo valer en esta petición, que no demanda, petición, petición. (*Remors.*) Si les parece, seguimos avanzando en el tema de la gestión de la administración pública valenciana.

Y en la gestión de la administración pública valenciana les quiero decir que es una administración ejemplar, que es de las administraciones menos burocratizadas que hay, que no hay una administración pública como la valenciana que haya empezado de cero, como dice usted, porque no es verdad. Nosotros no hemos empezado de cero. Hemos empezado de cero en la capacidad de asumir transferencias, pero luego, naturalmente, hemos empezado a recibir competencias no contratando nuevos funcionarios, sino asumiendo funcionarios que ya estaban, y que por cierto, son gente magnífica que ha desarrollado muy adecuadamente su labor en la mayor parte de los casos, y aparte de eso, que no es una gente rechazable, sino que se ha incorporado perfectamente al proyecto autonómico desde el principio, y que sigue desarrollando una buena labor, y que al mismo tiempo, tiene posibilidades de cursar estudios importantes que potencien y mejoren su capacidad administrativa y de prestación de servicio público, que es lo que, en definitiva, saben que tienen que hacer.

Y eso es lo que a lo largo de estos años hemos estado haciendo: de una acumulación de diversas administraciones, construir una única administración. Y lo hemos hecho con tanto rigor y desde el principio, que somos la primera comunidad autónoma que se ha dotado de una Ley de función pública y de su posterior Reglamento, para intentar evitar precisamente todas las cosas que ustedes critican, que seguramente, en un juicio de opinión, lo admito, ustedes harían. Pero que no se puede hacer en la Comunidad Valenciana porque este gobierno, desde el principio, se ha preocupado de que no hubiera arbitrariedad, de que hubiera una Ley de función pública y de que hubiera un Reglamento.

Y tampoco se olviden ustedes que la función pública no compete exclusivamente a la Generalidad Valenciana, y que en una buena medida hay una ley de medidas teóricamente urgentes de la función pública que, en buena parte, ha tenido que influir, porque eran medidas básicas, decisivamente, sobre la conformación definitiva de la administración pública, que ciertamente es verdad que no habíamos concebido como ahora está, porque habíamos concebido mucho más laboralizada de lo que finalmente ha tenido que hacerse, y que yo creo que, además, era una magnífica concepción y una concepción más moderna, que si finalmente se ha impuesto un modelo más funcional, pues ese será el modelo que tengamos que acatar, porque, en definitiva, no depende exclusivamente de nosotros, sino de la ley estatal y de la interpretación de los tribunales también.

Pero en cualquier caso, tenga usted la convicción de que la preocupación por la organización administrativa y por el buen servicio al ciudadano de la Generalidad nos ha preocupado extraordinariamente. Y tanto nos ha preocupado que mejoramos sensiblemente cualquier administración con la que se nos pueda comparar. Desde luego, mejoramos sensiblemente las administraciones del Partido Popular. (*Remors.*) Tienen más funcionarios, tienen más funcionarios por persona que tenemos nosotros; gestionan esos funcionarios, o esos altos cargos, en este caso, menos recursos de los que gestionan nuestros altos cargos y, al mismo tiempo, dependen de ellos menos personas por alto cargo de las que dependen nosotros. Es decir, nuestros altos cargos y nuestros funcionarios funcionan de una manera más eficaz y mejor, que es un tema del que ustedes, porque forman parte de la Generalidad Valenciana también, deben de estar orgullosos y creo que lo pueden defender frente a sus compañeros perfectamente en cualquier sitio donde se planten a veces.

Y creo que pueden defender muchas cosas más. Pueden defender también, por ejemplo, la gestión industrial de la Generalidad, que frente a todas esas cosas y catástrofes que ustedes han dicho, o que usted, señor Zaplana, ha dicho, le puedo decir que nosotros hemos mantenido a lo largo de los años que hemos tenido competencias, y antes sin tenerlas también, una clara preocupación por nuestra actividad empresarial, industrial y agraria también, y durante todos estos años hemos puesto a disposición de los ciudadanos medidas claves de promoción de nuestra actividad industrial, económica y empresarial, medidas claves que han tenido éxitos claros, que sólo a base de repetir el fracaso permanente, parecen haberse creído ustedes.

Pero saben perfectamente que no es verdad, que si lo atacan es, precisamente, porque ha tenido éxitos rotundos, y porque ustedes saben y a veces lo dicen que nos llevamos mejor nosotros con los empresarios que ustedes. Con unos sí y con otros no. Pero, desde luego, los que no tienen preocupación política, los que tienen, fundamentalmente, voluntad y vocación empresarial, esos se llevan bastante bien, porque saben que la Generalidad, desde el principio, ha tenido una clara vocación de respaldo a nuestras funciones económicas, y saben desde el principio que a las cosas que ellos no podían acceder, tal vez por la dimensión de su empresa, nosotros les hemos ayudado a acceder y les hemos ayudado a competir. Naturalmente, en la medida que ello es posible, porque al final la empresa se la tiene que llevar cada uno, y tiene que saber con claridad si su actividad empresarial puede estar o no en el mercado. Pero potenciar, hemos potenciado mucho. Les hemos dado armas e instrumentos para luchar de las que no dispondrían si eso no fuera así.

Y le quiero decir, por otra parte, que una de las armas e instrumentos importantes de que podrían haber dispuesto son, por cierto, las Cámaras de comercio. Cámaras de comercio que en este momento pasan una posición difícil, momento malo para que sus militantes abandonaran las cámaras, momento muy malo, porque seguramente pasan por la posición más difícil que han tenido en este siglo. ¡Y cumplen un gran papel, por cierto! No puede ser que las cámaras de comercio se conviertan en retiro político a la espera, o al *stand by*, como se dice ahora, de que resurjan mejores oportunidades. No puede ser esa instrumentalización. Es un grave riesgo. Como grave riesgo ha sido también la utilización política de las organizaciones empresariales.

Y por cierto, y no me quiero dejar por contestar las acusaciones que usted ha hecho en materia de política cultural y lingüística. ¿Cómo me voy a dejar por contestar esto? Ni mucho menos. Yo no puedo ser responsable del miedo que usted les

dé o que les atribuya con sus declaraciones a las personas que creen que esta comunidad puede desnaturalizarse desde el punto de vista de su personalidad. Ese miedo es muy libre, y me parece que usted, lejos de alejarlo de ellos, con sus opiniones hoy aquí lo que ha hecho ha sido ratificarlos en sus temores. ¡Yo no soy el que les va a hablar de ningún miedo! Yo no soy el que se lo va a decir. Es usted el que, con sus palabras, puede hacer que crean o no en usted. Y desde luego, no me atribuya a mí ninguna responsabilidad en eso, que la responsabilidad es exclusivamente, señor Zaplana, de usted mismo.

Creo que con estas cosas que estoy diciendo, porque no quiero alargarme mucho más para no alargar tanto el debate, creo que le puedo decir con toda claridad que ni le he vuelto la espalda a los agricultores, por supuesto, que no se la he vuelto a la gente más necesitada, todo lo contrario. Usted hace referencia al informe Foessa. Yo le quiero decir que el informe Foessa y Argenteria considera pobres a unas personas que, en otras circunstancias, no lo son. Considera pobres..., por cierto, se lo voy a explicar para que sepa la metodología en la que está, se lo voy a explicar.

El informe Argenteria dice, fundamentalmente, que las personas que tienen aproximadamente la mitad de los ingresos de los que tiene en su entorno, esas personas se consideran pobres. Y en esa definición, evidentemente, el informe Foessa ha venido a considerar a la totalidad, prácticamente, de nuestros pensionistas. Y efectivamente, desde esa perspectiva, son pobres. Con lo cual no le quiero decir más que comparten prácticamente el mismo índice de pobreza que tiene Cataluña o que tiene Madrid, que son las comunidades que están delante nuestro. Sí, sí. Hay una décima, creo, de diferencia aproximadamente.

Pero esa es una concepción general de pobreza que, desde luego, no se corresponde con lo que la gente considera como pobre. Y en cualquier caso, consideración como pobre nosotros tenemos alrededor de unas 65.000 personas, que procuramos atender y que han tenido una variación más o menos constante año tras año. Y en ese sentido, ya le digo, prácticamente los pobres coinciden con casi la totalidad de las personas que tienen una jubilación y, desde luego, con muy pocas personas más, porque son alrededor de unas 600.000 las que considera pobres este informe.

Y no quiero perderme, por último, para no seguir contestando más, el tema de los incendios. Quiero decirle que, respecto al capítulo de los incendios y la deforestación, no pretendo rehuir, en absoluto. Todo lo contrario. A lo largo de todos estos años he estado siempre presente, y he estado presente con mi responsabilidad en todas las cosas en las que he tenido intervención. Y, desde luego, le puedo decir que, desde el año 1986 —me parece recordar— o 1985, que teníamos doscientos y pico millones de pesetas de presupuesto para prevención y extinción, hemos pasado este año sólo para prevención —me parece recordar— alrededor de 2.600 millones de pesetas. Que es evidente que en esta Comunidad ha habido el último año una catástrofe, no me cabe duda. Que la responsabilidad es nuestra, la asumo. Pero, desde luego, cuando tenga éxito, también acuérdesese de reconocerlo. Y, en cualquier caso, le quiero decir que durante estos años hemos tenido mucho éxito, muchas ocasiones, y casi siempre los éxitos, por no decir siempre, han coincidido con los años en que ha llovido más y ha llovido más cerca del verano y el tema ha estado más húmedo. Porque en la evolución del número de incendios, la verdad es que no estamos muy alejados.

Y le quiero decir un cosa, respecto al índice que usted ha dado. «Cuando se queman más de 5 hectáreas, eso es un fracaso». Le quiero decir que en nuestros incendios, el 85% aproximadamente se queman menos de 5 hectáreas. Y nosotros, desde luego, en el resto, casi el catorce y pico por cien, se

ha quemado el 99% prácticamente de la situación. ¿Qué pasa con eso? Pues que es evidente que hay momentos y situaciones en que se producen los incendios que son muy difíciles, por no decir imposibles, de sofocar en un momento determinado. Y creo que ese tema hay que tratarlo de una manera menos partidista y creo que hay que procurar colaborar con más claridad en plantear cuestiones que podamos entre todos solucionar. Pero nosotros tenemos solución. Donde ha habido una catástrofe... Porque usted añade todas las hectáreas quemadas y las suma todas. Y muchas de ellas son hectáreas quemadas sobre hectáreas quemadas. Y ahí es donde nosotros repoblamos, donde posteriormente no se puede, no se puede producir una regeneración espontánea, porque hay muchos sitios donde afortunadamente el bosque mediterráneo tiene capacidad de regeneración. Y en donde no los tiene actuamos, pero actuamos... y funciona cuando llueve. Cuando no llueve, no crece. No se olvide usted de eso.

Pero además de eso, nosotros actuamos diferenciando diversas especies, intentando aclarar los bosques, procurando que no solamente se planten plantas autóctonas, sino también que se planten diferenciadamente, de manera que sea posible luchar contra los incendios de una manera más eficaz que se ha hecho hasta ahora, precisamente muchas veces por repoblaciones mal hechas en el pasado. Y de todas maneras, con las repoblaciones que nosotros estamos proponiendo, que son posibles, realizables y que tienen financiación, y que tienen árboles para plantar, cosa que no tienen sus repoblaciones, seguramente tendremos una buena cantidad de masa forestal para dejar a las nuevas generaciones. Pero no se olvide que no solamente actuamos para regenerar, actuamos también para sofocar, actuamos para prevenir, como he dicho antes, en más de 60.000 hectáreas en este año y, al mismo tiempo, actuamos haciendo una cosa que no hacen otros, que es que, como consecuencia de estos incendios, hemos ayudado a la gente a cuidar sus ganados, a reconstruir sus casas, a recomponer pérdidas y a todas las cosas que son necesarias, y que los demás no hacen, por cierto, en una buena parte de los casos de la que podría también comparar perfectamente. (*Remors.*)

Y, por último, y para que me dejen ustedes acabar, quiero decirle, por último, que en cuanto a la capacidad de gestión, al tema de la transparencia, porque amenaza usted con una auditoría, le quiero decir que en cuanto a transparencia, usted puede auditar lo que quiera; de hecho, lo auditamos todos los años. Tanto es así, tanto es sí que somos una de las primeras comunidades autónomas en haberse puesto limitación no sólo a la contratación irregular de funcionarios, sino también al control de los gastos. Y nuestra Sindicatura no solamente controla los gastos, sino también la oportunidad, porque así lo expresa la ley y así lo hemos hecho nosotros. Y somos de las primeras en hacerlo y la primera en presentarlo, la primera en presentarlo. De las sindicaturas que hoy existen, la única que ha presentado el informe de 1993 es la nuestra; la única. Pero las que le siguen a continuación no son las del PP, no tienen tanta vocación de transparencia. Porque hay dos sindicaturas —me parece recordar— una, la de Galicia, que tiene presentado el informe del año 1990. ¡Fíjese usted si hace años! Y otra, la de Baleares, que tiene creado el órgano de Sindicatura me parece recordar que en el año 1987, pero —¡oh casualidad de la vida!— todavía no ha entrado en vigor.

Nada más y gracias.

El senyor president:

Señor Zaplana, para réplica, tiene la palabra.

El senyor Zaplana Hernández-Soro:

Señor presidente. Señorías.

Para una cuestión previa, si me lo permite, señor Lerma. No tenga a mal algunos comentarios de los miembros de mi grupo. Le puedo asegurar que el tratamiento a esta Cámara, con usted y conmigo hoy, ha sido absolutamente correcto. Lo que pasa es que usted no está acostumbrado a venir por aquí, y le puedo asegurar que es mucho (*rialles des dels escons del Grup Parlamentari Popular*) más movido tradicionalmente. El comportamiento ha sido exquisito, ha sido exquisito, como caracteriza normalmente a esta Cámara. (*Aplaudiments des dels escons del Grup Parlamentari Popular.*)

Segundo. Segunda cuestión previa. (*Remors.*) Que yo sepa, el señor Lerma, viene una vez a un debate al año, que es éste. Segundo. Le llamo y me dirijo a usted como usted quiera, no tengo ningún problema. Señor Lerma... (*Remors.*) Puedo cambiarlo, si quiere, porque no quiero yo molestarle lo más mínimo. Le llamaré cuando quiera.

Y, tercera, le agradezco profundamente la aceptación de debate, que ya se ha encargado usted de organizar y medio dirigir en un momento. Deje que sea la Mesa de esta Cámara y los grupos políticos lo que organicen el debate. Yo no tengo ningún miedo ni ningún respeto. Pero creo que, como es un debate que usted quiere plantear más ideas de futuro, sería mejor que fuéramos en estos momentos los presidentes de los grupos parlamentarios, en este caso, el que va a ser candidato del Partido Socialista a la presidencia de la Generalitat, como usted, como yo, como los candidatos de los restantes grupos, los que tuviéramos que expresar aquí las opiniones que entendiéramos convenientes, salvo que usted quiera nuevamente no volver a este debate y quiera que sean sus consellers o su gobierno los que tengan que debatir. Pero, en cualquier caso, eso corresponderá posteriormente a la Mesa y a la Junta de Portavoces su organización. Le acepto gusto y le agradezco el que lo haya aceptado.

Mire, entrando en materia, señor Lerma, y una cuestión fundamental que hay que dejar clara de una vez: el objeto de este debate, porque estamos hablando de cosas absolutamente distintas usted y yo. El juego que usted propone yo también lo respeto, y a lo mejor desde su punto de vista, y dados los datos que yo aportó y algunos más que aportaré en este turno de réplica a esta Cámara y que usted no contradice, comprendo que sea la posición desde su punto de vista, insisto, más inteligente. Pero el objeto de este debate es analizar, como hacemos año tras año, la situación real de la Comunidad Valenciana. Y con dos turnos de intervención, que gracias al presidente de la Cámara los hacemos en tiempo más largo de lo que el Reglamento permite, no creará usted que yo voy a limitarme a olvidarme de lo más importante, que es analizar la situación y cumplir con un papel al que estamos obligados estatutariamente, al control del gobierno y al ejercicio de la oposición. Estamos aquí, y muy a mi pesar —me gustaría que estuviéramos en el gobierno—, pero estamos aquí para ejercer de oposición y de control y realizar una actividad de control al gobierno. Y eso es, señor Lerma, lo que vamos a hacer hoy, le guste a usted o no le guste, porque ése es el objeto de este debate. Por ello, me he adelantado a proponer otro debate de características distintas en el que esos deseos que usted tiene, y yo también, se puedan ver colmados.

Yo lamento que en su réplica no haya dicho si mis afirmaciones eran ciertas o no eran ciertas, porque he manejado datos que avalaban afirmaciones importantes de deterioro que, muy a mi pesar, tengo que mantener en esta Cámara. Sin embargo, no ha entrado en ello. Y me va a permitir que, en ejercicio de mi derecho, insista una vez más en la descripción de cuál es la situación por la que atraviesa esta Comunidad.

Yo creo además, señor Lerma, y eso ya se lo digo desde el punto de vista personal y particular, que la más mínima sensibilidad con los ciudadanos representados en esta Cámara exi-

ge reconocer la realidad y explicar el por qué. Igual que ha asumido hace unos instantes el fracaso en la política medio ambiental, y ha dicho que ése era su fracaso y que lo reconocía, podría haber entrado en los demás temas en los que yo, de la forma más breve que sepa, voy a entrar.

Mire usted, paro en la Comunidad Valenciana, porque yo creía que iba usted a entrar en este tema en la réplica, ya que he contradicho formalmente y claramente su argumentación en su intervención de esta mañana. Hay un dato que yo creo que lo define todo. Fíjese que claro es. En 1983, cuando usted accede a la presidencia de la Generalitat Valenciana, el paro en esta comunidad, ya muy alto, se sitúa en el 17,8%, y en el resto de España, también muy alto, en el 18,2%. Luego el paro en el resto de España es superior al paro en la Comunidad Valenciana. En 1994, el paro en la Comunidad Valenciana es el 25%, y el paro en el resto de España el 24,3%. Se han invertido los términos y, después de doce años, no solamente tenemos mucho más paro que el que había, sino que tenemos más paro que la media nacional, cuando antes teníamos menos. Algo habrá fallado en esta Comunidad cuando hemos evolucionado a peor que la media nacional. Ése es un dato objetivo, y la fuente es la encuesta de población activa. Y, entonces, yo me imagino que usted seguro que tiene argumentos para ello, pero no los dice. «Mire, ese dato se ha producido por esto o por aquello.» Pero no, usted quiere negar la evidencia.

Y le he dado antes otros números, que creo que con este argumento son absolutamente innecesarios. Y me dice usted: «Tenemos una administración modélica, no hay ninguna comunidad autónoma que pueda presumir de una administración transparente y eficaz como esta administración.» Señor Lerma, otro dato de esa administración de la que usted se siente orgulloso, y yo también, porque los problemas fundamentalmente son de dirección política, muy a pesar de los funcionarios. De los 14.000 funcionarios que tiene la administración general, y ya lo he dicho en alguna ocasión en esta Cámara sin que se haya desmentido, 2.000 son hermanos entre sí. A eso me refería cuando hablaba antes de administración endogámica. Pero le voy a decir un ejemplo que usted conoce muy bien, no hace falta que le diga quién es, porque usted lo conoce. Hay un funcionario que tiene cuatro hermanos y su mujer en la administración, y usted sabe a quién me estoy refiriendo.

¿Sabe usted, señor Lerma, sabe usted que a cada valenciano nos cuesta 225.000 pesetas el mantenimiento de la administración? Que a mí me parece muy bien, es el 15% de la renta per cápita, es el 15% de nuestros salarios, pero comprenda usted que también los ciudadanos tienen derecho, después de pagar el 15% de su salario, a preguntar si, efectivamente, reciben de la administración pública valenciana en función del esfuerzo económico que están haciendo para su mantenimiento. Me parece absolutamente razonable. Y a eso tampoco contesta usted.

Otro dato. En 1992 —ahora será mucho más; perdón, pero no me ha dado tiempo a tener otra cifra—, en 1992 ¿sabe a cuánto ascienden en la administración valenciana las contrataciones laborales? 11.212. Ésa es la administración que es absolutamente transparente y donde no hay ningún tipo de privilegio para nadie.

¿Quiere usted comparar con comunidades autónomas? Yo no tengo ningún inconveniente en comparar con comunidades autónomas. En el año 1989 —fíjese si esto habrá ido a peor, como se lo voy a demostrar posteriormente—, la Comunidad Valenciana tiene de funcionarios, sobre el total de la población, el 2,6%. ¿Sabe cuánto tiene una administración cercana a la nuestra, la catalana, con más habitantes y mejores resultados? 2,3%, inferior. Pero pasamos los años y nos vamos al año 94, al año pasado. La Comunidad Valenciana representa ya el

3,1%, y la Comunidad Catalana se mantiene en el 2,5%. Creemos en el número de funcionarios, y sin embargo los resultados no se ven por ninguna parte.

Estoy hablándole de funcionarios sin contar con organismos autónomos, señor Lerma. No estoy haciendo ningún tipo de catastrofismo; si tengo que expresarme en estos términos es porque tengo la obligación en esta Cámara de reflejar la realidad palpable por la que vive nuestra comunidad; no me perdonarían los ciudadanos, y eso es lo que no me perdonarían, que yo hiciera otro debate hoy, porque no perdonarían los ciudadanos que quien ha gestionado mal sus intereses se fuera hoy de esta Cámara sin asumir responsabilidades, o al menos sin que nadie se las diga.

Pero entremos en otro tema de los que usted ha hablado. Bueno, ya ha reconocido su responsabilidad en los incendios, no puede discutir las cifras, puede decir que llueve más o llueve menos; le he puesto el ejemplo de Andalucía, que está gobernada por su partido, es clima seco, y tienen unos gastos mucho mejores, y lamento decirle, porque usted lo ha dicho, si no yo no lo sacaría, que usted no ha estado presente cuando los incendios se han producido. No solamente no ha estado presente en los incendios, que puede ser comprensible, sino ni siquiera ha estado presente en esta Cámara cuando a instancias de mi grupo se ha constituido la Diputación Permanente para estudiar medidas para poder paliar esas desgracias. Ha permanecido usted de veraneo y no ha interrumpido su descanso para ocuparse de un problema de la gravedad del de los incendios forestales. Eso es así. (*Aplaudiments. Remors.*)

Pero, mire, me dice una cosa que es absolutamente falsa, absolutamente falsa. Perdóneme que me exprese así, porque es que usted se cree que faltan datos, o que la oposición no tenemos argumentos. Ha dicho usted, cuando yo le he puesto el ejemplo de que en la Comunidad Europea se considera que un incendio de menos de cinco hectáreas como incendio medio, los medios de extinción no funcionan, me ha dicho usted: «aquí, cuatro». Ha dicho cuatro como podía haber dicho tres, lo que se le ha ocurrido en ese momento. Lo ha apuntado y dice: «A ver como salgo yo de ésta.»

Pues mire usted, pues mire usted, eso no es así, y le voy a dar otra cifra para que vea que no soy para nada radical en mis planteamientos. Esta mañana le he hablado del 62,88 hectáreas por incendio medio en la Comunidad Valenciana. ¿Sabe por qué?, porque he aplicado unos años para medir ese incendio medio, benévolo para usted, porque he aplicado los años que van desde el 84 al 94, porque me parecía injusto que si en otros temas me refiero a toda su gestión, en los que me interese altere los años; pero le voy a dar un dato nuevo: si en vez del 84 partimos del 89, del 89 al 94, por encima de las 100 hectáreas por incendio medio. Apúntelo bien y luego si quiere me lo discute, por encima de las 100, del 89 al 94.

Y no me ha contestado usted al endeudamiento, por ejemplo, no me ha dicho, o ha reconocido que no están cumpliendo los programas de endeudamiento que está vinculado a las transferencias, como usted bien sabe; no ha discutido, gracias a Dios, las cifras, y entonces me ahorro tener que concretarlas. Y le tengo que decir que la evolución en esta Comunidad del PIB, al que ha hecho alusión esta mañana, está congelada, pero sí que me quiero parar, si me lo permite, en el tema de sanidad, porque es donde usted más hincapié ha hecho.

Mire usted, se pierde, y después nos acusa a nosotros, en criterios y en palabras huecas de «yo quiero una sanidad...», «a mí me gustaría una sanidad...». Pero, mire, señor Lerma, usted no se está ofertando como candidato; eso en todo caso, y yo no hago, estaría bien que lo hiciera yo, pero usted lleva 12 años en esto, 12 años con la responsabilidad de la presidencia de la Generalitat, y a la gente naturalmente que le puede intere-

sar si usted cambia de criterios, si quiere una sanidad o quiere otra, pero lo que quiere saber de usted es cómo se solucionan las listas de espera, más que saber si va a haber conciertos o no, los conciertos o no los quieren en función de los resultados.

A los ciudadanos lo que les preocupa en estos momentos, y sobre todo a los ciudadanos que están padeciendo esta desgracia, es cómo se va a resolver su problema. Y usted les dice: «Hemos hecho un hospital en Villajoyosa. Hemos hecho un hospital en no sé donde...» Pero mire usted, si eso está muy bien, eso está muy bien, se ha demostrado ineficaz a todas luces, porque mientras hayan ciudadanos en un número importantísimo en listas de espera quirúrgica, o tengan que estar esperando para recibir un diagnóstico, esa amargura, esa amargura, señor Lerma, por muchos discursos que usted haga en esta Cámara no la va a paliar. Esa amargura de esos ciudadanos hay que paliarla dándoles el diagnóstico, o interviniéndolos quirúrgicamente a los que les hace falta.

Y no ha discutido ninguna de las cifras que yo pongo aquí encima de la mesa esta mañana. Usted viene y nos cuenta que, efectivamente, si tiene casi un billón de pesetas al año, tendrá que hacer algo. Poco, porque a inversión destina poco, como también le he dicho, pero algo tendrá que hacer, naturalmente. El problema es si al final, después de 12 años, le guste a usted más o menos, los ciudadanos consideran que esa sanidad es útil, y le he dado una encuesta del CIS esta mañana que creo que no tengo que repetirle en estos momentos, y las cifras que he barajado son las más benévolas para su Gobierno, porque hay otras en función de estudios pilotos que hace la propia conselleria, y que obran en mi poder, que no he querido manejar, que son muchísimo más abultadas. Porque, qué más da al final —da mucho porque afecta a muchas personas—, pero desde el punto de vista del debate, que sea una cifra u otra, el drama es el mismo, con que hubieran 5 valencianos, o 10 valencianos sufriendo habría que resolverlo. Hay miles de valencianos en estos momentos, y usted podrá vendernos su modelo sanitario como quiera; desde que eso es así, ha fracasado. Y eso es una realidad palpable.

Yo tenía aquí algunos datos de inversiones. Como usted ha entrado poco en inversiones entiendo que da mis argumentos como válidos, pero tengo comparaciones con otras comunidades autónomas de inversiones y le voy a dar, por ejemplo, uno espectacular. Después del año 92 cuando se han hecho todas las inversiones importantes en Cataluña y en Andalucía, cuando el Gobierno central se ha volcado en esas comunidades por los acontecimientos que en ellas se celebraban, después, digo, en la Comunidad Valenciana, red ferroviaria, se invierten 43.000 millones. En Cataluña, que acaba de tener unas inversiones multimillonarias, 64.000, casi más de 20.000 millones de pesetas después del desequilibrio que el acontecimiento del año 92 habían originado para la Comunidad Valenciana.

Y usted entra en unos datos diciendo: «Yo soy el partido que puede acabar... o represento al partido, o represento al grupo, o represento al Gobierno que acaba con las desigualdades. El partido de los desfavorecidos.» Y saca excusas absurdas para negar datos que yo he puesto sobre la mesa. Mire, esa sociedad, y esa educación de la que usted se siente orgulloso ha sido capaz de que en estos momentos los valencianos entre 16 y 65 años se les considera analfabetos funcionales —no han acabado EGB— al 36,2%, más de un cuarto de nuestra población. Fíjese, ese es el modelo del que usted se siente orgulloso ante la sociedad valenciana. Le voy a dar un dato de la Conselleria de Trabajo, de su conselleria: dos tercios de las personas en edad laboral ni trabajan —eso ya lo sabíamos—, ni buscan empleo, están absolutamente descorazonadas y desorientadas. Uno de cada 4 jóvenes entre 16 y 30 años, entre 16 y 30 años, actualmente no acaba cuando inicia EGB.

Tengo datos que ponen de manifiesto, señor Lerma, problemas sociales graves para esta Comunidad. Usted sabe el problema de la droga, en el que yo no me voy a extender; es un problema que afecta a la sociedad y que tiene una gravedad espantosa. Sabe usted que somos la Comunidad que destina menos gasto, gasto medio por habitante presupuestado, a la asistencia de los drogodependientes. De todos los datos le daré uno sólo: en el período 90-93 las sobredosis han aumentado en nuestra Comunidad un 539,5%. Llámeme catastrofista, llámeme lo que quiera, pero esos datos no me los quedo yo en la carpeta porque no tendría la conciencia tranquila.

Y, señor Lerma, parece que es que la realidad sea una realidad de mi grupo, que aquí vengamos a meternos con usted porque es nuestro deporte, o porque tenemos ansias de gobernar. No reconociendo el papel importantísimo, insistiré una vez más, que la oposición tiene que jugar en el sistema democrático, pero le voy a dar algunos ejemplos de que esa realidad no es la realidad solamente del Grupo Popular, y no sé si de otros grupos de esta Cámara, que es la realidad de la sociedad valenciana. Y como aparte de las encuestas, una forma de medir la sensibilidad de la sociedad valenciana está en los periódicos, le voy a leer, si me lo permite, algunos titulares de todos los periódicos de la Comunidad Valenciana —y digo algunos, no le voy a cansar— del último año. «El número de empresas valencianas en quiebra se duplicó en el primer trimestre», *Levante*, 29/10/94. «La inversión extranjera en Valencia ha caído más de 50%». «El salario medio de los valencianos se sitúa en 20.000 pesetas por debajo de la media nacional, según el INE». «Los datos de la OCDE sitúan a la Comunidad Valenciana entre las zonas con mayor atraso científico de Europa». «La Generalitat sólo hizo la cuarta parte de carreteras que Cataluña». Un titular interesante: «Lerma ha gastado más de 4 billones de pesetas en siete años para poder invertir 336.377 millones. Sólo en personal y gastos de funcionamiento pagó cerca de 3 billones y medio de pesetas. 1 de cada 10 pesetas se gastó en inversiones y 3 en sueldos, el resto en gastos corrientes y otros.»

No es... —podría leerle muchos más— no es solamente la realidad de ese grupo, no es solamente la realidad del grupo; como no es la realidad del Grupo Popular, señor Lerma, que en esa carretera que usted ya, afortunadamente, reivindicó con poco éxito, por cierto, porque esas batallas las pierde su partido todas, la de la autovía Madrid-Valencia, se haya cobrado su ausencia 4.198 víctimas desde el año 80, sólo contabilizando las que se producen en las noches de los fines de semana, 4.198.

Entraré, si me lo permite, en algunos datos concretos que ha puesto usted sobre la mesa. Mire, señor Lerma, a usted le gusta decir que no tenemos alternativa. Es un discurso que ahora ya no tiene la eficacia que tenía cuando lo utilizaba anteriormente, pero lo sigue utilizando, probablemente por ausencia de otro. «No tienen alternativa.» «No tienen proyectos.» «Ustedes no saben.» Muy bien, a ver si repitiéndolo mucho genera efecto. Mire usted, yo me he permitido traer esto, y desde luego no es el momento en este debate, ya vendremos en otros, pero fíjese, (*assenyalant uns toms*) aquí debe poner algo en este tomo y en éste. Así hasta 20 vamos a presentar.

¿Cómo dice eso un señor que se presenta a las elecciones con esto y que la mitad está incumplido después de 4 años? Pues, ¡hombre!, yo creo, yo creo, que es tener mucha voluntad salir aquí a decir esas cosas que usted dice. Le voy a dar otro dato importante que conviene que usted sepa, porque seguro que no se lo han facilitado los miembros de su grupo. Este grupo que para usted no es alternativa ha sido capaz de presentar en esta Cámara 21 proposición de ley, 397 proposiciones no de ley, 4.197 enmiendas a los proyectos de ley presentados por su Gobierno, 144 mociones, y para estar informado

y controlar al Gobierno ha citado a los consellers en 498 ocasiones, les ha interpelado en 232, y ha preguntado de forma oral y escrita en 9.187 ocasiones. ¡Hombre!, algo de esto, algo de esto valdrá, señor Lerma, y algo de esto servirá para hacer un proyecto alternativo; no digo que todo, pero esté seguro que los valencianos, que nos valoran mucho más que usted, ellos sí que están tranquilos y saben que existe alternativa, afortunadamente, para un gobierno ineficaz como el que usted ha representado en los últimos años.

Hay un tema en el que sí me quiero parar. Yo no he querido entrar demasiado en el tema, pero como usted lo ha sacado en la réplica, yo no tengo inconveniente ninguno.

Ha dicho usted que son la administración más transparente y más ejemplar —los términos no sé si habrán sido esos— que existe. Y ha puesto a la Sindicatura de Cuentas como modelo de control de su gobierno y, desde luego, de cumplimiento puntual de las obligaciones. ¿Qué habrá pensado el conseller de Hacienda en ese momento? ¿Qué habrá pensado en ese momento? Habrá dicho: «Te estas equivocando.» Pero no le habrá dado tiempo a transmitírselo. Porque él mismo ha reconocido hace poco —y perdone, señor conseller, que le cite tanto— él mismo ha reconocido que el propio gobierno no cumple sus propias normas. Y que cuando la sindicatura recoge ese incumplimiento, la sindicatura tiene razón. Y ha hablado de remediar esa situación.

Pero le voy a dar, le voy a dar datos de la sindicatura que usted elogia. La sindicatura dice que la vulneración (*remors*) —luego hablamos de lo que ustedes quieran, de esa también si quiere— la vulneración de la Ley de contratos del Estado y el Reglamento general de contratación, la vulneración decía, es algo tan habitual que incluso ha sido reconocido por el señor conseller de Hacienda y denuncia año tras año la sindicatura. ¿Y sabe, por no hacerme muy largo, entre los abusos que más destaca la sindicatura cuáles son?, tan dados que son sus señorías a poner ejemplos de otras instituciones públicas, porque son muy dados a de vez en cuando poner algún ejemplo. Pues le voy a dar alguno de la Generalitat Valenciana, del gobierno valenciano. La sindicatura, la sindicatura que elogiaba el señor Lerma, dice: «entre los abusos más importantes está que, en la contratación directa, existen criterios dudosos como que se presenten ofertas antes de terminar la fase de preparación de expedientes —imágenes en otras instituciones lo que supondría eso— o realización de suministros o servicios antes de la iniciación del expediente o en su contratación sin declaración de urgencia, o utilizar la adjudicación directa cuando no sería aplicable este procedimiento por los límites de la cuantía de la contratación». Sindicatura de Cuentas, lo que hemos tenido que aguantar otros, lo que hemos tenido que aguantar.

¿Quiere que siga? «Hay otros defectos importantes generales que invalidan el proceso —Sindicatura de Cuentas—: no publicarlo en los boletines, incumplimiento de plazos para depositar fianzas, falta de documentos». Denuncia la falta de respeto a las Cortes el último informe de la sindicatura, tanto en el contenido de la documentación que se presenta como en los plazos.

Mire —y acabo con esto, porque yo creo que los ejemplos son claros—: un gobierno que incumple sus propios acuerdos, que ha repartido hace poco 150 millones entre 230 cargos sanitarios en concepto de productividad —a uno le llegó a tocar 1.788.000 pesetas— estando prohibido por sus propias normas, no puede venir en estos momentos a dar lecciones, ni a sentirse orgulloso del funcionamiento en este sentido de su gobierno. Hay otros datos que avalan muchísimo más lo que ha sido una gestión ineficaz en este sentido de transparencia. No creo necesario entrar en ellos en estos momentos, pero usted los conoce perfectamente. No quiero que diga que yo

contribuyo a tensar el debate, pero tenga la absoluta seguridad que cada vez que usted quiera yo estaré ahí para hacerlo.

Y le decía yo esta mañana algo en lo que usted no ha entrado: es que ha fallado en la vertebración de la comunidad, es que hay una realidad social en estos momentos que usted no quiere ver. Y me dice o nada o que eso no es así, pasando muy de pasada. Mire usted, no soy yo solamente el que discute su situación. Algún diputado de su grupo, que conoce mejor sus miradas que yo, muy recientemente lo ha puesto de manifiesto y está sentado en sus escaños. Insisto, ha estado más tiempo con usted y lo conoce, sin duda, muchísimo mejor que yo. Por lo cual, no entraré en este tema. Pero usted ha dilapidado ahí un capital hermosísimo y un potencial estupendo. El apoyo social que usted tenía en el año 1983 probablemente no lo vuelva a tener ningún gobernante en nuestra comunidad. Qué pena, señor Lerma.

Y dice: «Me llevo bien con los empresarios.» Con algunos es cierto. ¿Y qué le cuesta a su gobierno, señor Lerma? Vamos a hablar claro ya, vamos a hablar claro ya de una vez, ¿eh? Vamos a ver de una vez por todas quién es quién en este juego político. Porque usted, efectivamente, firma de vez en cuando algunos documentos y algunos acuerdos con empresarios, pero se le olvida decir que aparte de que esos documentos son absolutamente inconcretos y son para la galería solamente, llevan dentro aparejado una línea de subvenciones importantísima. Y conste que no critico a esas organizaciones que la reciben. Para nada, hacen muy bien; hacen muy bien en intentar tener el mayor nivel de subvenciones posibles. No va mi crítica hacia ellos, va mi crítica hacia quien ejerciendo la actuación del gobierno, con tal de hacerse una foto o firmar un documento para poder salir a esta tribuna a contarle tiene que dar dinero público sin que luego tenga, en algunos casos, especial justificación. Y no me duelen prendas en decirlo.

Señor Lerma, no me ha contestado usted al tema de la Ley de la familia. Yo confiaba en que hubiera hecho alguna referencia. Fue su propuesta más clara y llamativa en el último debate. Y hoy ha pasado desapercibida, es un incumplimiento más. Hay por ahí un proyecto dando tumbos que a usted le da vergüenza sacar adelante. En cualquier caso, como usted no lo ha presentado yo no lo valoraré, sería un gesto de mal gusto, y dejaré solamente sobre la mesa que su gran propuesta del debate del año pasado ha sido incumplida, en este caso las 18 ó las 20 que ha hecho hoy sabemos seguro que serán incumplidas en cualquier caso porque no tendrá la posibilidad de realizarlas.

Hay aquí un ejemplo claro de lo que es la eficacia y la originalidad de su gobierno. Mire usted, un último interés suyo o capricho suyo —no sé como definirlo, desde luego no quiero molestar— es la torre de comunicaciones. La torre tendrá 380 metros de altura y costará, según mis datos, 12.600 millones de pesetas. Haciendo una fácil división, a 33 millones el metro. Bueno, pues ahí donde la va a instalar usted es la cota más baja de Valencia, cinco metros sobre el nivel del mar. Simplemente poniéndola en otra ubicación, en el parque tecnológico por ejemplo, ahorraría 60 metros. ¿Y sabe lo que es eso? Con una simple multiplicación, 2.000 millones de pesetas. Es que es una forma de gobernar... (*Rialles.*)

Se ha referido usted, señor Lerma, se ha referido usted... (*Remors.*)

El señor president:

Señorías, por favor, por favor, guarden silencio.
Señor Zaplana, vaya acabando.

El señor Zaplana Hernández-Soro:

Voy acabando, señor presidente.

¿Ve, señor Lerma, cómo estas cosas pasan y aún peor en muchos días y no pasa absolutamente nada? Así es la vida parlamentaria. (*Remors.*)

Mire usted, mire usted, esta mañana se sentía también orgulloso... porque esta mañana ha sido una manifestación de orgullo, desde luego impropia de quien tiene como balance los resultados que yo le estoy dando, pero en cualquier caso está en su derecho. Todo va bien, todo es perfecto y va a ir, además, mucho mejor en el futuro. Pero una de las cosas que ha puesto de manifiesto es la preocupación por el sector agrícola y el plan director de modernización de regadío en la Comunidad Valenciana que acaban de presentar. Este documento está escrito a mano, está escrito a mano por un alto o altísimo funcionario de la Conselleria de Agricultura. Le voy a leer un párrafo. Es de su conselleria, no lo dude, aquí no lo digo y luego si quiere se lo comento: «En la actualidad y con urgencia se ha preparado el plan director de modernización del regadío en la Comunidad Valenciana en quince días —en quince días, lo pone aquí ¿eh?— y, como es lógico, se exponen generalidades, como consecuencia de la improvisación por carecer de fundamento, base y tiempo.» Aquí está el documento. La letra de un altísimo funcionario de su conselleria. Ese es el gran plan que usted ha presentado.

Mire usted, mire usted, (*remors*) naturalmente, señor Lerma, naturalmente que vamos a hacer conciertos en la sanidad y en la educación, faltaría más, faltaría más, todo con tal de corregir la situación actual, todo en tal de posibilitar que alguien pueda elegir médico, que cualquier ciudadano de esta comunidad pueda elegir médico y no tenga que esperar, y todo dirigido también a que pueda haber un mejor nivel de la enseñanza, naturalmente.

Pero ustedes no han concertado; ha dicho esta mañana que han concertado y es falso. Han concertado cuando no han tenido más remedio que concertar. Ahí sí que han concertado. Pero cuando han tenido la posibilidad de tratar, como yo creo que la administración pública no tiene que tratar a los centros privados, se ha olvidado sistemáticamente de ellos y en algunos casos ha conseguido su cierre. ¿Qué mal hace un centro privado a la política educativa de la Generalitat? ¿Qué daño hace que haya una oferta educativa mayor, que se pueda hacer un concierto desde los poderes públicos? Si al final al gobernante lo que le tiene que preocupar es que efectivamente esa persona, ese niño pueda tener una educación que imposibilite que los datos que yo he dado antes se puedan repetir en el futuro. Y en la sanidad exactamente igual.

Pero lo dije en el debate de presupuestos y lo digo hoy y se lo diré siempre. Y no intente usted confundir. «Es que en los pueblos no van a haber escuelas. No, porque las hay las tiraremos y no construiremos más.» ¡Por el amor de Dios, señor Lerma, por el amor de Dios! ¿Alguien duda de que tiene que haber una educación pública y gratuita a estas alturas? ¿A quién quiere engañar, señor Lerma, a quién? Todo no merece la pena como burda estrategia electoral, se lo he dicho antes.

He dejado para el final un tema importante, señor Lerma, porque otros —ya el presidente me ha llamado al orden, con mucha razón y acabo— otros como el turismo, que ya le he dicho en alguna ocasión, si en algún sector concreto su política ha sido un fracaso ha sido en el turismo. Ya no se acuerda usted de *Mediterrània*. Y eso ha ido medio bien por cuestiones ajenas a su voluntad, el conseller lo sabe. Por una parte, por la devaluación de la peseta, reconocido por usted; y por otra, porque ahí en esos escaños se sientan alcaldes de municipios turísticos importantes —y otros que no están aquí también son del Partido Popular— que también afecta y mucho a ese resultado.

Pero acabo con un tema más trascendente, si cabe, que los que he puesto de manifiesto. No voy a entrar en todos sus

proyectos. Usted va a hacer dos universidades pues porque no se le ha ocurrido tres. Bueno, pues ya veremos. En carreteras no sé si se le ha escapado alguna. En cualquier caso, señor Lerma, reconozca que ese debate hubiera sido fácil para mí, más fácil que éste y menos incómodo. Hubiera sido recopilar las cosas que tenemos ahí en ese programa, cuantificadas la inmensa mayoría de ellas, Cámara. Hubiera sido una falta de respeto a esta Cámara, estoy convencido de ello. Venir aquí y hacer proselitismo electoral para decir lo bueno que voy a ser si gano, hubiera sido una falta de respeto. He venido aquí a cumplir con mi papel de oposición, el que nos encargó el pueblo valenciano va a hacer cuatro años.

Y decía que me dejaba para el final el tema de la lengua por la gravedad que implica. Ha dicho usted, señor Lerma, y ha vuelto a poner la duda en nuestra actuación en ese sentido. Señor Lerma, ha dicho que qué culpa tiene usted de que hayan sectores en la sociedad valenciana que tengan miedo a que lleguemos. Esos sectores, señor Lerma, a los que usted se refiere y yo me refería anteriormente, han sido llamados por usted o por gente cercana a usted, por usted o por gente cercana y de su gabinete. Cuando quiera se lo demuestro. Ha tenido usted, qué mal estará, por eso estoy yo bastante indignado con esa cuestión, que descolgar el teléfono para decir «firma esto», cuando sabe que todavía usted representa al gobierno y que sus instituciones todavía están pendientes de inversiones importantes. ¿Y sabe por qué lo sé? Porque me lo han contado en algún caso los propios afectados. (*Rialles en els escons del Grup Socialista.*)

Señor Lerma, eso lo ha hecho usted. Y no dirá en esta tribuna que no, y no dirá en esta tribuna que no. Y eso es tensar a la sociedad y eso es plantear problemas que no existen y eso es querer arañar un voto en tal de tensionar a una sociedad que no se lo merece, como le he dicho antes. Esta sociedad tiene que vivir en paz y armonía. Esta sociedad tiene que resolver sus problemas a través del diálogo y el consenso. Esta sociedad —y el conseller lo sabe porque yo se lo ofrecí— se merece el acuerdo de las fuerzas políticas. Y no diga que no, porque fui a su consellería a prometerle y a ofrecerle diálogo en esta cuestión. Probablemente en todo no tengamos que estar de acuerdo, sería absurdo que fuera así. Pero, desde luego, nuestra predisposición al entendimiento que vaya en beneficio de no tensionar a esta sociedad y de resolver sus problemas, no le quepa a usted la menor duda. Y, por favor, si tiene que prescindir de cinco votos, prescinda de ellos, igual que lo haré yo, pero no complique la situación en esta sociedad valenciana, porque todo no puede estar ni medirse en clave electoral.

Acabo, señor Lerma. Acabo, señor presidente. Un político más experimentado que nosotros, señor Lerma, Benjamín Franklin —se lo voy a citar otra vez— decía: «Se puede engañar a muchos durante poco tiempo, a pocos durante mucho tiempo, pero nunca se puede engañar a todos durante todo el tiempo.» Y ésa es su situación actual.

Muchas gracias. (*Aplaudiments des dels escons del Grup Parlamentari Popular.*)

El senyor president:

El senyor president té la paraula.

El senyor president de la Generalitat Valenciana:

Le voy a contestar con brevedad en este caso, cosa que usted no me ha hecho a mí —ni a la Cámara, por supuesto, lo mío sería menos importante— para volver a decir lo mismo que había dicho antes, que me ha parecido muy coherente con sus planteamientos.

En primer lugar, para decir que yo no me dedico a medir las comparecencias, pero estoy convencido de que vengo más

veces que usted a esta Cámara. Y desde luego, (*remors*) desde luego yo no sé dónde estaba en el momento de algunos incendios, en otros sí. Sé que usted no estaba aquí en la reunión de la Diputación, y sé que muchas veces el señor Quirós, que veranea aquí al lado, pues atiende el tema. Pero porque le viene de paso fundamentalmente, no por otra cosa. Porque está aquí en el Perelló y le da tiempo. (*Remors.*) Pero no veo a mucha otra gente, por cierto. Pero esto es un tema yo creo que suficientemente grave y complicado de resolver como para que no hagamos este trato y como para que no entre yo en el tipo de planteamiento que usted me propone.

A mí me parece que nosotros tenemos unos problemas que en el debate de política general, que no es el debate que yo quiero hacer, que es desde luego el debate que yo propongo, porque yo soy el encargado de proponerlo, porque yo soy el responsable de haber puesto eso en la Ley de gobierno y porque yo soy el que se ha obligado, teniendo mayoría suficiente para no hacerlo, porque no es costumbre, el que ha querido hacer ese debate de política general en esta Cámara. Porque yo he querido someter a consideración de esta Cámara, una vez al año por lo menos, lo que yo creo que esta sociedad necesita. Para recabar la colaboración de todos, unas veces con la crítica y otras veces —las menos, porque a veces pues a ustedes no les apetece— recabar también su apoyo para temas que son no partidarios.

Yo no he citado para nada nunca a su partido. Yo hago la política que me corresponde desde la presidencia de la Generalitat Valenciana, que es intentar atender las ilusiones y las reivindicaciones de todos. Usted sí hace política de partido. Siempre. Sólo política de partido, sólo en función de lo que al partido le conviene y no en función de lo que yo creo que conviene a la sociedad valenciana, que conviene a la sociedad valenciana. Y éste es el debate que he traído aquí con seriedad y con responsabilidad.

Pues conviene que nos pongamos de acuerdo fundamentalmente en qué estrategias son mejores para reconducir la crisis económica a una mejor situación de empleo. ¿Por qué no he planteado todo lo que usted ha dicho sobre empleo? Que lo único que ha hecho ha sido describir unas cifras de empleo y decir que son unas cifras dramáticas. Claro que son dramáticas y nos acompañan durante mucho tiempo por desgracia. Y este país tiene que hacer muchas cosas en materia de empleo y economía para mejorar el empleo. Muchas de ellas, afortunadamente, se las he descrito en mi discurso, pero se las puedo volver a repetir. Están haciéndose. Y yo le quiero dar un diagnóstico que creo que es muy importante. Y se equivocará cuando plantee cosas diferentes.

Mire, si nosotros tenemos una inflación del 3,8-3,8 y pico, si a nivel global ha habido una inflación mayor del 4,3 aproximadamente, eso no es fruto de casualidad nada más, porque los productos que se valoran son los mismos. Si tenemos inflación más baja, si estamos, por tanto, más abiertos al exterior, si nuestros empresarios y sindicatos se han sometido a una situación de sacrificio, que es lo que he agradecido anteriormente, mayor que en otras zonas, es en buena parte porque esa cultura del consenso y la negociación se ha impuesto desde el principio de mis doce fatídicos años, según usted, en esta comunidad. Y eso no es un mérito suyo, es un demérito fundamentalmente de ustedes, porque nunca han apoyado una actuación como ésa. Igual que no la han apoyado a lo largo de esta intervención también. Porque, cuando usted está hablando de que mis amigos los empresarios lo son porque los compro, usted los está insultando. Eso es una cosa que no tiene razón de ser que usted la diga. Yo, desde la Generalitat, entiendo que es positivo, positivo, para el conjunto del progreso de la sociedad valenciana financiar determinadas actividades de sindica-

tos y de empresarios. Lo entiendo, lo entenderé y lo entiendo y se constata en las cifras también que es positivo. ¿Por qué? Porque hemos creado una cultura de consenso que ha contribuido a acercar posiciones, a que los trabajadores vieran también el fracaso de la empresa como su propio fracaso y a que tuvieran capacidad de negociación. Si la inflación es más baja, no es ninguna casualidad. Es un producto... Y no se ría, porque éstas son cosas muy serias, muy serias, que estamos hablando para el futuro de esta comunidad y de sus gentes. Porque precisamente se ha impuesto una cultura del pacto, y se ha impuesto una cultura del pacto porque les hemos dado recursos para poder enseñar, enseñar, para poder informar y para poder formar a los dirigentes empresariales y a los dirigentes sindicales. Y porque ellos, con esa sabiduría que han adquirido, han entendido precisamente que la posibilidad de competir y de luchar contra el desempleo es precisamente llegar a ese tipo de acuerdos.

Y a lo largo de los años, aunque nos influya la política nacional de una manera decisiva y la política europea, nosotros hemos hecho avances espectaculares en la concertación. Y fíjese usted que, mientras en otros muchos lugares, y desde luego mientras nunca en ninguna comunidad autónoma gobernada por ustedes no han conseguido, ni en épocas de crisis ni en épocas de bonanza, poder de acuerdo a los interlocutores sociales, nosotros lo hemos hecho en épocas de crisis, con grandes sacrificios por parte de los que se sientan en la mesa, que lo primero que hacen es poner encima de la mesa lo que ellos pueden aportar. Y eso ha sido una cultura del pacto y del consenso. Que eso que usted ridiculiza de «comprar a los amigos» precisamente ha posibilitado la educación, la capacidad de analizar adecuadamente sus problemas. Como lo ha posibilitado en muchos otros campos de la actividad. Porque, cuando usted habla de desestabilizar esta comunidad y cuando usted habla de los temas culturales, desde luego en absoluto puede usted decir que yo he llamado para que le digan a usted que les da miedo. En absoluto, en absoluto. Ni para que digan que les da miedo tampoco. Porque no me hace ninguna falta. Porque, cuando sepan de nuevo a través de los medios lo que usted ha dicho aquí, se volverán a asustar. Pero no por nada. Porque creen en un proyecto de progreso para esta comunidad, que usted sostiene lo contrario. Y porque usted sostiene pues que todo muy bien, todo muy libertad de elección, al estilo tradicional, pero es que, cuando se hablaba de la libertad de elección por parte de ese economista tan famoso, ¡hombre, se daban algunas ideas! Pero es que aquí yo lo único que he visto es que usted de nuevo, sin acabar de citarlo para no comprometer demasiado, pues vuelve a proponer que la ley del valenciano se modifique, y se modifique sustancialmente.

Y no es, por cierto, nada que me invento. Es que es lo que hacen en otros lugares. Y, por cierto, cuando usted habla de que no hay ningún peligro para la enseñanza pública, yo ya le he dicho el peligro que veo. No veo el peligro de que ustedes quiten la enseñanza pública, claro que no, ni me atrevería a decir nada de eso, ni ustedes se atreverían a plantearlo tampoco. Yo he dicho con mucha claridad que al final se produce una segmentación clara entre la educación buena, a la que quieren ir todos y que no sería la pública, y la educación mala, a la que iría sólo el que pudiera ir. Pero, por cierto, por cierto, aunque no digo de ninguna manera que quieran ustedes que desaparezca, tenemos ejemplos muy recientes que la educación pública y gratuita infantil en esta ciudad que vivimos ha desaparecido. Por cierto. Pero ya sé que no van ustedes a plantear eso.

Que los dos mil funcionarios sean hermanos, qué es lo que tengo aquí a la vista, pues, mire usted, me produce hilaridad. Yo creo que, si hacemos más análisis respecto a eso, yo creo que no solamente las familias de funcionarios normalmente

todos quieren ser funcionarios, sino también que muchos de ellos, en los mismos cuerpos, se casan entre sí. Y encontrará usted seguramente muchos hermanos en la administración, muchos maestros casados entre sí, muchos médicos, enfermeras, etcétera, etcétera. (*Remors.*) Lo cual para nada quiere decir, para nada, que hayan tenido ningún trato preferente en la administración. Ninguno. Y no sólo no es eso —a los que está usted ofendiendo, a todos ellos, por cierto— sino que desde luego el trato preferente, si lo han tenido, lo habrán tenido por parte de sus familiares, nunca de la administración pública. Y el trato preferente será exclusivamente en informarles que se convocaban plazas u oposiciones. Porque ningún otro trato más, de acuerdo con las medidas que nosotros hemos dispuesto, ha podido ser posible. Y eso para que no vuelva usted a utilizar estas cosas. Pero estábamos en cosas serias y le voy a insistir en lo que estábamos.

Yo creo que los elementos de concertación de la política son muy positivos. Creo que hemos avanzado tremendamente en eso. Y creo que eso ha influido precisamente en que nuestra inflación sea más baja que la del conjunto de España. Y creo sobre todo que la mejora en las exportaciones que hemos tenido pues se debe fundamentalmente a que ha habido modificaciones sustanciales de la política económica que han venido a favorecer nuestro tipo de sistema productivo. Y por eso precisamente ahora empezamos a mejorar mejor que han empezado otros. Y empezamos a mejorar. No lo olvide: empezamos a mejorar. Y empezamos a mejorar con bastante contundencia, porque entre lo que estábamos a principio de año y lo que estamos ahora de crecimiento global pues hay más de tres puntos de diferencia, que ya es un crecimiento más que razonable. Y desde luego para este año esperemos que sustancialmente eso no sólo se sostenga, sino que se incremente. Y con la creación de empleo que se ha generado en el año pasado en esta comunidad se puede deducir con toda claridad que ese crecimiento ha sido mayor que el de la media española.

Ninguno de los datos que usted ha citado significa nada. Puedo ponerle los ejemplos que quiera. Pero usted mezcla siempre la encuesta de población activa con el paro registrado. Usted dice lo que había en el año 83 y lo que hay ahora. Pero ¿no sabe todo el mundo que el año 83 no podíamos hacer nada como administración pública para generar empleo y que en el año 94 hemos generado cantidad de recursos humanos como para poder empezar a mejorar nuestra posición en el conjunto relativo? ¿Qué no hemos mejorado nuestra posición en el conjunto relativo? ¿Qué no estábamos en el año 83, cuando usted dice, la quinta región industrial de España y ahora somos la tercera, casi con la segunda ya, de España? Y que ¿nosotros tenemos un porcentaje industrial mucho más alto del que tienen ellos? ¿Qué no exportamos más ahora agrícolamente de lo que exportábamos antes por peseta invertida? Por supuesto que sí. Y mucho más. Variaciones increíbles. ¿Qué no hay un incremento sustancial de las rentas de las personas aunque hayamos atravesado por una situación difícil? Por supuesto que sí.

Y, cuando usted habla de las diferencias con Cataluña, me permitirá usted que en el caso concreto de Cataluña pues le dejo que se compare todo lo que quiera. Y, efectivamente, hay en algunas líneas concretas de lo que usted ha hablado de Cataluña pues creo que tiene usted razón, porque alguna buena parte de la política que se practica en Cataluña también es orientar o hacia conciertos o hacia, eso sí, instituciones privadas sin fines de lucro el capítulo educativo. Y ahí hay mucha parte de funcionarios que no existen, pero que se van a instituciones privadas sin fines lucrativos. Porque tienen un modelo de enseñanza que aplican no para ganar dinero, sino para cohesionar una sociedad. Y ésa es la diferencia con el número

de funcionarios. Que compara usted con Cataluña, donde no gobiernan. Yo comparé con otros donde salía usted mucho más mal parado.

Y en cuanto a las inversiones que me hace usted con Cataluña, es evidente que las inversiones ferroviarias a las que usted se está refiriendo fundamentalmente, son las que hacen referencia a hacen referencia a la línea Valencia-Barcelona. Y, naturalmente, unas veces tocan en Valencia y otras veces tocan en Barcelona. Y en cualquier caso, esa es la prioridad ferroviaria en estos momentos en España para los pocos recursos que en materia ferroviaria se están invirtiendo. La línea Valencia-Barcelona, que va muy rápidamente, por cierto, ejecutándose y también funcionando.

En definitiva, insistió usted en el capítulo de las listas de espera. Fíjese usted. De lo que dijeron otra vez a lo que ha dicho ahora ha rebajado ya en 41.000 personas prácticamente la lista de espera que ha hecho. ¿Qué podemos hacer por la gente de las listas de espera? En primer lugar yo le digo que las listas de espera son una preocupación sistemática para nosotros. Que nosotros procuramos, desde el sistema sanitario, hacer todo lo posible porque se reduzcan; y le he dicho ya que se ha reducido la espera en un 15% en el año pasado. Y que seguiremos insistiendo por esa vía. Pero que, además, naturalmente, lo que son cuestiones urgentes se operan y no se esperan. Y al mismo tiempo, como le he dicho anteriormente, hemos incorporado 400.000 personas más, hemos hecho 40.000 operaciones más en un solo año; y, desde luego, estamos atendiendo especialidades bien diferentes a las que se atendían antes. Y personas mucho mayores de las que se atendían antes también, que no se podían operar y afortunadamente ahora se hacen.

Como le he prometido brevedad, no voy a repetir todas las cosas en las que usted se ha reiterado. Sí que le voy a decir que si tan mal nos trata la Sindicatura de Cuentas ¿por qué no se quieren someter ustedes a ella? Porque es bien sencillo. Sométanse ustedes a la Sindicatura de Cuentas y verán cómo les ayudará a mejorar su gestión. Y esperemos que tanto empeño que tuvieron en que se fiscalizara el Ayuntamiento de Valencia en época socialista, ahora no dejen de repetir el mismo empeño que parece, por lo que tengo oído, que no va por ahí la cosa. ¡Porque les ayudará a mejorar, como nos ayuda a nosotros también! (Remors.) Porque para eso está, para intentar mejorar. Y si ve que hay alguna ilegalidad, naturalmente denunciarla. Pero no lo ve. Ayuda y fiscaliza. Ya le he dicho: la voluntad o la afición a fiscalización que tienen ustedes; la última de Galicia, del año 90; y la otra creada hace unos 7 años, sin posibilidad de que funcione.

Mi capricho, mi capricho de la torre de comunicaciones. Mire usted, mi capricho es que esta Comunidad tenga un sistema de telecomunicaciones avanzadas digno y capaz de funcionar. Pero mi capricho, además, es que esta ciudad regenere una zona que estaba muy degradada en los últimos años, por muchas causas, pero desde luego, ese capricho cuesta —dice usted— 2.000 millones de pesetas de más que si lo hubiéramos instalado en un sitio más alto. Pues yo prefiero instalarlo en un sitio más bajo, pero que se regenere la ciudad. Es una elección política que estoy convencido que usted, además, está de acuerdo. Y por consiguiente (remors) no voy a discutir mucho tiempo eso, pero, claro, le venía bien decir lo del capricho, y no se le había ocurrido que era un problema de potenciar Valencia y de regenerarlo también. Yo creo que ese es un problema muy importante, muy importante.

Lo que le ha dicho ese alto funcionario de la Conselleria de Agricultura demuestra que ustedes tienen una magnífica información, pero que este señor no ha estado al corriente de las cosas que han ocurrido en los últimos años. Porque la ver-

dad es que los planes de modernización de regadíos tienen muchos años ya, hace muchos años que se están aplicando, se van a continuar aplicando, pero naturalmente se van modificando en función de los sucesos que ocurren y de las necesidades que aparecen. Y le quiero decir que ahora ustedes dicen que debíamos de haber actuado contra la sequía ya, pero es que esto que estamos haciendo lo dijimos en el mes de septiembre ya, no lo hemos dicho ahora, lo dijimos en el mes de septiembre. Y no solamente es una actuación coyuntural, es una actuación a muy largo plazo que tenemos hecha desde hace mucho tiempo. Y no solamente además implica exclusivamente a la Generalidad, implica también —porque nosotros hemos conseguido implicarlos— a la Confederación Hidrográfica, que también va a hacer este tipo de sondeos y está haciendo mucho tiempo muchas obras. Ahora bien, es evidente que este señor está muy bien informado.

Por cierto, todo lo que ha dicho respecto a los temas de la educación, de la sanidad, todo parece concebirse a base de transferir fondos públicos a los centros privados, que es en definitiva lo que parece ser una intención bastante manifiesta permanentemente, que no creo que sea muy importante insistir. Pero yo creo que eso, como le he intentado explicar al principio, lo que hace es segmentar la sociedad y, por tanto, limitar las posibilidades de una sociedad para ganar su futuro. Y eso es lo que yo no quiero hacer. Aunque entiendo que todo lo que usted diga le parezca coherente con el modelo de sociedad que usted tiene. Y yo creo, por lo demás, que en la credibilidad de entrar en sus proyectos frente a los nuestros yo tengo una diferencia, y es que frente a lo que usted dice, que es verdad, yo tengo una experiencia, que es hacerlos todos; y usted tiene una, que es no sé si escribirlos en el papel, ya no estoy seguro si los ha leído; y en cualquier caso, aunque sea reciclado, vaya con cuidado con el papel, que acaba gastando mucho árbol también.

Y creo que —para terminar de verdad, para terminar de verdad—, creo que hemos estado discutiendo muchos temas, seguramente los más importantes es cómo encontrar soluciones para consolidar la autonomía, el empleo, la competitividad, y cómo atajar los incendios y la sequía, creo que son dos elementos sustanciales, porque tanto en sanidad como en educación vamos a seguir adelante, porque en el tema cultural vamos a seguir adelante, y vamos a seguir adelante respaldando la personalidad propia de esta Comunidad, sin dejar que se miren unos a otros con desconfianza, propiciando el consenso como siempre hemos propiciado; porque otro de los valores importantísimos de este Consell que yo presidido ha sido precisamente que no sólo la concertación ha sido un elemento básico con las organizaciones sociales y económicas, lo ha sido también a lo largo de todos estos años con los sentimientos de los valencianos. Y hemos procurado que se articularan de manera que la gente pudiera pensar como quisiera, con todo el respeto, pero al mismo tiempo que pudieran convivir entre sí.

Y yo le quiero decir que nosotros, en ese capítulo, hemos hecho muchos sacrificios a lo largo de estos años de cosas en las que creíamos, para convivir entre todos. Y a la larga ha sido muy beneficioso para esta Comunidad. Y ese clima de convivencia a ustedes no les ha costado ni un duro, porque no han renunciado de verdad a nada para la convivencia. Y que cada vez que se consigue el clima de convivencia ustedes lo quiebran sacando por rincones problemas que son ficticios o artificiales en esta Comunidad. Y la verdad es que ese clima de convivencia ni se puede ni se debe romper.

Y el clima de consenso conseguido para las organizaciones sindicales y patronales ni se puede ni se debe romper porque es nuestro principal valor para enfrentarnos al pasado, al presente y al futuro. Y en ese pasado y en ese presente y en

ese futuro le quiero decir que podría decirle muchas cosas que usted no sólo no ha dicho de programa, sino que tampoco ha contestado de lo que yo le he dicho.

Y, desde luego, estoy seguro que, además, el debate que yo proponía era el debate que convenía a esta Comunidad, aunque no coincidiéramos en los diagnósticos a lo mejor. Pero, una vez más, me temo que esa voluntad de debatir sobre cómo llevamos adelante el proceso responsabilizándose usted también de ello, no lo he conseguido. Y lo siento. Porque, francamente, yo creo que, con independencia de los resultados electorales, yo seguiré queriendo a esta Comunidad y haré todos los sacrificios que sean necesarios para que las cosas vayan bien, a pesar de que a mí me vayan mal. Y no es exactamente lo que usted hace, sino todo lo contrario.

(Aplaudiments des dels escons del Grup Parlamentari Socialista.)

El senyor president:

Senyories, se suspén la sessió, que continuarà a les 5 de la vesprada.

(Se suspén la sessió a les 14 hores i 54 minuts.)

(Es reprén la sessió a les 17 hores i 26 minuts.)

El senyor president:

Senyories, continua la sessió. *(Remors.)*

Per favor, senyor diputats, ocupen els escons, per favor. Guarden silenci.

En representació del Grup Parlamentari Nacionalista Unió Valenciana, té la paraula l'Il·lustre Diputat Senyor Hèctor Villalba.

El senyor Villalba Chirivella:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyores diputades, senyors diputats.

Senyor Lerma, noblesa obliga. Molts anys hem estat sol·licitant-li, demanant-li, quasi quasi suplicant-li, que fera el discurs en valencià. L'any passat li arrancàrem el compromís i enguany ho ha fet. Per tant, igual que durant tants anys li hem dit que feia molt mal de no fer el debat de política general en valencià, hui li diem que ha fet bé en fer-lo en el nostre idioma.

Esperem que no ho haja fet només per motius electorals. Si haguera sigut per convenciment, no s'haguera esperat a fer-ho l'últim any. Però, ja que s'ha encetat el camí, almenys tant de bo servisca com a precedent per tal que d'ara endavant el president de la Generalitat, siga qui siga, procurara fer una intervenció tant important com esta en valencià.

El discurs, senyor president, formalment, bé, perquè acabem de dir-li que l'ha fet en valencià. El contingut, el fons, més fluix. Més fluix perquè malauradament, com sempre, senyor Lerma, si es repassa eixe discurs, futur, promeses, poques concrecions, molts plans —enguany molts plans—, però pocs resultats contrastats a eixos plans que vosté sempre promet. I a més a més amb una característica un poc especial, «rezumaba» el discurs un poc la idea que vosté ho fa tot molt bé i que, quan alguna cosa no ix bé, la responsabilitat és dels demés, vosté no té la culpa de res.

Nosaltres creem, senyor Lerma, que vosté en el seu discurs ha dibuixat unes fantasies en l'aire i nosaltres volem hui en la nostra intervenció fer-li sentir quina és la realitat de la societat, què és el que pensa la gent del carrer, que creem que, malauradament, tant de bo fóra de veres, no coincideix amb eixos escarabats que vosté ha escrit en l'aire.

Per això, senyor Lerma, des d'Unió Valenciana acudim a este debat de política general amb el convenciment cert que els ciutadans i ciutadanes de la Comunitat Valenciana no sols volen escoltar en el mateix les denúncies dels greus problemes so-

cials, econòmics i mediambientals que els afecten, sinó també les propostes concretes que siguem capaços d'ofertar per a donar-los solucions i que els permeta recuperar la il·lusió que vosté i el seu govern s'han encarregat de frustrar per no haver sabut aplicar polítiques adequades que donaren resultats positius.

No ens podem substraure a la realitat d'estar celebrant este debat a escasos dos mesos del final d'esta tercera legislatura. I per això volem aportar hui ací la nostra visió sobre la situació valenciana que estem vivint a principis de 1995, així com fer paleses, per al coneixement de tots, quines van a ser les nostres propostes. Propostes bàsiques de govern per a la pròxima legislatura, perquè en esta, en només dos mesos, i si s'ha de complir tot el que vosté ha promés que ha de dur, més allò que li queda pendent de les promeses del debat de l'any passat, com no vinguem fins i tot per la nit serà molt difícil que en esta legislatura tinguem temps de fer res més.

Estem convençuts que amples sectors de la societat valenciana van a disposar en nostre projecte polític una confiança important el pròxim dia 28 de maig i que Unió Valenciana, a ningú li càpia cap dubte, serà la força decisiva en este Parlament, màxima representació política del nostre ser com a nacionalitat. I, per tant, des de la responsabilitat que suposa este repte volem plasmar un missatge d'esperança, un missatge d'esperança a tots aquells, valencians i valencians, que creuen en la nostra oferta política i que, amb renovada il·lusió, van a fer possible les majors quotes de representativitat per al nacionalisme valencià modern i integrador, superador de les desigualtats i la millor garantia, la millor garantia per al progrés i el benestar social del nostre poble.

Senyor Lerma, comencem l'anàlisi de la situació actual de la Comunitat Valenciana fent referència al greu problema que representa la desocupació per a més de 400.000 ciutadans valencians. Sí, senyories, més de 400.000 ciutadans valencians. Greu problema que significa que el 24,8% dels valencians que volen treballar no troben llocs de treball, segons xifres oficials de l'última enquesta de població activa.

Per moltes dades amanyades, per molt que intente disfsar-ho, com ho ha fet este matí, vosté i el seu govern han negat a més de 400.000 valencians la possibilitat de trobar una ocupació digna per a assentar els fonaments del seu futur, futur que els portara a intentar adquirir una vivenda, a formar una família, a organitzar la seua vida. Esta de la desocupació és la seua gran assignatura pendent, assignatura pendent que ve arrossegant de fa molts anys i que no ha sigut capaç d'aprovar per molt que s'haja envoltat de professors universitaris.

Els resultats demostren que ha sigut vosté un mal governant en matèria de la desocupació. Potser que haja influït en això el fet que vosté passara directament de les aules al govern, però allò cert és que hòmens i dones de la nostra terra, que saben molt d'esforç, de constància, d'entrega diària en les seues tasques en les fàbriques, tallers, camps, oficines, servicis públics, etcètera, han vist frustrades les seues expectatives de treball perquè no ha sabut vosté, senyor Lerma, dissenyar polítiques imaginatives que fonamentaren l'ocupació. I per això la Comunitat Valenciana té ara molts més desocupats que fa 12 anys quan vosté arribà al poder.

Deia vosté este matí que és que ara hi ha més recursos humans que sol·liciten treball. Això no és cert. Vosté sap que la desocupació ha crescut en la nostra comunitat des de l'any 83 en un 55%. Ha superat vosté i el seu govern tots els rècords possibles. Hem augmentat de 258.000 persones sense treball en l'any 83 a més de 400.000 en el 94. Dit en percentatges, hem passat d'un 19,4% a un 24,8%. I, després d'això, d'este xifres, que no pot negar perquè són xifres oficials, no entenem l'autosatisfacció d'este matí. Estava molt satisfet vosté este matí amb quina ha sigut la seua política de creació de llocs de

treball. No l'entendem després d'estos percentatges. I encara menys l'entendem, sobretot, perquè és una desocupació que ha afectat amb especial intensitat als nostres jòvens. Els xics i xiques en edats entre 16 i 17 anys tenen una taxa de desocupació del 48%, i els d'entre 20 i 24 anys arriben al 38.

No ens pot, doncs, estranyar, que els jòvens en tots els estudis sociològics rebutgen amplament al seu govern i a la política del PSOE, perquè vostés estan impendint-los el principal suport de vida i estan vuits d'iniciatives que permeten albergar expectatives de millora. Per molt que vosté hui haja parlat del tercer pla de la joventut, si repassa la seua història com a president del govern, veurà que ja és el tercer pla de la joventut que anuncia i, malgrat això, la joventut no confia en les accions del seu govern.

Senyores i senyors diputats, sistemàticament el poble valencià en estos dotze anys ha hagut de patir taxes de desocupació superiors a la mitjana de l'Estat. L'última estadística ho confirma, estem en una taxa de desocupació del 24%, mentre la mitjana de l'Estat està en el 23. Sempre la nostra més alta i amb nivells tercemundistes.

Ni vostés ni els seus governs, tant el d'ací com el d'allà, han sigut capaços de resoldre el problema de la desocupació, promesa bàsica de tots els seus mitings electorals, i han recollat una reforma laboral que només suposa inestabilitat i precarietat del treball, que està dificultant el procés de recuperació de la nostra sòcio-economia.

Al remat, sempre acaben igual, com este matí, fent promeses que no complixen, i els ciutadans valencians ja estem farts de tanta promesa incomplida, de tanta burla als nostres interessos i de tanta complaença amb el govern central sense que ens apliquen allò que en justícia ens correspon.

Este debat de política general ve marcat, malgrat les seues negatives, ve marcat sense dubte pel greu problema de la desocupació, que exigeix solucions i solucions ja. Ens demanava propostes este matí, deia que venia un poc a dir quina era la realitat del seu govern, però que també volia que l'oposició li ficarem propostes sobre les quals parlar i negociar i que serviren per a demostrar si és que teníem o no teníem programa. Jo no sé altres què faran, però indubtablement Unió Valenciana no només presenta propostes hui, sinó que les ha presentat anys darrere any, encara que malauradament per a vosté i per als valencians sense haver comptat amb la seua receptivitat.

Ara més que mai Unió Valenciana proposa decididament la formació dels recursos humans, formació com a instrument clau per a lluitar contra la desocupació. La formació en el lloc de treball per als qui encara el mantenen i la formació per als qui ho intenten per primera vegada. Formació generalitzada per a tots, empresaris, treballadors, estudiants, universitaris, i també per als qui no han pogut accedir als nivells superiors de l'ensenyança.

Creem que la formació deu ser un elements clau de la política autonòmica, coordinada amb altres polítiques socials. I no ho diem ara. Si vosté repassa altres intervencions, ja fa molts debats en els quals hem intentat conscienciar-los del que seguim reivindicant, ja que no s'ha aconseguit.

Proposem la creació de l'Institut Valencià de l'Ocupació, Institut Valencià de l'Ocupació que tinga competències pròpies en matèria de formació, reciclatge, selecció i orientació dels treballadors, que conega amb profunditat les característiques de la nostra economia i que impedisca l'aplicació amb criteris estrictament burocràtics de normes centralitzades, que, si poden resultar positives en Andalusia o Castella-La Manxa, no valen per a l'economia valenciana, que, amb una ampla xarxa de xicotetes i mitjanes empreses, mereix altre tractament.

Estem convençuts que amb l'assumpció plena de competències en matèria de formació i foment de l'ocupació, i evi-

tant actuacions improvisades, serà possible realitzar una política autonòmica valenta contra la desocupació, similar a aquella que ja estan impulsant aquelles autonomies que tenen transferides aquelles competències. No deixa de ser curiós, per altra banda, que eixes comunitats són les que tenen les taxes de desocupació més baixes de tota Espanya.

Li demanem, senyor Lema, que s'espavile i que reflexione sobre açò. Vosté este matí ens demanava reflexió a la Cambra. Li demanem que reflexione i que a més a més el greu problema de la desocupació siga vosté conscient que està reduint considerablement les nostres possibilitats d'eixir endavant en l'actual fase de recuperació de l'economia mundial. Perquè, encara que no es coneixen dades definitives sobre l'evolució del producte interior brut en 1994, tots els indicadors apunten que el creixement de l'economia valenciana serà inferior a la mitjana de l'Estat. Sí, ja sé que vosté maneja el cap i que este matí ha dit el contrari, però els indicadors ací estan. I no podrà dir que té dades definitives, perquè en eixa matèria l'any 1994 encara no està tabulat.

El que no cap dubte, senyories, és que entre 1992 i 1994, anys en què l'economia s'ha ressentit de la crisi generada pel «despilfarro» de la despesa pública ocasionada pels esdeveniments de l'Expo i les Olimpíades, que, com tots molt bé saben, i això no ho podran negar, deixaren una vegada més a la Comunitat Valenciana al marge dels grans projectes estatals, en eixos anys 1992-1994 l'economia valenciana ha anat perdent posicions en el conjunt d'Espanya i respecte a la mitjana de la Unió Europea.

Vosté este matí parlava d'apreciacions personals i ha parlat molt en primera persona. Nosaltres, que ens agrada parlar més com a grup, com a col·lectivitat i com a representació plural, nosaltres no parlem d'apreciacions, parlem de dades basades en estudis oficials. I, segons estima la mateixa Comissió Europea, en 1995 creixerem menys que el conjunt dels països membres i el nostre producte interior brut per càpita seguirà perdent posicions respecte a la mitjana fins quedar situat molt per baix respecte dels nivells existents en l'Europa actual.

Es després d'això, senyor Lerma, que han accentuat vostés la marginació de la nostra economia en el conjunt europeu. Una economia com la valenciana, amb una vocació empresarial oberta a la resta dels països europeus, que ha anat perdent posicions en la seua capacitat exportadora, com ho fica de relleu la taxa de cobertura del nostre comerç exterior.

Ha cantat vosté este matí meravelles de l'exportació. Últimament únicament s'agarra a les exportacions i vosté sap que són dades fictícies les que utilitza per a cantar eixes meravelles. Perquè el ben cert és que dita taxa de cobertura, eixa taxa de cobertura del comerç exterior, se situa en 1994 en el 140, front a un 174 de l'any 1986. Hem perdut, de l'any 1986 a l'any 1994, 34 punts de taxa de cobertura. I això a pesar —i ací és on ve l'argument «falaz» on s'agarra per a magnificar el resultat de les exportacions— a pesar de les fortes devaluacions de la pesseta patides els anys 1992 i 1993.

Certament, el nostre potencial exportador continua ressentint-se, encara que vostés intenten presentar ací una imatge ben diferent. I la raó és evident, ja que confiar sols en devaluacions, com han fet els seus governs, per a fomentar l'exportació suposa perdre de vista aspectes de singular importància com el control dels preus i costos interns, així com la demanda existent en els principals mercats de destí dels productes.

Este matí pugnava vosté i el senyor Zaplana per veure qui era més o menys defensor dels llauradors. L'u que si els coneixia i els defensava de tota la vida i vosté que què li anaven a dir a vosté de la defensa dels llauradors. Mire, d'això que han parlat vostés este matí els llauradors sap el que diuen: «lletra menuda», lletra menuda que quasi sempre porta trampes en el

seu contingut. El que no és lletra menuda i el que és una realitat certa i innegable és que els llauradors valencians, als què nosaltres no diem si defensem més o menys que vostés, tan de bo en la defensa dels llauradors estiguérem tots junts que falta els fa. Eixos llauradors valencians han observat com els preus europeus penalitzen el cultiu de moltes produccions que abans eren rendibles. I, per si faltava alguna cosa que agreujara esta situació de pèrdua de quotes de mercat, encara hem de patir la injustificable agressió francesa als nostres camions sense que existesca una actuació de protesta enèrgica per part dels seus governs.

D'altra banda, senyor Lerma, els empresaris valencians descobreixen que les missions comercials organitzades pel seu govern deixen molt que desitjar i acaben convertint-se en declaració d'intencions, el resultat de les quals encara estem esperant-lo.

Este matí també pleitejaven per veure qui dels dos era més amic dels empresaris. No anem a competir amb vosté en ser més amic de ningú, ja ens agradaria no poder-li donar estes dades. Perquè, sap vosté quant hem exportat els valencians al Xapó en 1993? —Li ho dic o li ho diu el seu conseller?— 8.663 milions de pessetes. Que pareix una gran xifra, però que sols representa el 0,76% del total de l'exportació valenciana, el 0,76% del total de l'exportació al Xapó i això a pesar que en eixa data de l'any 1993 ja havia fet vosté algun que altre viatge a eixe país. Que sempre li hem dit que no ens pareix mal que viatge, tan de bo viatjara més, però amb resultats evidentment més positius.

Ací té vosté, senyor Lerma, la prova que els resultats de la política de promoció del comerç exterior que ha dut a terme certament deixen molt que desitjar. Per això des d'Unió Valenciana proposem per a acabar amb els problemes de pèrdua de competitivitat de la nostra economia que assumim amb valentia les transferències de l'Institut Espanyol de Comerç Exterior.

Vosté este matí parlava de la participació en l'Institut de Comerç Exterior. Nosaltres el que creem és que cal assumir les competències per nosaltres mateixos i que l'ICEX es convertira en un organisme autònom i dissenyara amb recursos propis una política autènticament valenciana de promoció de les exportacions, lluitant per l'apertura de nous mercats, consolidant els que ja tenim i orientant les empreses valencianes a impulsar estratègicament el comerç exterior tractant que els riscos, almenys en les fases inicials, siguen mínims.

En l'Institut Valencià de Comerç Exterior que nosaltres proposem els valencians podríem impulsar una política de foment de les exportacions que assegurará un augment continu de la nostra taxa de cobertura exterior i que traguera al nostre comerç del desgavell en què es troba després dels anys en què vosté té la responsabilitat de govern.

Senyories, els valencians, donada la nostra entitat com a economia exportadora, mereixem tenir un pes polític major en el disseny de la política de l'Estat en matèria de relacions exteriors. Raons no en falten. Creiem que la Comunitat Valenciana no pot deixar de ser escoltada pel govern central abans d'haver negociat l'entrada d'Espanya en l'Organització Mundial del Comerç, antic GATT. Estem convençuts que el president González hauria d'haver consultat la Generalitat Valenciana abans de negociar l'ampliació de la Unió Europea i vincular el futur a la unió monetària a la què ens veem remolcats amb una segona velocitat.

Els valencians hauríem de ser escoltats quan a Madrid o a Brussel·les es negocien els grans projectes europeus. Considerem imprescindible que els valencians no pugam dir res abans de la consolidació d'acords com els països del Magreb. No és possible, ni vosté ho hauria de permetre, que acords amb el

Magreb, que poden aplegar a ser competència deslleial amb els nostres productes, no haja tingut la Generalitat Valenciana un pes específic a l'hora de dir de quina manera s'haurien d'haver articulat eixos acords. Però, clar, amb un president sumís i amb un govern sotmés no tenim res a fer.

Per això hui s'ha de dir ben clar a la societat que existeix una altra forma de fer política, una política realment compromesa amb els interessos i demandes del nostre poble. Eixa és la política d'Unió Valenciana. Vosté, senyor Lerma, difícilment exigirà al seu govern de Madrid un tracte igualitari per a la Comunitat Valenciana respecte del País Basc, Catalunya, Andalusia o Galícia. No ho ha fet ni ho farà, perquè en la seua actuació política sempre ha primat defensar els interessos de partit, procurant després desinformar als demés per tal que no conegueren la realitat dels fets i de les situacions. I eixa estratègia seguida per vosté, senyor Lerma, no és positiva ni condueix a un major benestar del nostre poble.

El valencians volem una autonomia similar a la de les comunitats autònomes capdavanteres. No volem ser dels últims en el repartiment de les inversions estatals i volem ser escoltats en els grans debats on es prenen decisions importants. Però això ja s'ha demostrat impossible si no sorgeix una clara voluntat d'adhesió al projecte d'Unió Valenciana.

Això és tan cert, senyores diputades i senyors diputats, que ara estem davant d'un perill imminent. I eixe somris que esbossa el president de la Generalitat quan diem que, si no és des d'un projecte com el d'Unió Valenciana no es podrà exigir això, ara té l'oportunitat de demostrar si eixe somris que esbossa té contingut o no.

Miren vostés, fa molts pocs dies el ministre Solbes anunciava una reducció de 500.000 milions en el pressupost de l'Estat. Pot vosté, senyor Lerma, donar alguna seguretat que una volta eixe retall de la despesa pública no es farà sobre inversions en les nostres infraestructures? Darrere del somris, pot assumir eixe compromís? Pot donar alguna garantia respecte als trams de l'autovia València-Madrid que queden per executar-se? S'atreveix a afirmar que seguiran avant els projectes per a l'autovia sense més retardaments? Assegure's bé del que va a dir, perquè tractant-se del senyor Solbes i el senyor Borrell han deixat moltes voltes en evidència davant de tota la societat valenciana. Massa voltes en evidència, senyor Lerma.

Precisament eixa falta de seguretat és la que ens ha fet pedre a nosaltres i a molts altres la confiança en vosté. Poques voltes s'ha fet mereixedor de la mateixa per la seua falta de talant reivindicatiu. Però en l'assumpte de l'autovia València-Madrid molt menys. Hauria vosté d'actuar amb valentia i reclamar de Solbes i Borrell que no es detraguera ni un sols cèntim d'esta autovia, que ja s'ha convertit en un dels majors fracassos polítics del seu govern i en especial de vosté, senyor Lerma.

I li reconec que vosté este matí en el discurs ha deixat traduir una certa inquietud quan parlava de l'autovia València-Madrid, perquè se'ls havia culpant. Però mai com en este cas, mai com en el cas de l'autovia s'ha fet més evident la falta de pes polític del PSOE valencià. I tanmateix no ens val que per tal de tapar este fracàs de l'autovia faça vosté com sempre: fugides cap avant, fent promeses de futur incert, com ara ha sigut fa pocs dies la presentació precipitada del tren d'alta velocitat València-Madrid per a l'any 2000 o 2007 i, a més a més, supeditat a altres projectes de dubtosa viabilitat, que potser que al senyor Burriel no li agrada, però és així. No hi ha ninguna realitat demostrada ni contrastada que ens diga que eixa promesa del TAV per a l'any 2007, que està supeditada a altres projectes, siga una realitat. Perquè les que sí que s'han aprovat en la comissió europea no fan referència a eixe. Fan referència al que va a Madrid via Barcelona i fan referència al que va a Madrid via Bilbao, però no al que fa referència de València a Madrid.

Eixa falta de voluntat en assumir la seua responsabilitat com a president de tots els valencians ens ha portat a situacions que a vosté, senyor Lerma, li seran molt difícils d'explicar. Per exemple, ja ens agradaria que tinguera explicació el fet que el Fons de Compensació Interterritorial que ha rebut la Comunitat Valenciana s'haja reduït a la meitat en els últims cinc anys i hem passat de 15.000 milions en l'any 1991 a 7.300 milions en l'any 1995. És que estem millor que abans per a eixa reducció tan dràstica del 50% dels fons de compensació interterritorial? No és que estem millor, en absolut. Segons estadístiques oficials, les desigualtats de renda i riquesa han anat en augment, com ho reflexa el que el nostre producte interior brut per càpita segueix estant per baix del 75% de la mitjana europea. Per què, senyor Lerma, consentix esta pèrdua de recursos provinents dels Fons de Compensació Interterritorial? Per una cosa molt senzilla: perquè ha fet vosté deixament de les seues responsabilitats com a president de la Generalitat refugiant-se en ser un bon funcionari del PSOE.

I això, eixe deixament, ens ha portat no sols a allò ja descrit, sinó a situacions molt més denigrants com el cas de Tous. Cas de Tous en què seguim repetint que seguix faltant voluntat política per a solucionar-ho. S'aprovà una llei en el Congrés a iniciativa d'Unió Valenciana. Les esmenes que ha presentat el PSOE han sigut esmenes absolutament *descafeïnadores* del contingut d'eixa proposició de llei. Ha faltat voluntat perquè els seus governs han intentat fer callar el poble, tant els autonòmics com els municipals. Han intentat fer callar el poble realitzant una política de negació de la realitat que no ha conduït al silenci, sinó al clamor dels afectats, a situacions com les greus conseqüències de la sequera, que poden ser calamitoses el pròxim estiu, tant per a l'agricultura com per al turisme; és previsible, si la naturalesa no ho remeia, la quasi total falta d'aigua.

A on han estat les solucions, senyor Lerma? A on han estat —en passat la pregunta, que fa dotze anys que vosté governa i el seu partit governa en el govern de l'Estat— a on han estat les solucions? Perquè les que vosté ha promés este matí, lamentablement no servixen per al problema actual de la sequera ni per al greu problema que se'ns acosta este estiu. No han sigut capaços de fer una política a mitjà termini que impedira aplegar a esta lamentable i perniciososa situació.

Altres actuacions que segueixen demostrant la veracitat de les nostres afirmacions poden concretar-se en la falta d'inversions en els ports marítims de la Comunitat Valenciana, que oferixen indubtables avantatges front a altres del Mediterrani. O la situació dels aeroports. Este matí parlava vosté de les inversions en els aeroports, i en canvi, en què ens hem trobat? L'Altet amb estrangulacions o el de Manises amb els retalls horaris que els impedisquen ser competitius. O també el recent problema no resolt de les transferències econòmiques en matèria de sanitat, que ha sigut motiu d'enfrontament entre membres del seu govern, el senyor Martínez i el senyor Colomer, que tots recordarem, que ens porta a fer una oferta assistencial de baixa qualitat i en increment continuat de les llistes d'espera, per no parlar del greu conflicte farmacèutic.

No ha sabut vosté estructurar mides de suport i promoció del xicotet comerç. Han faltat les ajudes per al sector artesanal, tan arraigat en la nostra economia. I tantes, tantes, tantes altres més, senyor Lerma, que fan que hàgem de diferenciar la Comunitat Valenciana oficial que vosté ens ha intentat vendre este matí i la Comunitat Valenciana real que està sentint la gent dels nostres pobles.

En definitiva, açò el que demostra és que els valencians seguim sent considerats com a moneda de canvi pels govern del PSOE en les negociacions. I per això, seguim abocats al greuge comparatiu que representa el fet que la recaptació per tots els

imposts i cotitzacions en la nostra comunitat ja es situa en 1,2 bilions de pessetes, i d'eixe 1,2 bilions de pessetes sols revertix un 45% a la nostra comunitat en forma de transferències.

És obvi que alguna cosa falla, i que així difícilment una societat i la seua economia poden avançar. La societat ha detectat què és el que falla, i quina és la millor proposta política per a millorar la situació. Dins de poc, es vorà.

Des d'Unió Valenciana proposem per a canviar esta situació els acords econòmics, també denominats concerts econòmics. Un sistema de finançació amb reminiscències històriques, que perdérem, junt a molts altres aspectes de la nostra personalitat política, en 1714, i que entenem que és la fórmula més justa, eficient i racional d'assegurar la nostra sobirania econòmica i contribuir solidàriament al conjunt de l'Estat.

Senyories, sense concerts econòmics no podem realitzar una vertadera política autonòmica, ja que deixem de tindre marge per a executar les nostres prioritats, com fan bascs i navarresos, i ja veuran vostés com molt prompte ho faran també els catalans. A través d'este model de finançació autonòmica comptaríem amb recursos econòmics obtinguts en el nostre poble, degudament adaptats a les característiques de la nostra economia; no com eixos mòduls confiscatoris que estan arruinant sectors complets com els forns, perruqueries, bars, restaurants, botigues, autoescoles o professionals independents, i que des d'Unió Valenciana proposem eliminar en l'àmbit de la nostra comunitat i substituir-los per altres sistemes més racionals.

Amb este model, disposaríem de recursos econòmics propis que globalment revertirien sobre la generació de riquesa del nostre poble i que contribuirien a incrementar les possibilitats de creixement a mitjà i llarg termini. Esta proposta de nou sistema de finançació autonòmica, que està perfectament estudiada i estructurada i que, en contra del que vosté, senyor Lerma, puga després sostindre, és perfectament viable i realitzable, encara que, això sí, des de la voluntat política d'un projecte compromés amb la nostra nacionalitat com el que li oferim i li hem ofert sempre en matèria de finançació autonòmica des d'Unió Valenciana.

Però és que, a més, una volta comptem amb els recursos financers suficients, entra en joc una cosa molt important: la gestió eficient. I en això, senyor Lerma, s'ha d'assenyalar que vosté i el seu govern han sigut tot un prodigi d'ineficàcia. Prenga vosté qualsevol indicador i vorà com és molt cert el que li diem. Els pressuposts de la Generalitat estan inflats de despeses corrents que hipotequen seriosament les possibilitats d'invertir en infraestructures i en creixement econòmic.

Per a majors mals, en els últims tres anys s'han hagut de pagar més de 16.000 milions, més de 16.000 milions, en interessos de demora per les transferències que apleguen tard i malament de Madrid per la falta de capacitat reivindicativa del seu govern. I m'alegre que qui més entén en el seu govern d'estes coses em diga que sí amb el cap, perquè 16.000 milions en interessos de demora són molt diners per a una economia com la valenciana.

I clar, com a conseqüència d'això anterior, com a conseqüència d'haver de pagar 16.000 milions de pessetes en interessos de demora, les despeses financeres s'han disparat per a l'exercici de 1995 en un 23%. Un 23% en despeses en interessos absolutament improductiu, que posa de manifest una marcada inefficàcia de gestió i que situa la càrrega financera de la Generalitat Valenciana per a enguany en 34.000 milions de pessetes. No ens pareix, senyor Lerma, que siga esta una adequada gestió dels diners de tots els valencians.

A més, porten vostés més de tretze anys sense respectar el principi bàsic d'equilibri pressupostari. Vostés comencen un exercici com el de 1993 amb un pressupost inicial de 790.000 milions de pessetes quant al capítol d'ingressos, i a la fi de

l'any, eixos 790.000 es convertixen en 902.000 milions de pessetes en despeses. Són xifres facilitades per la conselleria mateixa, que el deixen a vosté en mal lloc. Perquè vostés, sistemàticament, han agafat la tàctica de tancar els exercicis fiscals amb dèficits galopants, que fa precis finançar per interessos. Diga'm que no amb dades, perquè els que jo tinc, donats per la seua conselleria, diuen que sí. Despeses que s'han de finançar per interessos i que van deixant cada volta menys possibilitats a les inversions reals, que són les úniques que podran millorar el benestar del nostre poble.

I quan estes situacions de dèficit pressupostari s'afronten com a conseqüència de causes sobrevingudes o inesperades, poden tindre alguna justificació, inclús li l'admetríem, però quan esta situació es fa pràcticament crònica i és causa de la falta de la voluntat o d'una imprevisió, això, senyor Lerma, sols té un nom, que és el d'irresponsabilitat política.

Per això, des d'Unió Valenciana ens reafirmem que els concerts econòmics són l'única possibilitat per a tancar eixe forat negre que han creat vostés i que segueix absorbint la nostra energia vital. Així com que també serien els més adequats com per a assentar els fonaments d'un nou futur més eficient, responsable i solidari en què el rigor de la despesa pública definisca les prioritats de la política pressupostària.

Senyores diputades i senyors diputats. Senyor Lerma. Li manifestem a vosté i a la cambra l'especial preocupació amb què veem des d'Unió Valenciana l'alarma social que s'ha creat en els ciutadans de la nostra comunitat per la greu ineficàcia de la política del seu govern en matèria de protecció mediambiental. L'estiu passat fórem una volta més castigats pels incendis, una plaga crònica que amenaça amb destruir els nostres boscos abans patrimoni natural d'indubtable valor ecològic.

En els últims quatre anys, ja es poden mirar les xifres per on es miren, s'ha cremat una mitjana de 30.000 hectàrees de bosc per any. Este matí no sabem si sumar dotze anys o set anys o cinc anys. Vagen a la mitjana. Ens els últims quatre, que almenys és esta legislatura i que té vosté majoria absoluta i que no pot pensar que la responsabilitat se li escape, s'han cremat una mitjana de 30.000 hectàrees, cosa que representa més del 30% de la superfície total de bosc destruïda en tota Espanya. Estem quedant-nos, lamentablement, sense patrimoni forestal, perquè l'eficàcia de la política de seu govern, els fets demostren que és inexistent. Els mitjans amb què es compta a pesar de l'extraordinari esforç humà que ens ha costat ja moltes vides, els mitjans amb què es compta són escassos, i estan mal coordinats. Les decisions es prenen tard i malament.

Vosté este matí es refugiava en la Llei d'emergències. Senyor Lerma, la Llei d'emergències l'aprovàrem la setmana passada, el Ple del dimecres dia 1. I ahí han descobert vostés aspectes com el comandament únic, han descobert vostés aspectes com la lluita centralitzada, que veníem dient-ho des d'Unió Valenciana fa molt de temps, quan encara no existia la Conselleria de Medi Ambient, quan era una agència, i que vostés sistemàticament ens han dit que no. I, oh miracle!, el senyor Berenguer ve descobrint el comandament únic, i fins ara, com no existia el comandament únic, no hi havia eficàcia en la lluita contra els incendis.

A més és que ens falta prevenció. Són nuls o pràcticament escassos els treballs de neteja i de preparació dels boscos per a afrontar el perill de l'incendi forestal. Falten mides de vigilància i control més efectives de les muntanyes. Es necessiten campanyes eficients —tots recordem la *Pasqua Verda*— es necessiten campanyes eficients d'informació i orientació a la població, a on els voluntaris desenrotllen una labor important. Per cert, Llei del voluntariat social, se'n recorda? promesa de l'any passat. Encara no l'hem vista. Cal dotar de recursos suficients als plans de repoblació, i sobretot, prendre conscièn-

cia de la tràgica situació. No pels incendis en si, sinó també per les conseqüències que es produïxen, com l'erosió, la manca de pluges i la desertització. Perquè cal establir tot un conjunt de mides polítiques i econòmiques que ens permeten afrontar amb possibilitat d'èxit la lluita contra el foc.

Ja ens agradaria que l'estiu de 1994 simplement fóra un record que no haguérem de reviure'l, però lamentablement, l'experiència ens demostra que vosté i el seu govern no han sabut ni pogut fer allò necessari per a aconseguir-ho.

Senyories, senyor Lerma; la nostra posició... Si no tinc raó, ara m'ho demostrarà. Senyories, senyor Lerma; la nostra posició respecte a la llengua, la cultura i la personalitat valenciana és clara i sempre s'ha manifestat dins de les mateixes coordenades. Pocs grups polítics han mantingut una línia de coherència en la defensa dels signes d'identitat de la nostra pàtria com Unió Valenciana. Per tant, en este debat deixem patent que contemplem amb preocupació que no s'han aconseguit millores en estes matèries sinó més aviat el contrari.

El sentiment de ser un poble cohesionat entre els valencians d'Alacant, de Castelló i de València està, desgraciadament, més fluix que mai, per culpa de la incapacitat del seu govern per a avançar en la vertebració de la personalitat valenciana, però és cert també que en responsabilitat compartida per determinades forces polítiques presents i no presents en estes Corts, però sobretot, senyor Lerma, perquè vosté ha renunciat, incomprensiblement —fixe's, li ho diem— ha renunciat incomprensiblement a exercir com a líder de la defensa del fet integral valencià, i no sols estem convençuts que vosté ha deixat de costat la defensa ferma i decidida de la nostra llengua i de la nostra cultura, les nostres tradicions i personalitat, sinó que, a més, últimament s'ha aliniat amb interessos estranys que precisament el que busquen es la anul·lació dels signes d'identitat del nostre poble.

És evident, senyor Lerma, i s'ha demostrat moltes voltes en esta Cambra, que vosté està obligant a les xiquetes i als xiquets valencians que estudien uns llibres en què es parla de la inexistència de l'idioma valencià, en què es parla i es promou l'existència política, que és el que vertaderament és lamentable, l'existència política dels Països Catalans, i en què tots els aspectes de la nostra economia, cultura, gastronomia, tradicions o servicis apareixen com a integrants de la nació catalana. I eixos llibres existeixen i vosté no ha fet res per a evitar que eixos ensenyaments s'impartisquen en les nostres escoles. És clar, ja sabem que no faltaran, no faltaran les acusacions, fins i tot les burles, per als qui ens oposem a eixos postulats des de posicionaments recolzats per la ciència, la raó històrica, la legalitat i el sentit comú, però tinga present que el doble llenguatge i el finançament sectari de certes campanyes despersonalitzadores estan descobrint-ho i deixant-ho en evidència davant la societat valenciana.

Front a eixa actitud farisaica de vosté i el seu govern, des d'Unió Valenciana deixem ben clar que defensem l'idioma valencià, que volem juntar els recursos públics i privats per a salvar el patrimoni artístic i cultural de tots els valencians. Llei de patrimoni artístic i cultural, que vosté ha dit: «Ja he remés a la Cambra». Jo li afegisc: «Encara no publicada i, per tant, no coneguda pels grups parlamentaris». Done-la com per no publicada encara. Hem de salvar eixe patrimoni artístic i cultural de tots els valencians, patrimoni de què ens sentim orgullosos i, a més, difondre i fer que vagen progressant les nostres festes i tradicions.

Que som capaços, com hauríem de fer-ho des de sempre, d'emplear la denominació de Regne de València, que a vosté li dóna tanta vergonya. I, a més, denominació que es pot fer des de la integració, des de la modernitat i des del saber-se formadors d'un poble que vol ser un poble per ell mateixa i

formar una nacionalitat dins l'estat espanyol i de la Unió Europea. Som conscients que pertanyem a un poble amb una cultura esplendorosa, amb una personalitat molt atractiva que ha donat innumerables exemples de qualitat al llarg de la història. I tot això, senyor Lerma, que li estem explicant no són romanços, són comentaris basats en fets reals. I del que tractem és que tant de bo vosté, exercint com a president de tots els valencians, ho haguera reivindicat i haguera tractat que ningú usurpara, englobant-ho com ho han englobat en el marc de la catalanitat.

Reflexione vosté, senyor Lerma, i vorà com eixa forma d'actuació política ha sigut tan greu que, quan algú en la resta de l'Estat sent parlar de la Generalitat, nostra institució de govern, automàticament pensa en Catalunya. Molts poquets associen la Generalitat amb el Regne de València, perquè vosté ha jugat al descafeïnat permanent de tot allò que significa valenciania. Primer, en ares d'una marca, la *Mediterrània*, que hagueren d'amagar. Ara, en ares d'una altra marca, *La Comunitat*, que continua sense convèncer.

En este sentit, la seua gestió s'ha fonamentat en una permanent negació de la realitat, en una calculada ambigüitat, que al final no li ha resultat bé, perquè enganyar a molts molt de temps és molt difícil. Li ha faltat voluntat i no ha exercit la autoritat que el seu càrrec, com a president de tots els valencians, li confereix per a complir l'Estatut d'Autonomia i per a aconseguir una societat vertebrada i unida, i no trencada i enfrontada com l'ha deixada en fer balanç dels seus dotze anys de gestió.

Senyor Lerma, un altre exemple molt important, més del que a vosté li ha paregut sempre, un altre exemple molt important de la falta d'impuls a la consolidació de les institucions d'autogovern dels valencians, ha sigut el permanent incompliment per part del seu govern dels acords adoptats per este parlament, per les Corts Valencianes. Vosté, en incomplir els manaments emanats de la representació del poble, no sols ha contribuït a allunyar esta institució de la societat, sinó que ha portat a terme accions de govern d'esquenes al sentiment majoritari d'eixa societat. I mire que n'han incomplert d'acords d'esta Cambra.

Exemples que demostren el que diem no li'n faltaran. El primer d'ells fa referència al Pla Hidrològic Nacional, importantíssim i urgent per a posar fi al problema de la sequera, no sols no ha exigit la seua elaboració efectiva, sinó que el seu mateix conseller ha rebaixat, per pròpia iniciativa, el contingut del mateix. Ací es va defensar una quantitat, i el seu conseller a Madrid, per iniciativa pròpia i al contrari d'allò que per unanimitat havíem acordat tots els grups, va defensar una quantitat més baixa. L'incompliment relatiu al pla d'ordenació del territori ha sigut constant i amplelament denunciat pel nostre grup. És que tenen pànic a afrontar la comarcalització?

No han desplegat la política adequada de protecció d'espais naturals, a pesar d'haver aprovat la llei que la regula, perquè, per una part, no han elaborat el reglament que la desplega i, per altra, no hi ha inversions que garantisquen eixa protecció. El resultat continua sent el de sempre: no es posa fi al deteriorament dels espais naturals i es consolida una situació de degradació mediambiental que arriba fins l'existència d'abocadors en alguns espais naturals protegits.

I, senyor Lerma, parlant d'abocadors, un altre greu incompliment de vosté i del seu govern és la no presentació de la tantes vegades anunciada, hui mateixa, este matí l'ha tornada a anunciar, llei de residus. Una llei que hauria d'haver sigut aprovada ja fa temps per a solucionar els greus problemes que els residus generen, i estem referint-nos tant als residus sòlids i urbans com als tòxics i perillosos. És imprescindible que el seu govern dedique més atenció a estos últims, als tòxics i perillosos,

ja que en una compareixença no molt recent del conseller no sabia encara ni quants n'hi ha ni quin serà el tractament més adequat per als mateixos. Tant de bo, en la nonada i tantes vegades anunciada llei de residus, al final ho coneguem.

Des d'Unió valenciana estem convençuts, i sempre ho hem demostrat, que una major cooperació intermunicipal seria la solució per a este problema dels residus en general, encara que vostés no han fet el més mínim perquè eixa solidaritat tantes vegades *cacarejà* fóra realitat en ajuntaments governants pels nostres representants, on sí l'hem oferida i vostés ens l'han negada.

En matèria d'educació continuem patint l'incompliment doble que representa l'elaboració del mapa escolar i la falta de dotació econòmica suficient, les dues coses bàsiques imprescindibles per a l'aplicació efectiva de la Logse en tots els seus postulats, però fonamentalment pel que fa a l'educació infantil.

També en matèria educativa vosté va prometre, i hui ho ha tornat a dir, i ha tornat a esplaïar-se, els projectes per a iniciar dues noves universitats que donaren solució als greus problemes de masificació que suporten els actuals universitaris valencians. Promesa que a escassos dos mesos del final de la legislatura, s'ha desfet com si es tractara d'un senyal de fum.

Pel que fa a l'assistència sanitària que rebem els valencians, el seu govern, senyor Lerma, ha desatés les peticions d'esta Cambra de frenar el deteriorament de la qualitat assistencial, optant per aplicar criteris economicistes que no aconseguen reduir la dilapidació existent en la gestió. L'incompliment dels acords sobre les llistes d'espera fan que cresquen en els nostres hospitals, obligant als ciutadans a fugir cap a la sanitat privada i pagar per duplicat allò que la pública, que és la que té obligació de fer realitat l'assistència, no els garanteix. I tot açò agreujat per la manca d'inversions que pateixen els hospitals valencians amb un alt grau de deteriorament de les instal·lacions i amb un malestar generalitzat dins de la professió medicosanitària, com a conseqüència d'eixa falta de mitjans i l'absència d'una planificació adequada en la gestió.

Senyores i senyors diputats, senyor Lerma, no ha contribuït vosté, i mire que lamente dir-li-ho al president de la Generalitat, no ha contribuït vosté, ni com a president ni com a diputat d'estes Corts, a prestigiar les institucions polítiques de la Comunitat Valenciana. Unes voltes per les seues absències, altres pel seu deixament, massa vegades per voler fer recaure en altres les responsabilitats derivades del seues errors en la gestió, quasi sempre per deambular en la política del tira i para, del sí però no, del continu avant i arrere.

Així no pot il·lusionar a una societat ni molt menys liderar, com vosté volia este matí, recuperar la societat i la socioeconomia valenciana. La societat valenciana necessita tornar a recuperar la il·lusió per a tornar a creure en ella mateixa, per a fer rendibles totes les seues potencialitats i per a convertir-se en una nacionalitat de progrés i de benestar dins l'Estat espanyol i la Unió Europea.

El nostre compromís davant de les valencianes i els valencians consisteix que durant el pròxim debat de política general no tornem a parlar de les mateixes carències que hui hem detectat. Tenim les solucions, ho hem demostrat i les aplicarem.

Moltes gràcies, senyor president.

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Villalba.

Senyor president, té la paraula.

El senyor president de la Generalitat Valenciana:

Moltes gràcies, senyor president.

Per no ser reiteratiu, no contestaré a les coses que ja he contestat este matí i que, no obstant això, s'han tornat a retirar

en alguna intervenció. Sí que afegiré alguna xicoteta qüestió que jo crec que és molt important.

En general, jo li agraiïsc que s'haja fet ressó del meu compromís en esta Cambra de fer el discurs en valencià. Com vosté sap, per a mi no es cap problema fer els discursos en valencià. El problema està fonamentalment que procure diversificar els discursos en funció de les necessitats de la gent i de la voluntat de representar, en definitiva, les dues llengües, encara que el valencià haja de ser objecte de més protecció, donat que és la més desprotegida.

Però, en qualsevol cas, no es crega vosté que mai tire la culpa a ningú. Tot el contrari. Jo crec que el que vosté fa precisament sí que es tirar sempre la culpa a mi o a Madrid del que jo he d'obtindre a Madrid, mai del que vosté ha de proposar ací. Perquè vosté sap que totes les coses que proposa ací són sempre reivindicacions que no corresponen a este president, sinó que corresponen elaborar a Madrid. I en el temps que vostés han exercit a Madrid, s'han adonat que no han obtingut absolutament res de les seues coses que han plantejat.

Una, la de Tous, que no és veritat que s'haja aprovat cap llei. Que vosté sap perfectament que no és cap llei, que és presa en consideració d'una proposició per a discutir posteriorment, que no te res a veure en aprovar una llei, com vosté sap perfectament. I que no té res a veure el que li recolzen la presa en consideració en allò que després consideren el que vosté ha volgut considerar. I això ho sap vosté perfectament. Jo crec que els afectats no ho saben, però vosté sí que ho sap perfectament. I sap vosté que la presa en consideració no significa absolutament res. I, naturalment, jo li he de dir que en este tema, que per desgràcia és sempre un tema que ressuscita en totes les eleccions, el Govern valencià ha fet un esforç substancial, de tal manera que allí on la justícia ha fracassat en fer justícia, el Govern valencià ha imposat que el govern adoptara una resolució que..., sense tindre cap de responsabilitat dictaminada per la justícia, ha deixat a l'abast dels ciutadans afectats per la riua no només els recursos dels quals en el seu dia van ser indemnitzats, no només els crèdits que els concediren, no només el que van cobrar els que estaven assegurats pel Consorci de compensacions de segurs, sinó també unes quantitats en conceptes d'indemnització, a les quals, per cert, sap vosté que s'han acollit més de 20.000 afectats.

Li he dit ja la xifra exacta, no la repetiré, en un altre debat recent; però en qualsevol cas el greu problema que es planteja permanentment en el cas de Tous està ja, afortunadament, ben amortit, perquè hi ha més de 20.000 persones que han cobrat, que poden millorar la seua situació, però que han cobrat... Hi ha uns que ja estan indemnitzats pel Consorci de compensacions de segurs, d'aleshores, i que ara volen cobrar sobre la indemnització del Consorci, que em pareix molt legítim si la justícia se ho reconeix, però que en qualsevol cas poca gent en estos moments pot dir que no ha tingut cap ajuda. Jo crec que tot això, i sense obligació per part de la Generalitat, que no en tenia cap, doncs és un impuls polític molt important.

Per una altra banda li vull a vosté dir que respecte al tema de la presa de Tous en concret, està finalitzada, i això ha sigut, encara que no ha plogut, és una previsió, afortunadament, un aspecte important de seguretat per als ciutadans de les riberes, que d'haver plogut, i d'haver plogut les predites pluges torrencials, segurament no s'hagueren vist ja afectats com en altres ocasions. És a dir, que la previsió teòrica era de gota freda, i resulta que tenim sequera. Fixe's vosté si la previsió que havíem de prendre, i que vosté reclama, era ben difícil de preveure, però no obstant això l'hem fet.

Tant l'hem fet que, abans de plantejar-se tots estos problemes de la sequera, ja l'any passat, l'any passat, no en el mes de setembre de 1994, sinó abans, ja el Govern valencià per ajudar

a lluitar contra la sequera va fer una cosa molt important, i és que a les ajudes contra la sequera que van patir els nostres pobles nosaltres vam afegir unes altres, de tal manera que els agricultors afectats, que pràcticament han sigut la totalitat dels agricultors valencians, perquè la Generalitat va incloure pràcticament a tots els pobles, no van pagar contribució rústica, van tindre crèdits preferents, i van tindre moltes ajudes com a conseqüència de la sequera ja l'any passat. A més a més de la previsió de fer els pous i de posar en marxa el pla.

És a dir, no es pot parlar d'imprevisió en absolut. Hem tingut previsió, i molt important, i han tingut ajuda, i molt important a més els llauradors que s'han vist afectats.

Crec que, per a no ser massa llarg li vull explicar el tema de l'atur, o del «paro», si vosté vol, i una altra qüestió que vosté ha plantejat en un lloc també. El problema del Japó, jo crec que eixe és un problema important que va molt bé, des del punt de vista de les exportacions. Les exportacions valencianes van molt bé, van molt bé perquè hem recuperat competitivitat, van molt bé perquè hem recuperat competitivitat perquè efectivament ha hagut devaluacions. Però abans havíem perdut competitivitat precisament perquè havia una revaluació que no coincidía amb les expectatives i amb el concepte de productivitat i capacitat d'exportar dels productes valencians. És dir, hem tornat a una situació d'equilibri raonable en el tema de la valoració de la pesseta. No és perquè havia devaluació, és perquè abans havia sobrevaluació, i això ja ho havia dit el Govern valencià feia molt de temps.

I naturalment és perquè hi ha també unes condicions de l'economia espanyola en el seu conjunt, i per tant de la valenciana també, que feient en els anys anteriors molt difícil competir perquè progressivament anàvem perdent competitivitat no només per això, sinó per l'increment permanent de la inflació. De la inflació es pot i es fa habitualment culpar als governs sempre, però els governs no són qui provoquen l'inflació, els governs poden col·laborar o ajudar en alguna mesura, però finalment qui fixa les possibilitats dels preus són en bona mesura, en el seu lloc de treball, empresaris, que són els que fixen els preus, que són lliures, com vosté sap, i treballadors que fixen en les negociacions els salaris. I és evident que el Govern té una capacitat de recomanació.

Capacitat de recomanació que habitualment era contestada permanentment pels interlocutors socials, i els econòmics no les contestaven, però en la pràctica col·laboraven també. Eixe és un procés i una pràctica que feliçment en estos últims anys, o en el darrer any estem abandonant. Eixe és un procés positiu, positiu per a mantindre la competitivitat. Positiu per tal que les devaluacions no esdevinguén en inflació, i per tant en pèrdua de nou de competitivitat, i de nou el *paro*. I este és l'element positiu que jo crec que cal discutir.

Però en el tema de les exportacions li vull dir que quan vosté fa el tema del símil del Japó, jo li vull dir que probablement en el Japó, o en molts altres països, serà necessari anar moltes vegades, i és clar, no és la Generalitat qui ha de vendre, qui ha de vendre són les empreses. La Generalitat presta suport institucional a la presència dels empresaris, que si no anara la Generalitat en molts casos, o el seu president, no tindrien ocasió de poder tindre els contactes que tenen amb determinades empreses, o empresaris, que naturalment nosaltres procurem facilitar-los. I això és el que fem, després si venen o no venen naturalment és un problema seu, però venen. I no sé si ha triat vosté d'una manera atzarosa la xifra del Japó, però sí li puc dir que hui al voltant de 500 empreses exporten a nous mercats, que han anat de la mà de la Generalitat, no vol dir que la Generalitat ho haja venut, la Generalitat ha ajudat per tal que puguen vendre.

I això es fa a més a més en Procova, que és un organisme que té unes característiques molt similars a aquestes que vosté

està proposant, i vosté està proposant a més a més una cosa que sap que estem fent per un costat, i que per un altra banda no es pot obviar que existeix l'Icex, i que en moltes ocasions l'Icex és important. Una tasca importantíssima que utilitzen els nostres exportadors d'una manera singular, i que uns dels principals beneficiaris de l'Icex és, naturalment, els exportadors valencians, perquè som una de les comunitats que més exporta, i per tant l'Icex forma part també del que són les nostres possibilitats d'exportar.

Però en concret jo li puc dir que per cada pesseta que invertim en acció de comerç exterior, almenys ha hagut en coses que han venut els exportadors un retornament de 10 pessetes. No és que siga una xifra meravellosa, però en definitiva és una cosa important per a medir la rendibilitat. I jo crec que és una rendibilitat positiva, i no hauria vosté d'entrar en este tipus de crítiques, perquè obviament jo crec que no van en el seu plantejament, que com a partit està defensant.

Vosté sap que ni es pot, ni es deu, tampoc, ignorar el paper de l'Estat en esta matèria, i que no obstant això nosaltres tenim una bona dotació de servei exterior que possibilita que empreses o empresaris, i a més a més ho hem fet en col.laboració directa, no només amb les cambres de comerç, sinó també amb les empreses privades, que són les directament interessades en formar part d'algunes oficines que tenim a l'exterior que ajuden a vendre, o a conèixer els mercats inicialment, i a vendre posteriorment.

Per una altra banda, les comparacions respecte als anys, li vull dir, que la Comunitat Valenciana en els anys de govern, o en concret la xifra que tinc de l'any 85 al 93, en renda familiar bruta i en producte interior per habitant hem passat d'una mitja de 100 en Espanya, de 102,5 a 103,6 del 85 al 93, xifra que naturalment és una molt bona xifra, i que en renda familiar hem passat de 106,3 a 106,9 en els mateixos anys.

La qual cosa vol dir que no només estem en un bon camí, sinó que és perfectament valuable i constatable. I jo crec que este és un tema del qual ens podem sentir orgullosos, no ens podem sentir orgullosos de molts altres temes, però en concret en el mercat laboral, que ha sigut també una de les matisacions que vosté ha fet importants, del 83 al 94 hem passat d'una població activa de 1.342.000 empleats, aproximadament, a 1.607.000 empleats, de població activa. I empleats, en concret, li puc dir que hem incrementat una població activa en 265.191, i que la generació neta de llocs de treball ha sigut de 116.602 persones, del 83 al 94, primer trimestre.

Que no és una xifra meravellosa, perquè la desocupació és encara molt important, i ha crescut, efectivament, en els últims anys, però el creixement de la desocupació no és, ni de molt lluny, comparable amb el creixement de la desocupació que podríem vore en esta mateixa comunitat de l'any 77 a l'any 83. No és ni molt menys comparable perquè, efectivament, ha hagut una reducció importantíssima de l'ocupació, i un increment insignificant, pràcticament, de la població ocupada.

Que no li vull discutir de xifres, el que li vull dir és fonamentalment... —no, perquè són molt clares, i estan a l'abast de qualsevol— allò que li vull dir és que millorem, que millorem, que és el que jo crec que està esperant la societat valenciana que li diguem, i que estem en el bon camí per a intentar millorar encara més la situació. I que allò important és que efectiva-ment siguem capaços de consolidar una situació com esta.

Crec que el tema de les exportacions i de les importacions és, sense cap de dubte, molt important, però les exportacions, o la taxa de cobertura de les exportacions no sempre indica una posició sana de l'economia, i quan l'economia valenciana creix, incrementa —i l'espanyola més encara— les importacions, encara que mantinguem una taxa de cobertura important, i té a vore sempre en allò que són les importacions. I quan creix,

creix en una bona part en béns d'equip, la qual cosa contribueix a la modernització, i per tant a la competitivitat de la nostra indústria, inverteix també en allò que és fonamental per a la fabricació dels productes manufacturats que fem, que són les matèries primes. I això, quan se reactiva l'activitat econòmica, és evident que es nota d'una manera molt més clara, però no és precisament una dada negativa aquella que hem de combinar.

Crec que, en definitiva, el creixement inferior a la mitjana de l'Estat no ve avalat per ninguna xifra, és al contrari, i crec que per la resta els malgastaments als quals vosté fa referència permanent no responen en absolut a la gestió de la Generalitat Valenciana. Abans al contrari, jo estic convençut que de les gestions que hi ha des del punt de vista d'ajustar-se a la legalitat que hem de considerar, som, segurament, una de les millors comunitats autònomes en matèria de gestió.

Jo crec que tenim un increment del pressupost que vosté xifrava..., sap perfectament quan diu això, que això es produeix no perquè anem incrementant alegrement el pressupost, que no es pot a més a més, sinó fonamentalment perquè al llarg dels últims anys hem anat assumint competències que suposen increments pressupostaris i de personal, però no perquè no complim el pressupost. És més, el dèficit que tinguérem en el 93, que és conegut, al voltant de 13.000 milions de pessetes, l'hem absorbit en el 94.

És dir, portem una gestió molt rigurosa, una gestió rigurosa que ens ha fet a més a més ser de les comunitats autònomes menys endeutades, malgrat ser de les menys financiades també, la qual cosa és un element jo crec que molt important. No només, i ja ho he dit abans, les inversions reals són aquelles que fomenten el benestar, són inversions reals que en una bona part a més..., jo no sé la xifra exacta ara, però pot estar al voltant de 170.000 milions de pessetes, 170.000 a l'any, però en qualsevol cas li he dit este matí, jo crec recordar que amb prou claretat, que una inversió fonamental és en les persones i en la seua formació, i en la seua assistència sanitària, i que eixa despesa tan elevada de personal, que a vegades es fa referència, fonamentalment fa referència a eixe tipus d'assistències.

I per una altra banda, la Llei del voluntariat social, com tantes altres lleis que des d'ací es reclamen, tenen un període d'elaboració complexa. Per què?, perquè nosaltres pensem que cal sometre-les a tots els consells de participació ciutadana que ens hem dotat, i que això és un element positiu a l'hora de vertebrar la comunitat i de mantindre després la coherència de la llei. I per tant, esta llei, com tantes altres, passant pels diversos consells de consulta que va passant, no només consumeix un temps, sinó que va fent, introduint, modificacions que posteriorment s'han d'incorporar i aprovar i portar a esta Cambra. I està és una de les que pràcticament té conclosa ja el seu procés d'elaboració i pot passar a esta Cambra.

Acabaré. Pel que fa a la llengua, la cultura i la personalitat no solament és que s'han aconseguit moltes millores, és que són perfectament constatables. Hui, des del punt de vista cultural, esta és una comunitat molt descentralitzada, que afortunadament té una oferta cultural important en pràcticament la totalitat dels pobles. I alguns que no la tenen no és perquè són del mateix signe polític de la Generalitat, és perquè no ho són normalment.

Però, en tot cas, eixe no és l'element substancial. No. Si és així és perquè ells no la promouen. Perquè nosaltres estem disposats a col.laborar sempre amb tots els que ho demanen i hi ha mostres més que suficients per tal que la gent es done compte d'això. Ni els auditoris s'han fet en els pobles del mateix signe polític, s'han fet allà on hi havia possibilitat i afició musical; ni tampoc els centres esportius, ni les cases de cultura. S'han fet fonamentalment on s'han preocupat des del municipi d'intentar potenciar i incentivar eixa activitat i la Gene-

ralitat gustosament ha col·laborat. Però hui són molts pocs els llocs que no tenen una oferta cultural coherent des del punt de vista de les infraestructures i també des del punt de vista de la motivació.

I respecte al tema de la llengua, jo crec que qualsevol enquesta sociològica li podria definir a vosté l'equivocat que està. Ha canviat radicalment el coneixement de la llengua, ha canviat radicalment també l'ensenyament de la llengua i menys radicalment, per desgràcia, l'ús. Però del que estàvem al que estem en este moment, pot vosté acudir no a les ciutats, que pot fer-ho, sinó també a les comarques valencianes i s'adonarà com això ha canviat extraordinàriament. Tan extraordinàriament ha canviat que alguns no s'ho creuen i es creuen que encara és possible plantejar coses del passat. Jo crec que afortunadament eixa és una realitat evident que ha millorat les nostres possibilitats.

I no es preocupe vosté pels interessos estranys que diu que últimament m'he aliniat. La veritat és que ara almenys m'ha admés que ha sigut últimament, perquè m'ho ve dient vosté des del principi pràcticament. Però jo crec que això ni era cert aleshores ni és cert ara tampoc. Jo continue defensant el que sempre he defensat, que és la identitat dels valencians, que, per cert, és una identitat molt plural. I el que defense com a govern valencià és que siga possible la convivència entre totes les formes d'entendre la personalitat dels valencians, que forma part d'allò que és la nostra personalitat. I jo no tinc interès en impulsar específicament que ningú es transforme en res. Jo el que vull és que la gent sàpia discernir per si mateixa, i això és el que procure fer en l'ensenyament que donem.

Respecte als temes que vosté ha tret del passat, este és un problema que jo crec que no és necessari plantejar.

L'incompliment dels acords. Ja li he dit que en un cas és molt laboriosa l'elaboració, perquè es fa consulta als interlocutors socials, que tots estan en tramitació i que molts d'ells voran la llum molt prompte.

I, per cert, vull dir-li que en el Pla hidrològic nacional no hem sigut nosaltres, ni el conseller, el que ha plantejat la rebaixa. La rebaixa l'ha plantejada el consell nacional de l'aigua, però el conseller ha defensat la posició nostra que ací es defensà en estes Corts. I el conseller pot donar complit compte del tema i no té cap problema perquè té demanda —jo crec recordar— una compareixença per a este fet.

Però insistiré, per tant, no ja en tots els temes que vosté ha plantejat, que són reiteratius jo crec, i en alguns casos seria massa llarg insistir segurament en la resposta. Sí li diré que des del punt de vista de la reivindicació, de la reivindicació sensata i raonable, este govern cada vegada obté un pes superior, perquè fa molt de temps que planteja coses ben serioses. I una de les més importants que ha plantejat des del principi i que ha aconseguit millorar permanentment del statu quo inicial que estava, del que no és responsable este govern ni el de Madrid tampoc, que és el tema del finançament, cada vegada que s'ha reobert el tema ha millorat la nostra situació. I hui, a més a més, li puc dir amb tota claredat que de l'informe dels experts bàsicament ací s'arpleguen pràcticament les nostres posicions.

Vosté plantejarà com sempre els concerts econòmics. Vosté sap perfectament que si hi ha dos concerts econòmics exclusivament reconeguts en la Constitució i que cap dels altres ni va a provocar una reforma constitucional, ni el va recolzar ningú tampoc. Vosté sap que això és un desideratium que és absolutament impossible de mantindre. Però sí és possible i és desitjable, i ho estem aconseguint, millorar el finançament autonòmic que afortunadament cada vegada es va plantejant amb més claredat.

Respecte al problema de l'eliminar els mòduls i substituir-los per altres sistemes més racionals, jo crec que este és un

tema que tal vegada vosté no s'ha pensat bé. Eliminar els mòduls o... És veritat que es queixen dels mòduls. I és amb tota raó que hi ha zones concretes o activitats concretes, i més en una crisi, que probablement obtenen menys beneficis dels que han de declarar. Però també és veritat que en el moment de creixement de l'economia obtenen més beneficis dels que normalment han de declarar.

Es poden modificar els mòduls? Efectivament. Però el sistema no serà una modificació per a una inspecció objectiva, sinó fonamentalment per a una inspecció subjectiva. Que hui poden acollir-se? Perfectament. Però no ho fan. I, evidentment, probablement, eixa és molt més justa, però eixa requereix molt més personal segurament al final perquè la recaptació no tinga un canvi significatiu. No obstant això, nosaltres hem defensat que els mòduls no s'incrementaren i hem defensat que la política de mòduls ha portat a molta gent a la necessitat de sumir-se en la clandestinitat i, per tant, que és necessari fer modificacions que facen possible que funcione l'adaptació dels mòduls al cicle econòmic.

Crec que, per últim ja, per acabar de veritat, li vull dir que el pla de residus sòlids està fet i que allò important hui seria no parlar del pla de residus sòlids sinó fonamentalment parlar d'un compromís dels responsables polítics d'esta cambra per a no utilitzar políticament uns contra altres estos temes en els ajuntaments. I eixe seria un element de pacte molt clar i concret que jo li propose i que seria molt positiu per acabar amb el tema del problema real dels residus sòlids per a tots.

I al mateix temps jo crec que no pot parlar vosté amb serietat de la falta d'inversions en els hospitals. Que tot això és una qüestió que ha quedat perfectament clara i delimitada este matí i que, és clar, ha canviat substancialment no solament ens els compromisos de futur, sinó en els de passat, que només s'ha de passar pels hospitals per a adonar-se. Pràcticament en tots els hospitals valencians estem intervenint modernitzant-los i modificant-los d'una manera clara que tots els ciutadans poden vore: els d'Alacant, els de Castelló i els de València també. I això crec que és una cosa que està bastant clara.

I per últim. Si no he prestigiat les institucions polítiques de la comunitat, jo crec que no són vostés, o no sé ja si vostés o uns altres, els que poden dir d'això. Perquè jo crec que vostés han tingut una actuació o dos que en gens beneficia al prestigi o al crèdit de les institucions.

Res més i gràcies.

El senyor president:

Senyor Villalba, té la paraula.

El senyor Villalba Chirivella:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyor Lerma, vosté diu: «Millorem. Això és el que la gent està esperant que diguem.» Ha dit vosté textualment: «Millorem. Això és el que la gent està esperant que diguem.» No, senyor Lerma. A la gent se li ha de dir la veritat. Això és enganyar a la gent. Perquè si un president d'un govern diu el que la gent està esperant que diguem, està enganyant-la. Vosté diu que millorem. Nosaltres hem demostrat que lamentablement no ho fem, ja ho jutjarà la societat. Però que no le traïska el subconscient quan diga que millorem és el que estan esperant que diguem. Perquè sinó donarà la sensació que vosté ha afrontat este debat amb la intenció de dir el que volen sentir i no d'analitzar de veres el que li hem comentat: la Comunitat Valenciana real de la Comunitat Valenciana oficial.

Jo crec, senyor Lerma, que en alguns aspectes vosté ací ha seguit mostrant-se un poc ufanós dels seus resultats, he de dir-li que presumeix vosté d'algun fracàs. Perquè vosté presumeix de tot. I evidentment en la seua acció de govern hi ha fracassos.

I no és bo presumir d'algun fracàs. S'ha de reconèixer alguna equivocació. Vosté mai reconeix equivocacions i la veritat és que no és així, s'ha de tenir una miqueta més d'humilitat. Una cosa sí que li agraisc: vosté l'any passat crispà excessivament el debat amb el nostre grup parlamentari; enguany ha fet una intervenció moderada, explicativa, que no vull dir que estiguem d'acord amb el que ens ha dit, però almenys crec que el talent democràtic que vosté ha demostrat hui no va ser, per desgràcia, el de l'any passat. Jo li ho agraisc i el meu grup també i la societat, perquè allò bo de la democràcia és poder parlar sense cridar. I vosté l'any passat reconeixera que cridà massa.

Mire, s'han salvat empreses, s'han salvat sectors, ha dit vosté. Reconega que s'han enfonsat altres. I molts d'eixos sectors i d'eixes empreses que s'han salvat ha sigut per l'esforç fet per elles mateixa. Perquè vosté sap que tenim una societat dinàmica. Però la qüestió és: amb una política distinta i amb una actitud distinta del seu govern no s'hagueren pogut salvar tots els sectors que han passat per crisi de rendibilitat? Per què li ha hagut de sorprendre a vosté el nostre interès i el nostre afan per valencianitzar este debat? No tenia per què haver-li sorpres. Ja fins i tot volíem que no coincidira amb altres esdeveniments que podien un poc eclipsar-lo. Però, a pesar de la proposta del seu govern de seguir insistint en fer-lo hui, l'hem fet hui. I hem procurat baixar a la realitat, perquè en el discurs de vosté d'este matí algun aspecte que feia molta referència a polítiques d'altre àmbit sí que ha donat. Nosaltres hem intentat, i per això l'hem agraït l'idioma i l'hem agraït el to, valencianitzar i parlar exclusivament del que als valencians ens interessa.

Però, clar, hem de dir-li que quan vosté parla de l'estabilitat i parla de l'esforç per l'estabilitat i parla pel consens, un poc el que donava la sensació hui és que vosté més que per l'estabilitat estava clamant per la continuïtat. I la continuïtat no es guanya en dos mesos que queden, la continuïtat s'havia d'haver guanyat fa molt de temps. Al final ni de vosté ni de mi dependrà la continuïtat, dependrà afortunadament de la voluntat dels valencians.

El que sí que m'agradaria que m'explicara, que no ho ha fet, és per què la gran quantitat de plans. L'any passat vosté va ser el gran prometedor de lleis. Enguany ha sigut el gran prometedor de plans. Li vaig a dir una cosa: el debat passat, una de les propostes de resolució del nostre grup era el pla de reconversió varietal. I el seu grup parlamentari em va dir: «no, no et podem aprovar el pla, perquè pla és una paraula que no sona a progressista, podríem ficar estudi de reconversió varietal». I amb eixa modificació es va aprovar per unanimitat la proposta de resolució. Com és que ara que vosté crec que hui ha presentat 20 ó 22 plans, què passa, que pla ja és més progressista o és que vostés ja no són progressistes o és que les qüestions de noms a vosté el segueixen important molt de cara a la galeria?

Planificar. Vosté ha tingut dotze anys. Eixe afan, eixe furor planificador que li entra ara m'agradaria que m'ho explicara, de veres, igual que ha explicat abans el que ha explicat, explique per què tan de pla. Algú li va a resultar difícil. Perquè, mire, I legislatura: pla jove; II legislatura: pla integral de la joventut; III legislatura: pla de suport a la joventut. I la joventut passant de vosté. No serà que s'hauran de fer menys plans i més accions?

Jo crec, senyor Lerma, que al final, com vosté tot ho fa bé, a la millor en comptar de venir a fer el debat de política general, hauria de comprar-se l'espill aquell de *Blancanieves* i preguntar-li qui és el millor. Perquè vosté no permet que ningú li puga dir que alguna cosa no fa bé. I la veritat és que no es pot anar així per la vida. I no es pot anar així per la vida, perquè quan nosaltres enguany estem proposant l'Institut valencià

d'ocupació és exactament una proposta similar a la que férem fa dos anys que proposàrem l'Institut valencià de formació i ocupació, que aconseguírem una proposta alternativa transaccional amb vostés que en sis mesos havien de presentar-lo i han passat dos anys i no ha vingut ací ninguna proposta que faça referència a alguna cosa que puga estar en condicions de paréixer-se a eixe Institut valencià d'ocupació.

Però és que, a més, quan parlàvem de les transferències de l'Inem, representants del seu grup i vostés mateixa anunciaven en esta trona que les transferències de l'Inem a la Comunitat Valenciana eren imminents. I on esta eixa transferència de l'Inem?

Nosaltres considerem que, a pesar que vosté està molt satisfet de la política de treball i de creació de llocs de treball, no pot estar-ho perquè les xifres, les dades que nosaltres hem donat, que vosté ha volgut rebatre en percentatges diferents als nostres, però no sobre els mateixos paràmetres. I ho ha dit, i s'ha curat en salut: «No li discutiré les xifres.» Home!, no ens les pot dicuir, perquè estaria vosté dient que han enganyat al seu conseller o al seu ministre. Les xifres que nosaltres hem donat són les que són. I vosté diga si és de veres o no que amb un Institut valencià d'ocupació, amb unes transferències de l'Inem, no tindríem majors garanties que la política de creació de llocs de treball fóra millor. Vosté no m'explique el que ha de fer o el que ja ha fet, diga'm: «Unió Valenciana no té raó en això.» Jo crec que sí que la tenim, i per això, en el mateix to de conversa, li ho tornem a plantejar, perquè es banye vosté una miqueta més.

I no presumisca de la reducció de les cotitzacions a la Seguretat Social, que sap molt bé que això s'ha produït per la pressió que Convergència i Unió li ha fet al seu govern de Madrid. Eixes reduccions s'han fet per eixa pressió. I quan vosté diu: «Home!, vostés han estat a Madrid i què han aconseguit?» De moment, hem estat a Madrid una vegada amb dos, altra vegada en un diputat. Passarà el temps, la societat valenciana es donarà compte de quina és la necessitat de tindre una força política pròpia. Potser vostés, potser altres, potser qui siga, podrem amb els nostres recolzament, com fan altres forces, com en este cas Convergència i Unió, aconseguir accions de govern, de les quals ara ve vosté ací presumix: reducció de les quotes de la Seguretat Social. Si no ha sigut una iniciativa de vostés, ha sigut una de les condicions de pacte que han fet.

I que diga que no fa falta l'Institut Valencià de Comerç Exterior... Si vosté este matí en el seu discurs, se'l pot rellegir, deia: «col.laborar, participar, estar en les tasques de l'Institut de Comerç Exterior de Espanya». El que nosaltres li demanem no és que trenque vosté amb el comerç exterior d'Espanya, és que cree l'Institut Valencià de Comerç Exterior. No hem estat en contra que l'Ícex existisca. Però, torne a dir-ho vosté, és bo o no és bo que els valencians assumim les competències en matèria de comerç exterior? Nosaltres creem que sí. Però, clar, nosaltres som una opció política no centralista. I vosté és normal que, encara que sàpia que tenim raó, defense les estructures centrals i centralistes. I no em diga, per favor —que li creixerà el nas—, no m'ho diga, que Procova està fent el que faria l'Institut Valencià de Comerç Exterior, perquè amb Procova no estan satisfets ni vostés; ni vostés estan satisfets de Procova, perquè el funcionament de Procova deixa molt a desitjar. I, sobretot, els qui han d'utilitzar els servicis de Procova encara estan més convençuts que el seu funcionament i la seua eficàcia és nul·la.

I em diu vosté: «Econòmicament estem millor.» No és es certa eixa dada que hi hagen indicadors que diguen que l'economia valenciana haja decrescut respecte a l'espanyola. Mire, els funcionaris han estat ací exactament el mateix temps en el sou congelat que en la resta de l'Estat. Els jorns, sobre-

tot els de les professions liberals, i sobretot els de les contraccions temporals, estan pràcticament parats en el seu creixement. Les rendes agràries estan pràcticament estancades en fa deu anys, i continua existint, i si no puja ací i ho nega, continua existint un endeutament en el camp de 2 bilions de pessetes. I són molts anys ja els que portem arrossegant eixe endeutament. Si la economia millorara tant com vosté diu, tots eixos indicadors, d'augment de salaris i de reducció dels endeutaments, haurien millorat. I eixos indicadors, senyor Lerma, no han millorat.

I quan nosaltres hem dit que volem eliminar els mòduls, no és que ens hem enganyat en la nostra expressió. És que vosté mateix fa dos anys ací va dir, quan nosaltres parlàvem de la fiscalitat agrària, que els mòduls eren injustos. I si es repassa el seu discurs, este matí vosté estava molt satisfet de vore que els mòduls agrícoles havien variat i que els llauradors ja no havien d'estar pràcticament tot el temps pendents de la realització de les tasques fiscals. Ho ha dit vosté este matí. Està vosté dient el mateix que ens negava fa dos anys. Si nosaltres venim ací a dir que volem llevar els mòduls, i el dia que tinguem participació en l'acció de govern serà una de les nostres propostes, no diga que ens enganyem en l'expressió, s'enganyarà vosté en la comprensió, perquè els mòduls son roïns, els mòduls estan impeding el creixement de sectors bàsics de l'economia valenciana i, per tant, cal eliminar-los i canviar-los per altra fiscalitat més racional i que no impedisca el creixement —*ojalá* el creixement—, que no impedisca simplement la recuperació econòmica d'eixos sectors.

I de les exportacions, home!, vosté sempre s'agafa al mateix. Vulga o no vulga, el creixement de l'exportació a Espanya globalment ha sigut superior al creixement de l'exportació a la Comunitat Valenciana. I la Comunitat Valenciana en estos moments representa menor percentatge del conjunt d'Espanya que representava abans. En estos moments —i diga'm si es mentida, m'alegraré de vore un president enganyant a la societat—, l'exportació, la influència de l'exportació valenciana enguany en l'economia i exportació espanyola és inferior a la d'abans. I això és cert i no ho pot negar, sota pena de dir el que no és.

I respecte els viatges, senyor Lerma, vosté no pot dir mai en la vida que ací en esta trona no l'hem animat a viatjar, però sàpia a què viatja i diga quins resultats. Vosté ha dit: «De cada pesseta que m'he gastat en viatges, s'han exportat 10 pessetes». Vosté s'ha donat compte del que ha dit? No s'ha donat compte. Jo li dic el que ha dit. Si de cada pesseta que s'ha gastat vosté en viatges, se n'han exportat 10, vol dir que de cada 10 milions que vosté s'ha gastat se n'han exportat 100. Vaja paritat de criteris, gastar-se'n 10 perquè se n'exporten 100! O que per a exportar 1000 milions se n'ha gastat 100. Diga-ho bé. Si vosté reconeix ací que per cada pesseta que s'ha gastat en viatjar se n'han exportat 10, per favor, no viatge. Per favor, no viatge. I si viatja, viatge millor, amb resultats més positius. I que no hi haja eixes cares de estranyesa, ho ha dit vosté.

Mire, senyor Lerma, la participació de la Comunitat Valenciana a Europa és importantíssima no sols perquè és imprescindible que en aquelles matèries de competència de la comunitat ens escolten, sinó perquè fins ara, com fa molt anys, la promoció espanyola a Europa estem pagant-la i estem sofrint-la els valencians. I això és cert. Almenys, ja que estem fent-ho, que ens deixen opinar i que se sàpia quines són les reivindicacions dels valencians.

I respecte a infraestructures i transvasaments i totes eixes coses, que a vosté sempre li agrada dir que nosaltres anem pel mateix camí, no ens ho diga a nosaltres. A partir d'ara li ho diu a Borrell perquè li done més diners i a Bono perquè no li faça tant els entrebancs. Perquè mire que el seu amic Bono, el seu company de renovacions, li ha renovat a vosté la plana moltes

voltes. No ens diga a nosaltres que sempre diem el mateix. Vaja vosté, parle amb Borrell i diga-li: «Dona'm els diners, sinó vindran els pesats d'Unió Valenciana i em tornaran a dir que no me'n dones.» I li diu a Bono: «Home!, Bono, fes el favor.» Perquè la veritat és que és molt difícil d'entendre que amb una necessitat tan greu com la de la sequera i de la problemàtica hídrica de la Comunitat Valenciana, per culpa del senyor Bono —l'altre, no este—, que és el del seu partit i és de la seua corrent, hàgem tingut quasi la meitat dels hectòmetres cúbics que demanàrem en l'últim reg de socors. Això vosté hauria de reconèixer que és una veritat i dir: «Tenen vostés raó, ho he fet malament; m'aplicaré el conte i ho canviaré.» Però vosté no té propòsit d'esmena.

Respecte als plans de residus. Home!, respecte als plans de residus ha dit vosté que eixe pla està elaborat, està fet —se n'ha anat, el qui ho sabia tot se n'ha anat—, està fet eixe pla? Està aplicat? No està aplicat. La llei per suposat. El pla de residus ha dit vosté ací, perquè algú li ha fet una escolteta, que el pla estava fet, però no està aplicat. Però és que, a més, en eixe pla de residus que vosté sempre invoca la solidaritat... Se'n recorda que l'any passat li vaig ficar damunt la taula el cas de Llombai, l'alcalde d'Unió Valenciana que havia fet un conveni amb el Consell Metropolità de l'Horta per a fer allí una planta de tractaments i que els regidors del PSOE mobilitzaren al poble en contra? I vosté es va comprometre ací que això s'acabaria? Mire, enguany un altre: Setaigües. Aprovació unànim del ple per a ficar allí una planta de tractaments, conveni amb la diputació de València. L'agrupació local del PSOE envia una carta a cada pble en contra de l'actitud de l'alcalde de ficar la planta. Conclusió: no s'ha ficat la planta. Amb botons així ja pot fer vosté plans, lleis, que els consellers li facen escoltetes, el que vosté vulga. Si l'exemple de la solidaritat que vosté ens demana són els exemples de Llombai i de de Setaigües, la veritat no en demane i practique-la.

Els concerts econòmics vosté sap de sobra, i ho ha dit massa voltes ja, i no ho hauria de dir, no fa falta modificar la Constitució perquè aquelles comunitats autònomes que volgueren... Ací no estem diem que tots s'acullisquen al concert econòmic, però que aquelles comunitats autònomes que volgueren pogueren acollir-se. I he sentit en esta trona paraules molt elogioses d'anar avançant en eixa corresponsabilitat fiscal i anar confluint cap als concerts econòmics no fets per diputats de l'oposició, sinó per membres del seu govern.

Al principi estàvem bojos per presentar eixes propostes. Ara ja no estem bojos. Però no s'excuse vosté en reformes constitucionals, perquè si haguera veritable voluntat política, igual que ho té País Basc i Navarra, ho tindríem nosaltres. I almenys davant de l'evidència que el País Basc i Navarra no els tornen, no diuen que no volen concerts econòmics, reconega vosté que per a una autonomia eminentment productiva com la nostra els concerts econòmics serien molt bon, no sols per tindre més recursos, sinó perquè estaríem lliures a l'hora de destinar les polítiques de despeses que ara ens té molt constrets pel destí finalista que vénen de les subvencions de l'Estat. I perquè, a més a més, amb eixos 16.000 milions d'interessos, que menys mal que vosté no m'ha negat, amb eixos 16.000 milions d'interessos que s'estalviaríem podíem generar riquesa i anar fent inversions reals. Que vosté presumeix que en té més de 100.000 per a enguany, però d'un pressupost de 900.000 milions de pessetes.

I quan nosaltres hem criticat les despeses corrents, no hem criticat les despeses de personal, que un és el capítol I, i l'altre és el capítol II. No ens barrega el que són les despeses de personal amb els gastos corrents.

I respecte a la sequera. Jo ja sé que són altres els qui van impedir l'acceleració del Pla hidrològic nacional per allò dels

plans de conca. Però qui té la majoria? És que perquè altres hagen fet una cosa indeguda, vostés no poden accelerar això? El Pla hidrològic nacional és imprescindible per acabar amb el problema de la sequera. Perquè fan falta dues coses: primera que hi haja aigua, i ací sols pot vindre aigua pels trasvassaments. Perquè si seguim foradant pous al final el que traurem serà sal d'eixos pous i els pous quan se salinitzen és quasi impossible poder-los recuperar. Fa falta aigua de trasvassaments i fan falta recursos. I ací, senyor Lerma, hagen votat estos senyors o no el que hagen volgut votar, vostés ni han dut aigua de trasvassaments, ni han dut recursos per a anar plantejant unes infraestructures adequades per a pal·liar el problema de la sequera.

I el decret Romero? Qui té la culpa del decret Romero? També tenen estos senyors la culpa del decret Romero? Tenien majoria absoluta vostés. I diga el que vosté diga, ací s'aproven més de 1.900 hectòmetres cúbics i en la reunió en què estigué present el senyor Burriel, en companyia del senyor Borrell, es parlà de reduir en 300 hectòmetres cúbics la xifra. Si era proposta del Consell Nacional de l'Aigua o no, però vostés estava allí i encara no hem escoltat que diguera: «Em mantinc ferm en la decisió de les Corts dels mil noucents i escaig hectòmetres cúbics.» Ell estava allí. Que vosté diu que la proposta era dels altres? Però ell hauria, com a conseller d'este govern, d'haver dit: «Les Corts Valencianes han fet este manament per unanimitat i jo ho he de mantindre.» Ho faria per al seu subconscient, perquè no ha transcendit.

Bé, senyor Lerma, al final, i per acabar, la cursa de la repoblació, de la repoblació... L'altre dia el conseller de Medi Ambient parlava de 12.500 hectàrees. Hui ha parlat vosté d'una xifra que dividida la quantitat pels anys eren 25.000. No fa molt es parlava de 40.000. Nosaltres no volem participar en la carrera de veure qui fa més hectàrees repoblades. Nosaltres el que sí que diem és que vosté ha demanat en el seu discurs un compromís dels valencians amb el medi ambient, i el que li preguntem és: a on està el compromís del seu govern amb el medi ambient? No demane compromisos als altres. Figue'l vosté damunt de la seua actuació política.

Unió Valenciana sempre ho hem fet, i ahí estan els *Diari de Sessions*. Quan la seua conselleria estava mal dotada econòmicament presentàvem esmenes al pressupost per a dotar-la de recursos suficients, i quan vosté començà a llevar-li competències a la Conselleria de Medi Ambient per a donar-li-les al *superconseller*, començarem a dir que això no era el més normal, perquè si primer crea una conselleria sense diners i després, quan té un pressupost un poc decent, li lleva les competències i li les dona a Administració Pública, la veritat és que per què necessitem eixa Conselleria de Medi Ambient.

Per tant, senyor Lerma, no demane als valencians... o sí, demane als valencians el compromís amb el medi ambient, però vaja vosté capdavanter en la seua acció de govern amb eixe compromís.

I m'ha fet molta gràcia que parlava vosté que culturalment hi ha moltes ofertes. És de veres que hi ha moltes ofertes. Jo, humilment, vaig ser un dels diputats que vaig formar part d'un dels millors projectes que han tingut vostés, i a la millor per això el desferen, a pesar que era un bon projecte, que va ser Música 92. Música 92 va ser un bon projecte, que va ser participat unànimement per tota la cambra. Però un auditori, l'auditori de Castelló. Un diputat del nostre grup presentà ací en esta cambra una proposta perquè es fera l'auditori de Castelló. El seu grup votà en contra, i sap quina excusa ens dona? L'excusa que ens dona va ser que què pintava un d'Unió Valenciana demanant l'auditori per a Castelló, quan en l'Ajuntament de Castelló no hi havien concejals d'Unió Valenciana. Viva la solidaritat, viva la pluralitat i viva el que significa la participació democràtica!

Que el tema de Tous ressuscita cada vegada que vénen eleccions? Senyor Lerma, té vosté la millor solució perquè no ressuscite. Mate'l, el tema de Tous. Solucione'l. Si vosté i el seu govern no mata el tema de Tous, no és que el ressusciten les eleccions, és que el ressuscita la indignitat que han de sofrir el afectats.

Vosté sap de sobra que el tema de Tous no té una solució jurídica, sinó una solució de voluntat política. I vosté sap que per moltes disquisicions que faça de si s'admet a tràmit una llei o no, quan hi ha una proposició de llei que un grup presenta esmenes baixant el contingut d'eixa proposició, és estar en contra de la proposició, perquè si no és fer el *paripé*. El diputat d'Unió Valenciana presenta la llei. Com no podem tornar-nos a arriscar que en la Ribera perdem vots, votem que sí, però després, amb esmenes, quan els pobres afectats no s'assabenten, ja la *descafeïnam*.

No, senyor Lerma. La solució de Tous, si no vol que li ressuscite cada circumscripció electoral, ha de matar-lo vosté. Vosté i el seu govern. Per la via política. I vosté hauria de, a la millor, com un bon *broche final* de dotze anys de govern, acabar matant el tema Tous. Matant, però solucionant-lo. Possiblement, si el tema Tous fóra de qualsevol localitat de Catalunya, ja estaria mort el tema. Possiblement. Però afortunadament, Tous està a València, des del punt de vista de la personalitat valenciana, i lamentablement des del resultat de l'acció.

I per acabar, senyor Lerma... (*Remors*.) Sí, acabe ja, senyor president. Mire, en la falta de vertebració de la Comunitat Valenciana, vosté ha tingut molta responsabilitat. Altres també l'han ajudat a tindre-la. Han estat molt de temps en els mitjans de comunicació tirant-se la culpa l'un a l'altre del Sureste. Jo no sé qui té la culpa, però *ojalá* no existira. Inclús som conscients que en determinades activitats festives d'Alacant hi han hagut crits insultants en contra de València, promoguts pels qui ara la defenen tant. Algun dia els pot passar factura això, algun dia els pot passar factura, però la qüestió és que entre uns i altres la Comunitat Valenciana no està vertebrada, i vosté té una responsabilitat molt gran de no haver aconseguit això.

Ara demana consens, este matí: «consens, consens, consens». Home! el consens va ser una de les teories polítiques de la UCD. Quasi que li pot passar amb el consens com el que li passà a un ministre, que entrà tard a un Consell de Ministres, s'assegué al costat del malograt Pío Cabanillas, li passà una nota i diu: «Pío, ¿como está el patio?» Y Pío li contesta: «Ya no hay patio.» Era el final de la UCD. A la millor vosté ve buscant consens com en l'època de la UCD, quan ja no hi ha possibilitat de consens, perquè queden dos mesos per a la seua acció de govern.

Mire, senyor Lerma. Si vosté ens haguera fet cas en moltes propostes —que no ens diga que totes les que proposem són competència d'altres—, si vosté ens haguera fet cas en moltes propostes i no ens haguera mirat per damunt del muscle, haguera sigut millor per a vosté i per als valencians. I a més li vaig a dir una cosa: en una Comunitat Valenciana, sociològicament de centre-esquerra, si vosté haguera tingut la més mínima voluntat política d'abanderar les reivindicacions d'este poble, haguera sigut president de la Generalitat fins que s'haguera cansat. I així, per no fer-ho, deixarà de ser president perquè s'han cansat de vosté.

De nosaltres, no sé si dependrà asseure's en eixa cadira o no. El que sí que està clar és que serem una força decisiva per a qui s'haja d'asseure ahí. Durem les nostres propostes, com les hem dut sempre. Durem el nostre programa. Aquell que siga capaç d'assumir-lo, comptarà amb el suport de la nostra força. A la millor, ningú compta amb el nostre suport, perquè ningú és capaç d'assumir això. Però el que sí que pot tindre ben clar, el que sí que pot tindre ben clar és que així com este matí vosté renyia amb el que vol substituir-lo i el que vol subs-

tutir-lo renyia amb vosté dient si les coses eren millors per a un o millors per a l'altre, el dia que Unió Valenciana intervinga en el govern, les coses no seran millors per a nosaltres, seran millors per a tots els valencians.

Moltes gràcies, senyor president. (*Aplaudiments en un sector de la cambra.*)

El senyor president:

Senyor president.

El senyor president de la Generalitat Valenciana:

(*Inoïble.*) ...absolutament increïble. Precisament m'acusa vosté a mi de dir que no m'equivoque mai i que jo sempre tinc raó, i resulta que vosté, que és un grup que sens dubte té com a mínim menys possibilitats de saber-se les coses bé, té la raó i sóc jo el que li l'he de donar. Home!, almenys reconega vosté que vosté no té tampoc la raó, com a mínim. Perquè, sens dubte, jo crec que està bastant lluny de tindre-la.

I un dels errors fonamentals que ha comés jo crec que és el del «patio», perquè pot ser que el qui no tinga «patio» siga vosté. Perquè les meues idees sempre tindran «patio», perquè són idees pensant en esta Comunitat i en el seu benestar general. I per això ratifique sempre les idees del que volem aconseguir: el benestar general, i com que ni vosté ni, el que és més important, ningú... Este matí hem tingut els titulars de molts diaris. Vosté recordarà perfectament la polèmica. Bé, jo tindria una resposta clara no als titulars d'eixos diaris, sinó a quina era la notícia que, expressant el que expressaven, realment volien donar. I era l'exemple, dir: «En la Comunitat Valenciana s'han destruït trenta empreses». Bé, la notícia que volien donar, que era allò significatiu, era que se n'havien creat cinquanta. Doncs no, la notícia era que s'havien destruït trenta empreses.

Si atenem fonamentalment i com a que esta Espanya que tenim, a més, és una Espanya que per mor de la identitat personal de cada u ha de tindre eleccions tots els anys, tots els anys, i com que cada u està pensant en la seua política partidista més que en l'interés general, esta Comunitat Valenciana i esta Espanya en el seu conjunt per desgràcia viu el sobresalt permanent, perquè tots accentuen permanentment les dades negatives de la realitat, que no són falsos, no són falsos. El que vosté diu, en moltes ocasions és cert. Però no és cert només això. Són certes moltes més notícies positives que es produïxen i que vosté no diu i que els altres tampoc diuen, i que al final no diu ningú, perquè solament són notícia les males notícies, com vosté sap perfectament des del punt de vista de l'escola que s'ha imposat últimament.

I la realitat és que algú li haurà de dir a este país que hi ha alguna cosa que està bé, que no se li està enderrocant el cel damunt, com solen dir els vikings; que alguna cosa funciona. I francament, li he de dir que, afortunadament, són moltes coses les que funcionen, moltes funcionen bé, i naturalment, ens esforcem sempre a millorar el seu funcionament. I això és el que estem fent, i això és el que li diem a la gent.

Naturalment que hi han dades negatives. Com no va a haver dades negatives, amb la taxa de desocupació que hi ha! Hi han moltes dades negatives. Eixe és el drama fonamental. Però què estem fent? En les successives actuacions públiques que estem fent estem dient-li a la gent: ací hi ha esperança, hi ha possibilitat de tindre un futur millor. En cada pla que hem fet i en cada pla de la joventut que hem fet hem procurat satisfer unes necessitats per a la joventut. I en tots els plans hem actuat, i en tots els plans hem procurat resoldre algun tema, i molts d'ells els hem resolt, però cada any es plantegen més i noves necessitats que hem d'intentar resoldre. I afortunadament, la desocupació juvenil ha caigut un poc en els últims mesos, i les contractacions de la primera ocupació s'han incre-

mentat. Amb fórmules, amb contractes que no són definitius? Efectivament, però que suposen la possibilitat d'una inserció laboral per a la gent jove que abans no tenia, i que suposen, a més, la legalització dels contractes.

Com que este debat ha de ser repetit quasi tots el mateix, encara que, afortunadament, amb posicionaments diferents, a vegades no utilitze totes les dades que tinc, perquè, naturalment, alguna cosa he de deixar per a dir als altres, però en qualsevol cas, li vull dir que des del punt de vista no ja de l'EPA, que és una enquesta molt homologable, si vosté vol, però que és una enquesta que no reflectix la realitat real de la desocupació, com probablement tampoc ho reflectix la desocupació registrada, però sí que l'evolució temporal té una significació: o es redueix o s'incrementa, o la gent té més esperança o menys esperança, i per això a vegades diu que està desocupat quan no ho està, perquè veu una expectativa fosca, o a vegades diu que està ací i no, és al revés.

Però en definitiva, el que sí que és una dada fixa i real són les afiliacions a la Seguretat Social, que ja sé que també són afiliacions temporals, que després poden canviar, etcètera, però certament, hi ha en l'últim any, entre per compte propi i autònoms, 50.000 persones més afiliades a la Seguretat Social en esta comunitat. I això és una dada realment positiva. És la situació bona? No. Progressem. Progressem favorablement. Hem de procurar que siga millor el progrés i més ràpid i més sòlid? Efectivament, i en això estem. I per això estem proposant no plans que hem de fer per al futur, ja li he dit i vosté sap perfectament que tenim plans no solament per a ara. Tenim plans des de l'any 1983, no, des de l'any 1982. Perquè he oblidat dir este matí que no accedirem en l'any 1983. Accedirem en l'any 1982, d'una manera provisional i en col.laboració amb tots. I va ser possible la col.laboració amb tots, i vàrem intentar portar endavant un projecte pensant en tots. I tal vegada en això trencàrem massa prompte el consens, perquè realment hui no estarien reapareixent coses que de nou es tornen a replantejar. Hauríem de sentir-nos tots molt més implicats en un procés que és molt important per al futur.

I a vosté, o a la millor no vosté, però quan diu que ha de ser la força decisiva, a vosté o al seu grup el perd en moltes ocasions el conservadorisme, perquè en algunes proposicions que vosté presenta jo crec que ens podríem entendre, però al final, si vosté vol ser Convergència i Unió, no pot fer els pactes que fa, perquè al final, el problema està que la gent l'identifica, i l'identifica amb el conservadorisme. I este és el problema que jo crec que tenim. I no tenim, tenen. I crec que hauran de plantejar-se d'una forma o d'una altra alguna forma diferent de plantejar els temes que vosté està dient.

No és possible pensar que els centralistes són el govern valencià (*rient-se*) i que els altres representen una concepció diferent. Però jo li vull dir una cosa. Vosté pense que si no és amb molta responsabilitat, que si no és amb plantejaments molt sòlids i segurs i molt poc electoralistes, i això és un tema que costa molt traure's de damunt, la veritat és que amb partits com el seu és molt difícil obtenir no solament un concert econòmic, sinó tampoc un Pla hidrològic nacional. Perquè la qüestió fonamental que va plantejar no va ser l'interés general sinó l'interés particular. I això no pot donar mai la suma global de l'interés general. Ha de fer un exercici molt gran de responsabilitat. Com si l'interés del concert econòmic és traure més financiació de la que toca no ho podem recolzar. Si el seu interés és traure la financiació que correspon per càpita a cadascú, en això coincidim absolutament. Però no és la fórmula el problema, el problema és la financiació per càpita.

I li puc dir a vosté que en l'informe, el llibre blanc dels aspectes que vam acordar en l'últim consell de política fiscal i financera elaborar, ahí s'arreglen unes tesis bàsicament

molt similars a eixe concepte i al que la Generalitat Valenciana ha defensat sempre. I hi ha una possibilitat d'enteniment en eixa matèria. No és un problema de concert. Si el concert és desigualtat no el podem recolzar. Si el problema és la igualtat per càpita, podem estar d'acord i buscar fórmules d'enteniment perfectament, crec que perfectament.

Crec que vosté ha plantejat moltes coses segurament que no tenen confusió. Jo li contestaré breument per afegir xifres que en el consell nacional de l'aigua una cosa és el que nosaltres votem i altra cosa és el que s'aprove. I evidentment no se'm separat ni un mil·límetre dels nostres plantejaments, que són els d'esta cambra, i continuarem defensant-los sempre allà on es plantegen.

Però de tota manera li vull dir que en el capítol de la reforestació no hi ha ninguna competició amb ningú. Hem fet un pla que pensem que perfectament s'adhereix a les necessitat que tenim, que són d'al voltant de 100.000 hectàrees que pensem que podem abordar amb les plantes que tenim o que estem fent, amb els homens que tenim i amb els recursos dels que disposem i sobretot amb les necessitats que pensem que tenim. Perquè una cosa serà la regeneració espontània i altra la necessària repoblació. I eixes 100.000 hectàrees tenen a més a més una financiació i una financiació que en una part també col·laborarà Brussel·les a portar endavant. No són una competició en el buit, ni és una xifra màgica, és una xifra comptant també amb les possibilitats de terres que tenim, de terres que podem aconseguir i de plantons que tenim, plantons que estem fent i recursos i persones. I els 12.000 aproximadament, que són els que li corresponen a la quantitat d'eixes 100.000 hectàrees fins a l'any 1999 que correspondran a l'any 1995; no hi ha ninguna confusió, ni ninguna tergiversació.

Respecte als projectes culturals que vosté ha plantejat, no és que no estem d'acord en què es faça un auditori a Castelló, de fet ho he plantejat jo este matí també. Estem d'acord, sabent cadascú la responsabilitat que té i el que ha de posar. Però estem plantejant sempre els acords oberts en els municipis per intentar portar endavant projectes que són magnífics.

Per una altra banda no se m'oblida un oferiment que no crec que siga d'entrada tan rebutjable. I és que es mire també una magnífica instal·lació que té la Cambra de comerç de Castelló recent construïda, amb bona acústica i molt bona capacitat, hui francament infrautilitzada.

I tampoc estem per a fer grans alardes. I és una possibilitat oberta que no nega l'altra, però que es mire i que es prove i que s'utilitze i que es veja si és possible portar endavant el tema.

Jo no li vaig a insistir en el tema de Tous. Crec que he sigut bastant clar. La solució política l'hem donada impulsada des d'esta Generalitat. La solució política ha sigut traure un compromís de govern de 19.000 milions de pessetes, que són molts diners per afegir als diners que ja s'han donat, bé siga en crèdits, bé siga en ajudes, bé siga en segurs. I a més a més d'això estarà la via judicial per aquells que no estiguen conformes en eixa situació que seguisquen una altra. Però en qualsevol cas hi ha una solució política arbitrada que procurarem que vaja a satisfer al màxim els interessos de les persones afectades i especialment de les persones que han sigut més riguroses en la taxació dels seus danys. Que això és de molt d'agrair i també de considerar a l'hora de la indemnització. I crec que respecte a eixe tema hem fet molt.

Si fora Catalunya ja estaria resolt? Mire vosté, en Catalunya hi ha molts problemes que no es resolten. El que passa és que vosté sempre mira Catalunya amb complexos d'inferioritat. Per això tal vegada necessita atacar-la tant. Però jo no tinc, no tinc cap, ni crec perquè tenir-lo, perquè ells tenen algunes coses millors i nosaltres unes altres. I en tot cas el que hem de procurar és el que està bé copiar-ho i el que està mal no patir l'error. I eixe crec que és el tema i no obsessionar-se en el que

fan els demés, perquè nosaltres fem moltes coses i moltes coses molt bé. I jo crec que hi ha moltes coses que ells vénen a vore. I en concret, la gran oferta cultural, que teòricament ells tenen per damunt de nosaltres, fa que molts catalans vinguen a vore l'Ivam, que és una de les ofertes culturals més importants que s'ha creat en Espanya, i segurament en el món, en els últims anys. Fixe's vosté que ells teòricament saben molt. I tantes altres coses que hi ha, tantes altres.

Però, en definitiva, si com ha dit vosté abans jo no vertebre, que vinga Déu i que veja el que vertebra vosté. Jo procure vertebre i faig l'esforç necessari per a fer-lo. I són molts els llocs i les persones que al llarg d'estos anys han tingut la visita o la presència de la Generalitat. I la Generalitat està present en tots els llocs i és un referent per a tots. Tant és referent per a tots que hi ha alguns que se senten en la necessitat d'atacar-la, confundint qui governa moltes vegades amb la institució. I eixe és un problema greu que tenim. Perquè hi ha qui no té la responsabilitat suficient per a saber distingir una cosa d'una altra. I és que, naturalment, no és un problema del govern valencià.

Però, en qualsevol cas, hem fet un pas endavant tremend que no es podia ensomiar quan començàvem a funcionar. I queda molt per fer, naturalment, però anem en el camí, no sempre encertat com vosté diu; que jo sí que admitisc que no encerte, vosté sempre em diu que és vosté el que encerta i que jo m'equivoque perquè no li faig cas.

Crec que, per acabar, hi ha problemes importants en els que podem tindre alguna possibilitat d'acord, hi ha molts altres problemes en que segurament discutirem, però allò important d'ací és intentar treballar junts en allò que coincidim i no fer incidència en allò que discrepem. Perquè estic convençut, no perquè ara són les eleccions sinó perquè ara este país i este projecte necessita cada vegada més l'impuls de tots per avançar i la seguretat. La seguretat es dona no solament arribant a acords, sinó cadascú a vegades fent el seu paper i jugant, defensant de veres el que ell defensa, però defensant de veres el que ell defensa; no dient el que defensen els altres per a quedar bé i després mantindre posicions diferents.

Jo li agraisc l'esforç que vostés han fet en el tema d'alguns ajuntaments en la qüestió dels vertits. I li dic també que en allò que respecta a la Generalitat procurarem que així siga. I anem a continuar insistint en eixa matèria i dir que eixa és una de les necessitats més importants que hem de cobrir i que tanmateix cobrirem. Com ho fet afortunadament crec que en tantes altres.

I una concreta, que és Procova, no es crea vosté el que li diga algú, funciona bé i en general estan contents els empresaris que l'utilitzen. I, pel demés, en l'ICEX cada vegada tenim una participació i un pes més important.

Res més i gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor president.

Se suspén el Ple durant quinze minuts.

(Se suspén la sessió a les 19 hores i 35 minuts.)

(Se reprén la sessió a les 20 hores i 12 minuts.)

El senyor president:

Senyories, la presidència i la Mesa, d'acord amb la Junta de Síndics, ha acordat suspendre el Ple, que continuarà demà a les deu del matí. I vull fer una advertència als grups parlamentaris en el sentit d'ordenació del treball: que allò raonable i previsible és que el debat de les propostes de resolució comence demà per la vesprada. És per tal que puguem ordenar de la millor manera possible el treball d'este Ple.

Moltes gràcies.

Se suspén la sessió fins demà.

(Se suspén la sessió a les 20 hores i 15 minuts.)

CONDICIONES PARA LA SUSCRIPCIÓN

1. La suscripción es anual. El período de suscripción finaliza el 31 de diciembre de cada año. Las altas que se produzcan durante el año se contarán, a efectos de cobro, desde la primera semana de cada trimestrenatural, sea cual sea la fecha de suscripción dentro del trimestre.
2. El envío de los boletines comenzará una vez se haya recibido el importe correspondiente y la tarjeta de suscripción debidamente cumplimentada.
3. El suscriptor que no renueve la suscripción antes del 31 de diciembre será dado de baja.
4. La administración del Boletín puede modificar en cualquier momento el precio de la suscripción, el qual tendrá efectos para los suscriptores dados de alta, a partir de la siguiente renovación de la suscripción.

TARJETA DE SUSCRIPCIÓN

Nombre

Calle Núm.

Teléfono Población

Distrito postal

Desea suscribirse al «Boletín Oficial de las Cortes Valencianas», SÍ/NO y al «Diario de Sesiones» SÍ/NO (táchese aquello que no proceda), de acuerdo con las condiciones adjuntas, a partir del día de de

Con esta finalidad el día de de, ingresa en la C/C núm. 0010024146 de las Cortes Valencianas en el Banco Central-Hispano, urbana plaza de la Virgen (Valencia), entidad 0049, oficina 0781, la cantidad de pesetas, mediante ingreso o transferencia.

..... de de

PRECIO DE LA SUSCRIPCIÓN ANUAL

1. Al Boletín y Diario de Sesiones: 11.750 pesetas
2. Al Boletín Oficial: 7.000 pesetas
3. Al Diario de Sesiones: 5.600 pesetas
4. Números sueltos: 100 pesetas

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

1. La subscripció és anual. El període de subscripció finalitza el 31 de desembre de cada any. Les altes que es produeixen durant l'any, es comptaran, a efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre-natural, qualsevulla que siga la data de subscripció dins del trimestre.
2. L'enviament dels butlletins començarà una vegada s'haja rebut l'import corresponent i la targeta de subscripció degudament complimentada.
3. El subscriptor que no renove la subscripció abans del 31 de desembre serà donat de baixa.
4. L'administració del Butlletí pot modificar en qualsevol moment el preu de la subscripció, el qual tindrà efectes per als subscriptors donats d'alta, a partir de la següent renovació de la subscripció.

TARGETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

Carrer Núm.

Telèfon Població

Districte postal

Desitja subscriure's al «Butlletí Oficial de les Corts Valencianes», SÍ/NO i al «Diari de Sessions» SÍ/NO (esborre's allò que no procedesca), d'acord amb les condicions adjuntes, a partir del dia de de

Amb aquesta finalitat el dia de de, ingressa al C/C núm. 0010024146 de les Corts Valencianes en el Banc Central-Hispano, urbana plaça de la Mare de Déu (València), entitat 0049, oficina 0781, la quantitat de pessetes, mitjançant ingrés o transferència.

..... de de

PREU DE LA SUBSCRIPCIÓ ANUAL

1. Al Butlletí i Diari de Sessions: 11.750 pessetes
2. Al Butlletí Oficial: 7.000 pessetes
3. Al Diari de Sessions: 5.600 pessetes
4. Números solts: 100 pessetes

Imprés en paper reciclat

DIARI DE SESSIONS DE LES CORTS VALENCIANES

Subscripcions: Servei de Publicacions de les Corts,
Palau de Benicarló, plaça de Sant Llorenç, 4. 46003
València. Ap. 22088. Telèfon 387 61 00.

Imprimeix: Federico Domenech, S. A. - Gremis, 4.
46014 València.

ISSN: 1133-2492.

Dip. Leg.: V-1.013-1983.

DIARIO DE SESIONES DE LAS CORTES VALENCIANAS

Suscripciones: Servicio de Publicaciones de las Cor-
tes, Palacio de Benicarló, plaza de San Lorenzo, 4.
46003 Valencia. Ap. 22088. Teléfono 387 61 00.

Imprime: Federico Domenech, S. A. - Gremis, 4.
46014 Valencia.

ISSN: 1133-2492.

Dep. Leg.: V-1.013-1983.